Isaia - Comentarii W. McDonald

Versetul întâi din Isaia are valoare de titlu. Referirile istorice au fost tratate de noi în Introducere.

Întregul univers este chemat să participe la procesul pe care Dumnezeu, Judecătorul, l-a formulat împotriva acuzaţilor: Iuda şi Ierusalim. Capetele de acuzare: ei s-au dovedit a fi nişte fii neascultători, ce s-au răsculat împotriva lui Dumnezeu, fiind lipsiţi de minimum de recunoştinţă şi devotament pe care până şi un animal domestic le manifestă!

Oamenii s-au tăcut vinovaţi de forme agravate de nelegiuire, întorcând spatele Sfântului lui Israel. Pedepsele aplicate de Dumnezeu nu au dat rezultatele scontate, chiar dacă trupul este plin de „răni şi vânătăi nestoarse, nelegate şi nealinate cu untdelemn."

Începând cu versetul 7 profetul descrie viitorul ca şi când ar fi avut deja loc. (Atât de sigure sunt profeţiile încât uneori sunt exprimate la timpul trecut în ebraică, ce sugerează o activitate deja încheiată). Inamicii cotropitori au pustiit Iuda. Ierusalimul, fiica Sionului, este ca o colibă încropită, ce stă golaşă în mijlocul devastării. Dacă n-ar fi fost harul lui Dumnezeu, manifestat prin faptul că a cruţat o mică rămăşiţă, distrugerea ar fi atins proporţiile Sodomei şi Gomorei.

Dregătorii şi locuitorii Ierusalimului (Sodomei şi Gomorei) trebuie să-şi dea seama că Dumnezeu dispreţuieşte ritualurile lipsite de realitate, jertfele fără ascultare, darurile în care nu sunt implicaţi dăruitorii. Atâta timp cât oamenii trăiesc în păcat, prezenţa lor la serviciile de la templu constituie o insultă şi o încălcare a principiilor curţilor sale. Amestecul fărădelegii cu adunarea solemnă este un lucru pe care Dumnezeu îl urăşte. El nu va lua seama la mâinile lor întinse, nici la mulţimea rugăciunilor lor.

W. E. Vine îi avertizează pe credincioşi cu privire la acest pericol ce-i paşte şi pe cei din perioada contemporană: Simpla exercitare formală a religiei exterioare a fost şi va fi întotdeauna o simplă mască sub care se ascunde fărădelegea. Domnul a demascat acest lucru în puternicele denunţuri de la Matei 23. Acest amestec vinovat din cadrul iudaismului şi-a făcut loc în rândurile creştinătăţii. Conştiinţa unui credincios poate ajunge să fie atât de scrijelată încât o persoană să poată practica religia, în timp ce-şi vede nestingherit de trăirea în păcat.

Ceea ce trebuie să facă ei este să se spele, pocăindu-se şi lăsându-se de tot ce e rău, şi abia apoi să practice neprihănirea şi dreptatea pe plan social.

Dacă vor urma acest raţionament divin, vor fi curăţaţi de păcatele lor cele mai mânjite, bucurându-se de bunătăţile pe care li le-a rânduit Dumnezeu. Este demn de remarcat faptul că primul capitol din opera acestui profet evanghelic, al cărui nume înseamnă „mântuirea lui Iehova," conţine această măreaţă invitaţie a evangheliei:

„Veniţi acum să chibzuim," zice Domnul. „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roşii ca purpura, se vor face ca lâna."

Raţiunea divină, acceptată prin credinţă, ne învaţă că există curăţire de păcat, că această curăţire se face întru totul detaşat de meritele sau eforturile omeneşti şi numai prin răscumpărarea pe care Domnul Isus a realizat-o prin sângele Său vărsat pe cruce. Cine poate cunoaşte numărul mulţimilor care au răspuns la invitaţia din Isaia 1:18? Iar această invitaţie continuă să răsune şi astăzi! Dar dacă oamenii refuză s-o primească, răzvrătindu-se în schimb, atunci îi paşte războiul şi nimicirea.

Ierusalimul nu mai este o cetate a credincioşi ei, dreptăţii şi neprihănirii, ci a ajuns o cetate prostituată, un adăpost pentru ucigaşi. Tot ce e mai bun în această cetate a fost corupt iar mai-marii săi sunt nişte răzvrătiţi şi părtaşi cu hoţii. Mita şi nedreptatea au pătruns peste tot.

Prin urmare, Dumnezeu îşi va vărsa mânia peste toţi cei care demonstrează prin păcatul lor că îi sunt vrăjmaşi. Judecăţile Sale vor epura toată necurăţia, aducând Ierusalimul la gloria de odinioară. Neprihănirea Sa va asigura izbăvirea tuturor celor care se pocăiesc.

Acest nume compus al lui Dumnezeu, Domnul oştirilor, asigură inevitabilitatea judecăţilor descrise. Dar păcătoşii vor fi distruşi. Idolatrii vor fi făcuţi de ruşine din pricina lăcaşurilor lor păgâne de închinăciune (terebinţii şi grădinile). Ei înşişi vor fi ca un terebint ale cărui frunze se ofilesc şi ca o grădină pârjolită de dogoarea soarelui, pe timp de secetă. Conducătorii care se bizuiască pe propria lor tărie (cei tari) vor fi ca nişte cârlţi inflamabili, aprinşi de scânteia propriilor lor fapte rele.

2. Binecuvântarea de care va avea parte Israelul în urma curăţirii (cap. 2 - 4)

Fiul lui Amoţ priveşte acum dincolo de haosul curent spre glorioasa împărăţie a lui Mesia. Atunci Ierusalimul va fi întemeiat ca centrul sau capitala religioasă şi politică a lumii. Neamurile, respectiv naţiunile neevreieşti, vor efectua pelerinaje la Sion pentru a se închina şi a primi călăuzire divină.

Regele va arbitra în chestiuni internaţionale şi va reglementa disputele ivite între oameni. În consecinţă, va exista o dezarmare universală. (Versetul acesta - minus cuvintele de la început referitoare la Dumnezeu - este inscripţionat pe clădirea Naţiunilor Unite din New York). Fondurile cheltuite anterior în scopul înarmării vor fi cheltuite acum pentru achiziţionarea de utilaje agricole. Aceste prime versete din capitolul 2 se aseamănă cu textul de la Mica 4:1-3, fie pentru că au fost inspirate de acelaşi Duh Sfânt, fie pentru că s-ar putea ca un profet să-l fi citat pe celălalt.

Glorioasa perspectivă a împărăţiei lui Cristos îl determină pe Isaia că cheme poporul Iuda la pocăinţă neîntârziată.

Apoi, adresându-se lui Dumnezeu direct, Isaia recapitulează păcatele ce au făcut să se abată nenorocirea peste această naţiune. În loc să privească la Domnul, oamenii au consultat ghicitorii din Răsărit, devenind asemenea ghicitorilor filistenilor. Ei au încheiat alianţe cu păgânii, contrar poruncii lui Dumnezeu care le interzicea acest lucru. Neascultând de legea lui Dumnezeu, şi-au strâns comori financiare, cai şi care, cu speranţa că acestea le vor asigura siguranţa. S-au închinat la idolii făcuţi de ei înşişi. Acestea sunt motivele pentru care Dumnezeu i-a smerit şi nu-i iartă. Expresia: „plini de căile Răsăritului" e o descriere exactă a revirimentului religiei Răsăritului în ţările din Occident.

Întorcându-se acum spre oameni, profetul îi previne să caute să se pună la adăpost faţă de groaza mâniei lui Dumnezeu ce se va abate peste oamenii îngâmfaţi.

În acest punct Isaia face un salt brusc la judecăţile din ziua Domnului ce vor preceda domnia lui Cristos. Domnul oştirilor se va ocupa de toată aroganţa oamenilor, fie pe plan individual (cedrii şi stejarii), fie la nivelul guvernelor (munţii cei înalţi şi dealurile), fie din cadrul forţelor militare (turnul şi zidul), fie pe plan comercial (corabiile şi frumoasele bărci - Este vorba de un vas cu un singur catarg). Trufia oamenilor va fi plecată şi numai Domnul va fi înălţat în ziua aceea. Idolii vor fi abandonaţi.

Oamenii vor căuta adăpost, căutând ascunzişuri. Atunci se va dovedi cu prisosinţă că omul trecător nu este demn de încredere. Numai Domnul este demn de încrederea neţărmurită a copiilor Săi.

În ziua aceea despre care citim la 2:20, Domnul va lua din Ierusalim şi din Iuda pe liderii pe care se bizuise poporul. Pierderea rezervelor de pâine si de apă poate fi o referire la condiţiile existente în cadrul unei foamete, dar aici pâinea şi apa simbolizează liderii esenţiali, cum sugerează versetul următor. Cu alte cuvinte, va exista o lipsă acută de lideri capabili şi maturi, în toate domeniile vieţii. Va fi o perioadă de asuprire, anarhie, sfidare, lipsă de respect şi nesupunere.

Oamenii vor încerca să numească cu forţa o rudă care să preia conducerea asupra „acestor ruine," dar acesta din urmă va refuza, întrucât nu are nici alimente, nici haine în casa sa. Şi vina nu trebuie dată pe nimeni altul, spune Isaia, decât pe ei înşişi (poporul).

În versetul 9, profetul începe o serie de opt „vai"-uri, două în capitolul de faţă şi şase în capitolul 5. Prima serie condamnă populaţia pentru spiritul de părtinire şi pentru nerușinarea sa. A doua îi mustră pentru răutatea lor, dar rămăşiţei îi promite binecuvântări. Una din urmările păcatului lor este faptul că sunt conduşi de oameni lipsiţi de maturitate şi experienţă (copii), de cei slabi (femei) şi de înşelători.

În aceste versete Domnul cheamă Israelul la judecată. Apoi sunt formulate capetele de acuzare. El îi ia la rost pe dregători pentru că s-au îmbogăţit pe cheltuiala săracilor (prin mită şi extorcare). Iar pentru că sunt găsiţi vinovaţi, se rosteşte sentinţa.

În continuare se face o usturătoare condamnare a femeilor din Iuda pentru mândria lor, pentru manierismul lor sugestiv şi pentru hainele şi bijuteriile for costisitoare. Feţele lor machiate cu tot felul de cosmetice de mare preţ vor fi brăzdate de zbârcituri. Trupurile lor vor fi despuiate de hainele alese. Faţă de doamnele elegante de odinioară, vor deveni nişte refugiate zdrenţuite - cu trupurile urât-mirositoare, încinse la mijloc cu o funie, rase în cap, îmbrăcate în pânză de sac, însemnate cu fierul roşu pentru a putea fi identificate.

Ca şi când toate acestea n-ar fi de ajuns, ele îşi vor pierde bărbaţii în război. Decimarea populaţiei de parte bărbătească va crea situaţia unică în care şapte femei vor face curte unui singur bărbat, promiţându-i întreţinerea atâta timp cât acesta va putea să-şi perpetueze numele şi să le cruţe pe femei de ruşinea de a rămâne nemăritate şi fără copii.

Ca şi când toate acestea n-ar fi de ajuns, ele îşi vor pierde bărbaţii în război. Decimarea populaţiei de parte bărbătească va crea situaţia unică în care şapte femei vor face curte unui singur bărbat, promiţându-i întreţinerea atâta timp cât acesta va putea să-şi perpetueze numele şi să le cruţe pe femei de ruşinea de a rămâne nemăritate şi fără copii.

Restul capitolului 4 priveşte în viitor spre glorioasa împărăţie a lui Cristos. El este Odrasla (în engleză: Ramura, n.tr.) din versetul 2, frumoasă şi glorioasă. Iată ce spune Matthew Henry în această privinţă: El este ramura Domnului, omul ramura; este unul din numele sale profetice, robul meu ramura, ramura neprihănirii, un lăstar odrăslit din tulpina lui Isai şi o ramură din rădăcinile sale şi la acest lucru, cred unii, se referă denumirea de Nazarinean care i se aplică la Matei 11.23. Aici el este numit ramura Domnului, pentru că este sădit de puterea lui şi înfloreşte spre slava Lui. Străvechea parafrază chaldeeană glăsuieşte astfel în acest punct: Cristosul, sau Mesia, al Domnului. El mai este şi rodul ţării, cu care se vor mândri israeliţii restauraţi. Necredincioşii vor fi fost nimiciţi de Domnul Isus la a doua Sa venire. Evreii salvaţi, înregistraţi pe viaţă la Ierusalim, vor fi numiţi sfinţi. Curăţirea din versetul 4 se realizează prin intermediul judecăţii, iar nu al evangheliei. Muntele Sion va fi acoperit de o calotă de nor ziua şi de o flacără de foc noaptea - un simbol al grijii şi protecţiei lui Dumnezeu.

3. Pedepsirea Israelului din pricina păcatului său

În cântarea pe care o intonează Isaia pentru Preaiubitul său (Iehova sau Domnul în NKJV), el repetă tema grijii pline de tandreţe cu care Domnul Se poartă faţă de via Sa. Dumnezeu a ales cea mai bună locaţie, a cultivat terenul şi a sădit cea mai aleasă viţă de vie; a protejat-o şi a pregătit un teasc, în speranţa că se va face o recoltă bună. Dar în loc să culeagă recolta la care Se aştepta (ascultare, mulţumire, dragoste, închinare, slujire), El a găsit doar struguri sălbatici, cu miros neplăcut (neascultare, răzvrătire, idolatrie).

Indignat, Domnul o întreabă pe Iuda ce ar mai fi putut face şi care e explicaţia faptului că a obţinut rezultate atât de slabe. Apoi El anunţă pedeapsa care se va abate asupra ei. Va îndepărta gardul împrejmuitor de protecţie din jurul Iudei. Ţara va fi invadată şi pustiită şi astfel va reveni la starea de spini şi pălămidă, suferind de secetă. Toate acestea au o proiecţie viitoare, referindu-se la captivitatea ce urma să aibă loc.

Cauza acestei evoluţii este limpede: când Dumnezeu a căutat dreptatea şi neprihănirea în Israel şi Iuda, nu a văzut decât ucideri; nu a auzit decât gemetele celor asupriţi.

În versetele 8-23 avem şase vaiete sau urgii, urmare din capitolul 3. Vaietele sunt rostite după cum urmează:

Primul vaiet: Proprietari lacomi care se ocupă cu specula de proprietăţi imobiliare, creând o criză de locuinţe şi de terenuri disponibile, în vreme ce ei înşişi trăiesc în huzur. Captivitatea avea să lase însă multe case fără locatari iar pământul urma să-şi dea doar o parte din roadele sale. Viţa de vie de pe zece pogoane avea să dea doar un bat de vin. Un omer de sămânţă nu va produce decât o efă.

Al doilea vaiet: Alcoolici inveteraţi, care se îmbată de dimineaţa până seara! Benchetuiesc şi petrec total nepăsători faţă de Dumnezeu şi lucrările Sale. Din cauza acestui comportament nechibzuit va veni exilul. Oamenii onorabili şi mulţimea vor suferi de foame şi apoi de moarte. Nici o categorie socială nu va scăpa de umilire. Dar Dumnezeu îşi va dovedi dreptatea prin judecata dreaptă pe care o va aduce când păstorii beduini îşi vor hrăni turmele pe ruinele Israelului.

Al treilea vaiet: Mincinoşi nerușinaţi şi oameni care-L sfidează în faţă pe Dumnezeu refuză să se lase de păcatele lor, atrăgându-şi pedeapsa ce o merită. Ei îl provoacă pe Dumnezeu, spunându-i parcă să aducă odată pedeapsa cu care îi tot ameninţă.

Al patrulea vaiet: Cei care şterg orice distincţii morale, negând că ar exista vreo diferenţă între bine şi rău.

Al cincilea vaiet: Oameni înfumuraţi, care nu primesc să li se spună nimic.

Al şaselea vaiet: Judecători, neîntrecuţi când vine vorba de băutură, care judecă strâmb, luând mită.

Aceşti oameni răi, care n-au nici un respect pentru Cuvântul lui Dumnezeu, vor fi devoraţi cum se mistuie iarba în urma focului de pe mirişte. Dumnezeu Se va ocupa de poporul Său la judecată, făcând dealurile să se cutremure şi uliţele să fie pline de hoituri. Şi încă asta nu e totul!

El le va fluiera babilonienilor să vină. Şi atunci să vezi cum se vor apropia trupele lor - în condiţie fizică perfectă, cu uniforme de toată frumuseţea, înarmate până-n dinţi! Caii şi carele se vor apropia în mare viteză, plini de furie. Trupele se vor năpusti ca un leu asupra populaţiei, ducându-i pe oameni în exil. Va fi o zi întunecată pentru Iuda!

În anul când a murit regele Uzia, (Asta s-a întâmplat prin anul 740 Î.Cr. Moody scrie: „Domnia lui Uzia a fost un fel de eră victoriană în istoria poporului evreu. După ce această eră a fost acoperită ulterior de ruşine şi ocară Isaia L-a văzut pe Regele Etern pe tronul Său"), Isaia a avut o vedenie a Regelui regilor. Aflăm de la Ioan 32:39-41 că Regele pe care L-a văzut el nu a fost altul decât Domnul Isus Cristos. F. C. Jennings comentează pe această temă: Asemenea lui Ioan pe insula Patmos, el devine „în Duhul" şi-L vede pe Adohn (numele lui Dumnezeu ca Domn suprem al tuturor; iar aici, ca la Romani 9:5, „Cristos care este peste toţi, Dumnezeu, binecuvântat în veci") însoţit de tot apanajul splendorii maiestuoase, stând pe Tron, care este, la rându-i, „sus şi înălţat," căci „Tronul Său domneşte peste toţi;" dar pe când El stă pe acest slăvit Tron, poala hainei Sale umple gloriosul templu."

El este însoţit de fiinţe cereşti numite serafimi,(Termenul serafim provine din verbul ebraic saraf, „a arde," subliniind sfinţenia arzătoare a lui Dumnezeu, ca de exemplu în cuvintele: „Dumnezeul nostru e un foc mistuitor" (Ev. 12:29, cf. Deuteronom 4:24).) cu „patru aripi pentru reverenţă şi două pentru slujire." Aceştia celebrează sfinţenia lui Dumnezeu, cerând ca robii lui Dumnezeu să se cureţe înainte de a-L sluji. Vedenia l-a înrâurit puternic pe profet, producând în el sentimentul puternic al prezenţei păcatului, ceea ce l-a determinat să-şi mărturisească păcătoşenia.

Acest gest a fost urmat imediat de curăţire. Abia atunci a auzit Isaia chemarea Domnului. Şi astfel s-a predat îndată Domnului, fiind împuternicit sa-I execute misiunea.

Misiunea constă în necesitatea vestirii Cuvântului Domnului unui popor orbit justiţiar şi împietrit cu inima, datorită respingerii mesajului divin. Versetele 9 şi 10 nu descriu ţelul misiunii lui Isaia, ci rezultatul său inevitabil. Versetele acestea sunt citate în Noul Testament cu scopul de a explica respingerea de către Israel a lui Mesia. Vine scrie, în această privinţă: Oamenii îşi pervertiseră atât de tare căile încât ajunseseră dincolo de orice posibilitate de convertire şi vindecare. Un om poate ajunge atât de împietrit, înverşunat şi înrădăcinat în tot ce c râu încât condiţia lui să fie iremediabilă, şi asta datorită judecăţii cu caracter de retribuţie a lui Dumnezeu asupra sa.

Întrebarea „Până când?" înseamnă până când vor continua să se abată judecăţile lui Dumnezeu asupra poporului Său. Urmează răspunsul: „Până când cetăţile vor fi distruse şi lipsite de locuitori; până când nu va mai rămâne nici un om în case şi ţara va fi devastată; până ce Domnul va îndepărta pe oameni şi ţara va ajunge o mare pustie." Dumnezeu va cruţa însă o rămăşiţă (a zecea parte), dar chiar şi rămăşiţa va trebui să treacă printr-o mare strâmtorare. Această sământă sfântă este ca ciotul care a mai rămas din copacul falnic, ce supravieţuieşte după ce restul arborelui a fost distrus.

1. Naşterea miraculoasă a lui Mesia

Capitolele 7-12 au fost denumite Cartea lui Emanuel din pricina profeţiilor fără echivoc referitoare la Cristos. Între capitolele 6 şi 7 Isaia trece peste domnia lui Iotam, reluând firul naraţiunii în timpul domniei lui Ahaz, în perioada alianţei încheiate între Siria şi Israel (Efraim) împotriva lui Iuda, când aceste ţări au ameninţat Ierusalimul.

Isaia şi fiul său Şear-Iasub (Numele fiului său înseamnă o rămăşiţă se va întoarce) ies în întâmpinarea regelui Ahaz la capătul apeductului iazului de sus, pe drumul care duce la ogorul înălbitorului. Poate că regele se dusese acolo cu scopul de a asigura alimentarea cu apă a cetăţii. Ogorul înălbitorului era un loc în care se întindeau rufele proaspăt spălate la soare pentru a se albi.

Domnul îl asigură pe Ahaz prin intermediul profetului ca nu are motive să se teamă. Regii Siriei şi Israelului (Rezin şi Peca) nu sunt decât două cozi de tăciuni care fumegă, gata să se stingă. Deşi confederaţia intenţionează să atace Iuda şi să-l instaleze pe tron pe fiul lui Tabel, o marionetă despre care nu se ştia nimic, planul lor nu va reuşi. (Într-adevăr, Siria şi Israel au invadat Iuda, dar apoi s-au retras în momentul în care au înaintat asirienii.) După cum principala cetate a Siriei este Damasc iar căpetenia ei Rezin, tot atât de cert este faptul că Israelul va fi cucerit în termen de şaizeci şi cinci de ani. (Vezi împlinirea acestei profeţii la 2 Regi 17.) După cum Samaria este capitala Israelului iar căpetenia ei este Peca, tot atât de cert este faptul că Ahaz va fi dezrădăcinat dacă nu va crede în Cuvântul Domnului.

Domnul îl instruieşte pe Ahaz să ceară un semn, pe pământ sau în cer, potrivit căruia alianţa dintre Siria şi Israel împotriva lui Iuda nu va izbuti. Nefiind dispus să renunţe la încrederea sa în Asiria, la speranţa că aceasta îi va asigura protecţia, Ahaz refuză să ceară acest semn, dând dovadă de o falsă pioşenie şi smerenie. Deşi Domnul este nemulţumit de atitudinea regelui, îi dă totuşi regelui un semn. Vine comentează pe această temă: Întrucât Ahaz a refuzat să ceară un semn, Domnul i-a dat un semn ales de El, care avea să extindă circumstanţele cu mult peste perioada lui Ahaz, făcând să culmineze profeţiile şi promisiunile referitoare la „casa lui David". Ahaz şi oamenii de teapa lui nu vor avea parte de nici una din binecuvântările şi gloriile inerente împlinirii semnului.

Asemenea multor altor profeţii, şi aceasta pare să fi avut o împlinire parţială timpurie (în zilele lui Ahaz) şi una ulterioară, completă (la prima venire a lui Cristos). Versetul 14 îndreaptă fără echivoc privirile spre Cristos - Fiul fecioarei (Termenul ebraic tradus prin fecioară (almah) în versetul 14 mai poate avea şi sensul de „tânără." Profeţia va fi avut probabil o împlinire parţială când soţia lui Isaia a dat naştere lui Maher-Şalal-Haş-Baz) al cărui nume arată că este Emanuel (Dumnezeu cu noi). Din nou îl citâm pe Vine: „Iată", la Isaia totdeauna introduce un eveniment legat neapărat de circumstanţe viitoare. Este semnificativă şi utilizarea cuvântului almah, spre deosebire de bethula (o fecioară ce trăieşte în casa părinţilor ei, fără perspective imediate de măritiş); almah denotă o fecioară matură, gata de a se căsători.

Versete 15 şi 16 se referă, probabil, la al doilea fiu al lui Isaia, Maher-Şalal-Haş-Baz, despre care ni se spune la 8:18 că a fost un semn. Acest fiu născut din fecioară va trăi în sărăcie (hrănindu-se cu smântână şi miere) până va atinge vârsta responsabilităţii. Dar înainte de a atinge

acea vârstă, Siria şi Israel vor fi părăsite de regii lor, praful alegându-se de alianţa de care se temuse Iuda. Totuşi Dumnezeu o va pedepsi şi pe Iuda prin intermediul incursiunilor făcute de regele Asiriei. Cum?

Dumnezeu va fluiera muştei (Egiptului) şi albinei (Asiria), care se vor năpusti împotriva lui Iuda. Asiria va fi briciul luat cu chirie de către Dumnezeu, aducând ruşine şi dizgraţie. Jennings face următoarea observaţie: Într-adevăr, săracă va fi Iuda în ziua aceea, întrucât toată averea unui om va consta într-un viţel şi două oi, sau capre, dar atât de îmbelşugată va fi păşunea prilejuită de terenurile necultivate încât tocmai aceste trei animale îi vor asigura toată hrana de care va avea nevoie sau pe care o va putea obţine.

Pământul ce dădea odinioară recolte îmbelşugate va fi acoperit cu spini şi mărăcini. Ajuns în starea de teren nearabil, singura sa întrebuinţare va fi ca păşune pentru boi şi oi.

2. Ţara miraculoasă a lui Mesia (cap. 8-10)

Domnul îl îndrumă pe Isaia să scrie pe o tăbliţă cu litere citeţe „Maher-Şalal-Haş-Baz" şi să găsească doi martori, pe Urie preotul şi pe Zaharia fiul lui Ieberechia, care să confirme ulterior mesajul. Această denumire înseamnă „grăbeşte prada, urgentează jaful," indicând distrugerea Siriei şi Israelului de către Asiria. Domnul însuşi tălmăceşte sensul când îi spune lui Isaia să-i pună fiului său nou-născut acest nume.

Domnul are însă şi un cuvânt pentru Israel. Întrucât locuitorii regatului de nord au dispreţuit apele din Şiloah, care curg lin, şi s-au bucurat de Rezin şi de fiul lui Remalia, Domnul va trimite împotriva lor apele puternice şi mari ale Fluviului (Eufrat). Şiloah (numit „Siloam" în Ioan 9:7) a fost sursa secretă de alimentare cu apă a Ierusalimului, aici purtând simbolul Cuvântului lui Dumnezeu, de har sau de încredere în Domnul. Eufratul este un tip al Asiriei, care avea să cucerească Israelul şi Siria. Asiria avea să invadeze şi regatul Iuda, acoperindu-l în lung şi-n lat, dar numai până la gât. Duşmanii lui Iuda vor fi, în cele din urmă, zdrobiţi, în pofida planurilor şi pregătirilor lor febrile împotriva sa.

Isaia este îndrumat de Iehova să nu se alăture acestui popor care se teme de conspiraţia urzită împotriva sa, ci să se încreadă numai în Domnul, care va fi un adăpost pentru toţi cei ce se bizuiesc pe El, dar pentru toţi ceilalţi o piatră de poticnire.

Isaia porunceşte discipolilor săi fideli să păstreze cuvântul Domnului până când istoria va consemna împlinirea sa. Profetul îl va aştepta pe Domnul, care este în prezent înstrăinat de poporul Său, şi îşi va pune nădejdea în El. Isaia (Iehova salvează), Şear-Iaşub (o rămăşiţă care va reveni) şi Maher-Şalal-Haş-Baz (grăbeşte prada., urgentează jaful) sunt, prin însăşi semnificaţia numelor lor, semne şi minuni ale îndurării pe care o va arăta, în cele din urmă Dumnezeu lui Israel, şi a urgiei cu care îi va judeca pe duşmanii săi.

Profetul le atrage atenţia concetăţenilor săi să nu cumva să consulte pe cei ce cheamă morţii şi pe cei ce prevestesc viitorul. Oamenii trebuie să se îndrepte spre Dumnezeul cel viu, iar nu spre cei morţi pentru cei vii. Preocuparea celor din epoca modernă pentru ocult nu este un fenomen inedit: înaintea oricărei crize de proporţii din istoria omenirii a existat o explozie de spiritism. Aşa a fost în Iuda şi în Israel înainte de a fi venit perioada captivităţii. Aşa a fost în vremea întrupării lui Cristos şi Morţii sale răscumpărătoare. Aşa este şi astăzi. Dumnezeu ne-a pus la dispoziţie tot ce avem nevoie pentru călăuzirea şi împlinirea nevoilor noastre spirituale în Scripturile adevărului (2Timotei 3:16,17).

Toţi învăţătorii trebuie testaţi prin cuvântul lui Dumnezeu. Dacă învăţătura lor nu concordă cu Scriptura, „nu este lumină în ei." (în versiunea engleză NKJV, folosită de autor ca text de bază pentru Comentariul Biblic al Credinciosului, versetul 20 diferă considerabil de traducerea românească, drept care traducătorul a considerat că e necesară retraducerea sa: [înapoi] la lege şi la mărturie. Dacă ei nu vorbesc potrivit cu acest cuvânt, asta se datorează faptului că nu e lumină în ei.) Toţi cei care sunt induşi astfel în eroare vor rătăci, apăsaţi şi flămânzi, blestemandu-L pe Dumnezeul lor şi pe regele lor pentru starea lor nenorocită. Voi privi spre cer şi spre pământ, căutând uşurare, dar nu vor găsi decât necaz şi întuneric, mâhnirea suferinţei.

Acum suntem transportaţi în viitor, la venirea lui Mesia. Teritoriul nordic al Israelului, numit ţara lui Neftali, ce fusese dispreţuit de invadatori, va fi încununat cu slavă. (Galileea Neamurilor a fost locul în care Şi-a petrecut Mântuitorul copilăria şi în care Şi-a desfăşurat o parte din slujba Sa publică.) Prima venire a lui Cristos a adusă Galileii lumină. A doua Sa venire va aduce naţiunii bucurie, punând capăt sclaviei şi războiului.

Prima venire este descrisă în versetul 6a: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat." Prima propoziţie se referă la umanitatea Sa, a doua la dumnezeirea Sa. În continuare versetul ne îndreaptă privirile spre a doua Sa venire:

Domnia [guvernarea] va fi pe umărul Său - El va domni ca Rege al regilor şi Domn al domnilor. Restul versetului descrie gloriile Sale personale:

Îl vor numi Minunat - numele acesta este un substantiv, nu un adjectiv, şi se refera la Persoana şi lucrarea Sa.

Sfetnic - înţelepciunea de care va da dovadă în actul guvernării.

Dumnezeu puternic - Domnitorul atotputernic şi suprem.

Părintele veşniciei - sau „Sursa" eternităţii. Fiind El însuşi etern, El conferă viaţa veşnică tuturor celor care cred în El. Vine comentează: „Avem o dublă revelaţie în aceasta: (1) El umple şi posedă veşnicia (57:15); (2) El este un îndrumător, un Antrenor şi un Furnizor plin de dragoste şi îndurare, atotînţelept."

Prinţ al păcii (Sar-Şalom) - Cel care va aduce în cele din urmă pace lumii acesteia zbuciumate.

Guvernarea Sa va fi cuprinzătoare, paşnică şi nesfârşită. Stând pe tronul lui David, El va domni cu judecată şi dreptate. Cum se vor înfăptui toate acestea? Grija plină de gelozie a Domnului pentru poporul Său va înfăptui toate acestea.

Din nou profetul revine în trecut la tunetele judecăţii, împărţindu-şi mesajul în patru strofe, fiecare terminându-se cu refrenul: „Cu toate acestea, mânia Lui nu se potoleşte şi mâna Lui este tot întinsă" (v. 12, 17,21, 10:4).

Neafectat de pedeapsa ce i s-a aplicat anterior, în mândria şi aroganţa sa, Israel se făleşte că se va reface, devenind mai faimos decât înainte. Dar Domnul declară solemn că israeliţii vor fi atacaţi de sirieni la răsărit şi de filisteni la apus.

În continuare El îi avertizează că întreaga populaţie va fi nimicită, de la bătrânul cel demn de cinste până la profetul care îi învaţă pe oameni minciuni. Din pricina necinstirii numelui Său, mânia Domnului nu se potoleşte iar mâna Lui este tot întinsă - dar în semn de judecată nu de îndurare.

Din cauza răutăţii atât de răspândite, ţara este mistuită de focul războiului civil, anarhiei, foametei, jafului şi canibalismului.

Se rosteşte un Vai împotriva acelor dregători care îi jefuiesc pe nevoiaşi, îi asupresc pe săraci şi emit decrete nedrepte. Când se va abate judecata lui Dumnezeu, ei îşi vor pierde toate averile pe care le-au câştigat prin şpagă şi extorcare.

Dumnezeu Se va folosi de Asiria pentru a o pedepsi pe Iuda. Dar asirianul are planuri mult mai îndrăzneţe! El intenţionează să construiască un imperiu mondial prin cuceriri militare. El se laudă că prinţii săi (sau comandanţii) sunt cu toţii regi şi că cetăţile din calea sa nu sunt cu nimic mai mari decât cel pe care le-a cucerit deja; că idolii lui Israel şi Iuda nu se compară cu cei ai regatelor capturate deja de el sau decât el însuşi.

Dar Dumnezeu va pedepsi mândria şi aroganţa regelui Asiriei. Acesta pune succesele sale pe seama tăriei şi înţelepciunii sale. Nuiaua şi toiagul din mâinile Domnului nu trebuie să se laude faţă de mâna care le ţine. O groaznică nenorocire va veni peste vajnicii luptători ai Asiriei, care mai sunt numiţi şi gloria sa şi gloria pădurii sale şi a ogorului său rodnic. Lumina lui Israel este Domnul iar spinii şi mărăcinii Săi sunt trupele asiriene. Supravieţuitorii acestor trupe vor fi atât de puţini încât până şi un copil va putea să-i numere.

În ziua aceea rămăşiţa lui Israel nu se va mai bizui pe asirian, cum a făcut Ahaz, ci pe Domnul. O mare parte a acestei profeţii se referă la a doua venire a Domnului.

Deşi regele asirian va mărşălui împotriva Ierusalimului dinspre nord, locuitorii Iudei nu trebuie să se teamă, pentru că Domnul oştirilor va interveni, cum a făcut împotriva lui Madian şi a Egiptului. Iuda va fi dezlegată de teama unei dominaţii asiriene.

În cetăţile menţionate avem o descriere vie şi plastică a traseului urmat de armata asirian! Peste tot se manifestă groaza şi panica, în aşteptarea invadatorilor. În cele din urmă iată-i pe asirieni, care pot fi zăriţi de pe dealul Ierusalimului. Apoi Domnul intervine şi distruge armata, ofiţerii şi soldaţii de rând, exact aşa cum ar secera o pădure.

Isaia 11 este unul din cele mai măreţe pasaje privitoare la Mileniu fie în Vechiul, fie în Noul Testament. În cadrul unei din acele tranziţii rapide ce caracterizează multe din scrierile profeţilor, suntem transportaţi acum în viitor, la a doua venire a lui Cristos.

Mai întâi vedem spiţa neamului Fiului lui David, o Ramură [toiag] din tulpina lui Isai, care a fost tatăl Lui David (1 Samuel 17:12). Minunatul colind german din vechime tradus în engleză prin cuvintele: „Lo, How a Rose E'er Blooming," (O, cum înfloreşte trandafirul), a surprins foarte bine mesajul exprimat de Isaia aici. În termeni poetici, autorul a ales trandafirul ca plantă ce va încolţi din rădăcinile Lui Isai.

Ungerea lui Mesia cu Duhul Domnului este exprimată în trei perechi de atribute spirituale. W. E. Vine le explică cu claritate şi concizie:

Prima, „duhul de înţelepciune şi pricepere", se referă la puterile [facultăţile] minţii: înţelepciunea discerne natura lucrurilor, priceperea discerne diferenţele dintre ele.
A doua, „duhul de sfat şi de tărie", se referă la activitatea practică: sfatul este capacitatea de a trage concluziile corecte, tăria este puterea exercitată în aducerea lor la îndeplinire.

A treia pereche, „duhul de cunoştinţă şi de frică de Domnul", se referă la părtăşia cu Iehova; cunoştinţa de aici este cunoaşterea Lui Iehova (ambele elemente ale acestei perechi se acordă cu Iehova); Cristos însuşi a spus: „voi nu L-aţi cunoscut (ginosko, adică: nu aţi început să-L cunoaşteţi), dar Eu îl cunosc (oida, adică: Eu îl cunosc intuitiv şi deplin)", Ioan 8:55.22

În continuare este descrisă echitatea domniei lui Cristos în limbaj de înaltă ţinută poetică; apoi pedepsirea de către El a celor răi, propria Sa neprihănire şi domnia Lui de pace şi siguranţă.

Chiar animalele sălbatice se vor supune domniei lui Mesia, aşa încât pruncul care suge se va juca la gura scorburii năpârcii. (Artistul autodidact american de religie quaker Edward Hicks îndrăgit atât de mult acest pasaj încât a pictat mai multe tablouri intitulate: „The Peaceable Kingdom" (împărăţia paşnică). Încântătorul său stil a depăşit cu mult cunoştinţele sale de anatomie animală)

Una din cele mai slăvite făgăduinţe din toată Sfânta Scriptură este a doua parte a versetului 9, în care ni se dă motivul pentru care în timpul Domniei de o mie de ani vor predomina condiţiile ideale, în engleză Jennings a tradus acest verset în versuri rimate, scoţând în evidenţă numele poetic al Domnului (Iah):

For full of Iah's knowledge shall the land be, E'en as the waters cover the sea.

(Căci plin de cunoştinţa Lui Iah fiva pământul, Cum e marea de ape toată acoperită.)

Mesia va fi steagul ce va atrage Neamurile la Sine iar sediul autorităţii Sale va fi glorios. Domnul va readuna rămăşiţa poporului Său din toate colţurile pământului. Iuda şi Israel (Efraim) vor trăi împreună în pace, subjugându-şi duşmanii - pe filisteni, edomiţi, moabiţi şi amoniţi. Limba mării Egiptului (Marea Roşie) va seca iar Fluviul (Eufratul) va fi împărţit în şapte pâraie pentru ca evreii să poată reveni în patrie. Un drum va stabili legătura între Asiria şi Israel, pentru a uşura revenirea evreilor din ţinuturile nordice.

În acele zile pline de bucurie ale domniei de o mie de ani a Lui Cristos pe pământ, Israel va cânta cântări de mulţumire şi încredere. Cu bucurie, rămăşiţa de mântuiţi îşi va potoli setea scoţând cu bucurie apă din izvoarele mântuirii. De asemenea, Israel va cânta în calitate de misionari către naţiuni, invitându-le să vină la Cristos să-şi găsească împlinirea în El.

1. Judecata asupra Babilonului (13:1-14:23)

Următoarele unsprezece capitole conţin profeţii împotriva Naţiunilor neevreieşti. Prima este Babilonul, puterea mondială care a zdrobit Asiria (prin anul 609 Î.Cr.). În capitolul 13, vedem cum Babilonul este cucerit de mezi şi perşi (539 Î.Cr.). Dar unele dintre profeţii ne îndreaptă privirile dincolo evenimentul acesta, spre distrugerea finală a Babilonului la sfârşitul Marii Strâmtorări (Apocalipsa 17,18). Dumnezeu strânge

armata mezilor şi perşilor („sfinţiţii Mei"), poruncindu-i să intre pe porţile nobililor (Cetatea Babilonului) şi să distrugă întreaga ţară.

(Iarăşi versetul 2 în versiunea română GBV, ediţia 1989, 1990, diferă radical de versiunea engleză NKJV folosită de autor: „Ridicaţi un steag pe un munte pleşuv, înălţaţi glasul spre ei, faceţi semne cu mâna, ca să nu intre pe porţile celor nobili" - sublinierea traducătorului. Iată cum sună versiunea engleză: "Lift up a banner on the high mountain, raise your voice to them; wave your hand, that they may enter the gates of the nobles" - în traducere: „Ridicaţi un steag pe muntele înalt, înălţaţi-vă glasul către ei; faceţi-le cu mana pentru ca să intre pe porţile nobililor" - sublinierea traducătorului!)

În continuare sunt descrise ororile acestei invazii - frica şi durerea, groaznicele perturbaţii în sferele cereşti şi o drastică reducere a populaţiei. Unele din aceste versete ne îndreaptă privirile dincolo de triumful mezilor şi perşilor spre ziua Domnului, care va afecta întreaga lume şi va implica cataclisme de proporţii în ceruri.

În Babilon se va produce un exod masiv, prin faptul că străinii vor reveni în patria lor: Cei care vor rămâne vor suferi grozăvii de o inimaginabilă cruzime. Versetele 19-22 au fost deja împlinite parţial,(Ryrie scrie: „Declinul Babilonului a avut loc în mai multe etape. Deja în anul 20 Î.Cr. Strabo l-a definit ca fiind «complet devastat» Chiar şi nomadul (arabul) îl ocolea deoarece a devenit între timp un semn rău prevestitor") urmând să se împlinească integral în viitor.

Există unele dificultăţi legate de profeţiile referitoare la distrugerea Babilonului, atât a cetăţii, cât şi a ţării (Isaia 13:6-22; 14:4-23; 21:2-9; 47:1-11; Ieremia 25:12-14; 50; 51). De pildă, capturarea cetăţii de către mezi (Isaia 13:17) în anul 539 î.Cr. nu s-a soldat cu o distrugere similară celei de care a avut parte Sodoma şi Gomora (Isaia 13:19); după cum nu a lăsat cetatea nelocuită pe veci (Isaia 13:20-22); nu a fost efectuată de o naţiune de la nord - căci Medo-Persia s-a aflat la răsărit - (Ieremia 50:3); nu a avut drept urmare căutarea de către Israel sau de către o rămăşiţă din Iuda a lui Dumnezeu sau revenirea în Sion (Ieremia 50:4, 5); şi nu a implicat dărâmarea zidurilor şi incendierea porţilor (Ieremia 51:58).

Cum procedăm când dăm peste o dificultate de acest fel? Mai întâi de toate, noi reafirmăm încrederea noastră nestrămutată în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar ţinem seama şi de faptul că profeţii adesea obişnuiau să îmbine viitorul apropiat cu viitorul îndepărtat, fără să indice întotdeauna separarea cronologică printr-un semnal identificabil. Cu alte cuvinte, o profeţie ar putea avea o împlinire locală, parţială, dar şi o împlinire îndepărtată, completă. Tocmai acest principiu este valabil în cazul Babilonului. Nu toate profeţiile s-au împlinit. Unele urmează să se împlinească în viitor.

Babilonul este programat să joace un rol proeminent în timpul Marii Strâmtorări. Dar pierzarea sa este deja zugrăvită în culori vii în Apocalipsa 17 şi 18. Înainte de a doua venire a lui Cristos, toate profeţiile privitoare la distrugerea Babilonului se vor împlini cu precizie matematică. Ceea ce pentru noi, cei de azi este învăluit în ceaţă pentru cei ce vor trăi în acel timp va fi absolut limpede.

Domnul, în îndurarea Sa, va restaura Israelul, aducându-l în ţara sa. Naţiunile neevreieşti îşi vor da concursul la această revenire şi vor trăi în pace cu poporul lui Dumnezeu. Cei ce stăpâneau odinioară peste Israel vor fi acum slujitorii săi. Iacob şi casa lui Israel reprezintă evreii din captivitatea babiloneană. Faptul că Domnul îi alege înseamnă că îi izbăveşte din ţara captivităţii şi-i reaşează în propria lor ţară. Acei străini care s-au alipit de casa lui Iacob sunt prozeliţii din Babilon. Oamenii despre care se spune aici că i-au dus la locul lor ar fi cei ce au avut o atitudine favorabilă faţă de revenirea evreilor, respectiv Cirus şi alţii.

Eliberaţi de persecuţii şi de cumplita robie, Israel va cânta o cântare de condamnare la adresa regelui Babilonului. Domnul a zdrobit puterea sa, punând capăt tiraniei sale. Acum pământul se bucură - chiar şi pădurile, care nu mai sunt despuiate de armatele sale. În sfârşit va exista pace! Locuitorii Şeolului îl vor întâmpina, bucurându-se că a fost deposedat de puterea sa. Strălucirea şi faima Babilonului sunt acum din domeniul trecutului. La palat a încetat muzica. Babilonul zace acum pe aşternut de viermi, acoperit de viermi.

În continuarea acestei cântări de condamnare şi batjocură, asistăm la o expandare a temei, trecându-se de la căderea regelui Babilonului la însuşi cel care l-a animat: Satan, (Lucifer), Ryrie scrie că aceasta e „evident o referire la Satan, din pricina faptului că şi Cristos îl descrie în mod similar (Luca 10:l8) şi datorită faptului că e neverosimil ca expresiile folosite la Isaia 14:13-14 să poată fi rostite de oricine altul decât Satan (cf. 1 Timotei 3:6) („Lucifer" este redarea în latină a „stelei de dimineaţă", având sensul de „purtător de lumină") întrucât această stea a zilei, fiu al dimineţii, şi-a afirmat cu semeţie voinţa mai presus de voinţa lui Dumnezeu, a fost izgonit din cer. Versetele 13 şi 14 consemnează notoriile declaraţii ale Satanei, toate începând cu „eu voi", exprimând sfidarea sa la adresa lui Dumnezeu. În cele din urmă el va fi aruncat în Şeol, fiind o pricină de uimire pentru cei de acolo. Locuitorii Şeolului se vor minuna că cel care a exercitat o putere atât de mare a fost înjosit atât de mult.

Revenind la regele Babilonului, cântarea aminteşte de faptul că pe când cei mai mulţi regi zac în morminte împodobite, lui i se refuza o înhumare civilizată. Lui nu i se va ridica nici un monument iar spiţa regală (copiii săi) va fi curmată.

Cetatea Babilonului va fi pustiită de locuitorii săi şi curăţită cu mătura lui Dumnezeu.

2. Judecata asupra Asiriei

În acest punct asistăm la o schimbare a temei, fiind descrisă distrugerea asirianului, care stăpânea în acest timp este Babilon. Armatele Asiriei vor fi zdrobite pe munţii Israelului. Împlinirea deplină a acestei profeţii va avea loc în perioada Marii Strâmtorări, când regele nordului va fi înfrânt în urma tentativei sale de a cotropi ţara lui Emanuel.

3. Judecata asupra Filistiei (14:28-32)

Să nu se bucure Filistia pentru moartea lui Ahaz, nepotul (numit aici toiagul) lui Uzia, care îi lovise pe filisteni (2 Cronici 26:6, 7). Un alt descendent, Ezechia, avea să-i atace ca o viperă şi ca un şarpe zburător înfocat (vezi 2 Regi 18:8). Atunci săracii şi nevoiaşii din poporul Domnului vor fi în siguranţă, dar Domnul îi va lovi pe filisteni cu foamete şi-i va ucide pe supravieţuitori. Asirienii invadatori vor veni dinspre nord ca un nor de fum. Dar poporul lui Dumnezeu va fi în siguranţă la Ierusalim.

Dacă unii curieri dintre Neamuri vor întreba ce se întâmplă, li se va spune că Domnul îşi împlineşte promisiunile faţă de Sion şi-i apără pe locuitorii Ierusalimului.

4. Judecata asupra Moabului (cap. 15,16)

Isaia intonează un cântec de jale pentru pierzarea Moabului. Cele două cetăţi puternic întărite, Ar şi Kir, sunt distruse dintr-odată. Târgurile şi satele sunt năpădite de jale. Chiar Isaia este cuprins de compasiune pentru refugiaţii care părăsesc ţara. Ţinutul este devastat iar oamenii dau năvală peste graniţă, ducând cu ei tot ce au putut salva.

Ţipetele se aud până la hotarele Moabului. Denumirea oraşului Dibon (tânguire) din versetul 2 devine Dimon în versetul 9 - la mijloc fiind probabil un joc de cuvinte, întrucât Dimon seamănă cu termenul ebraic dam (sânge). Prin urmare, „apele Dimonului vor fi pline de sânge." Chiar cei care vor reuşi să scape vor fi hăituiţi ca de un leu.

Descrierea devastării Moabului continuă în capitolul 16. Moabiţii care s-au refugiat în Sela (Petra, capitala Edomului) sunt sfătuiţi să trimită mielul de tribut dregătorului ţării (regele lui Iuda) de pe muntele fiicei Sionului (Ierusalim), după cum anterior trimiseseră miei Samariei (2 Regi 3:4). Oamenii sunt neliniştiţi din pricina nenorocirii ce stă să se abată peste ei.

Domnul îl sfătuieşte pe Moab să-i ascundă pe evreii ce sunt urmăriţi, să-i acopere ziua în amiaza mare cu umbra sa, ca noaptea neagră. Căci apăsarea va înceta, pustiirea se va sfârşi şi cel ce calcă ţara în picioare va pieri. În schimb Domnul va domni de pe tronul lui David, cu îndurare, adevăr, dreptate şi neprihănire.

Căderea Moabului se datorează mândriei şi aroganţei sale. Toată ţara e cuprinsă de jale. Ogoarele fertile ale Heşbonului sunt acum sterpe iar frumoasele vii din Sibma sunt ruinate. Din nou profetul însuşi plânge pentru devastarea aceasta de mari proporţii. Când Moabul se va ruga idolilor săi, nu va primi nici un ajutor.

La celelalte profeţii ale lui Dumnezeu privitoare la căderea Moabului se adaugă şi informaţia conform căreia acest lucru se va întâmpla în decurs de trei ani, după anii unui argat - adică cu nici un minut peste timpul agreat.

5. Judecata asupra Damascului

Al treilea oracol prevesteşte nivelarea Damascului, principalul oraş-stat al Siriei, şi a cetăţilor din jurul său. Datorită alianţei sale cu Siria, Efraim (Israel) va avea parte de aceeaşi cădere. Efraim va fi despuiat de sistemele sale de apărare, Damascul va pierde regatul său iar sirienii care vor scăpa cu viaţă îşi vor pierde gloria. Damascul a fost distrus de armatele asiriene în 732 Î.Cr., iar Samaria a căzut şi ea cu zece ani mai târziu.

În ziua judecăţii sale, Israel va fi dezonorat şi înfometat. Va fi despuiat ca nişte ogoare de pe care s-a cules recolta în Valea Refaim - doar o mică rămăşiţa va rămâne.

Atunci oamenii se vor întoarce la adevăratul Dumnezeu, Cel Viu, Făcătorul lor, Sfântul Lui Israel şi vor renunţa la tot ce are de a face cu idolatria. Cetăţile întărite vor rămâne pustii, asemenea cetăţilor hiviţilor şi amoriţilor după ce israeliţii le-au cucerit. Şi de ce se vor întâmpla toate acestea? Pentru că poporul lui Dumnezeu L-a uitat pe El, întorcându-se spre ,.butucii străini," adică spre alianţe străine, religii străine şi obiceiuri străine. Acest seceriş va avea consecinţe dezastruoase.

Începând cu versetul 12 şi continuând până în capitolul 18, ni se prezintă un scurt interludiu cu două secţiuni principale, fiecare începând cu „Vai!". Prima secţiune ne prezintă naţiunile neevreieşti care atacă Israelul, făcând larmă mare datorită armelor moderne de război. Dar deodată Domnul le întoarce din drum, ameninţarea ce-l păştea pe Israel fiind înlăturată dintr-odată, ca în cazul distrugerii armatei asiriene.

6. Judecata asupra unor ţări neprecizate din Africa

Aici nu predomină cuvântul „Vai", cât ,,Iată", prin care o naţiune prietenoasă neidentificată este invitată să-şi trimită ambasadori în Israel (v. 2, 7). Expresia „zumzet de aripi" ar putea sugera dorinţa de a proteja poporul Israel.

În acelaşi timp, alte naţiuni neevreieşti vor prăda poporul lui Dumnezeu, în timp ce El va privi în tăcere. Dar în cele din urmă Dumnezeu le va nimici, lăsând stârvurile lor ca hrană pentru animalele şi păsările de pradă. Israel se va apropia atunci de Muntele Sion ca un dar închinat Domnului. Versetul 7 ar putea fi redat astfel: În ziua aceea lui Iehova I se va aduce un dar al unui popor împrăştiat şi devastat..." (JND) mai degrabă decât „din partea unui popor...." Asta se referă la restaurarea Israelului cu prilejul celei de-a doua veniri a lui Cristos.

7. Judecata asupra Egiptului (cap. 19,20)

Când Domnul va descinde cu judecata Sa asupra Egiptului, idolii se vor prăbuşi iar oamenii vor fi cuprinşi de panică. Va izbucni un război civil iar minţile cele mai strălucite vor recurge în zadar la ajutorul idolilor şi al diverselor forme de spiritism („vor întreba pe idoli şi pe vrăjitori, pe cei ce cheamă morţii şi pe ghicitori.")

Ţara va fi condusă de un despot nemilos. Rezervele de apă se vor epuiza în urma unei cumplite secete provocând compromiterea recoltelor şi distrugerea industriei pescuitului. Se vor închide filaturile şi se vor strica toate păturile sociale, de la cei mari până la oamenii de rând.

Sfetnicii cei mai buni ai lui Faraon, care locuiau în Zoan (Ţoan) şi Nof nu vor dispune de înţelepciunea necesară pentru a face faţă acestei crize. De fapt, sfaturile lor sunt cele care au dus Egiptul de râpă. Prin urmare situaţia în care s-a ajuns este fără ieşire.

Primele cincisprezece versete ale acestei profeţii s-au împlinit deja. După moartea lui Tirhakah, care ocupa tronul Egiptului în perioada profeţiei lui Isaia, ţara a fost măcinată de război civil. Egiptul a fost scindat în douăsprezece regate, toate fiind supuse Asiriei. În cele din urmă, a avut loc unirea acestor regate sub domnia lui Psammetichus, „împăratul fără milă" din versetul 4. Restul capitolului încă nu s-a împlinit.

Când Dumnezeu îşi va strânge pumnul, populaţia va tremura de frică. Doar pomenirea numelui lui Iuda va face inimile egiptenilor să se topească de groază.

Dar ţării Egiptului i se promite şi o restaurare. Cinci cetăţi vor deveni centre de închinare la Iehova, inclusiv Heliopolis (Cetatea Soarelui), numită şi Cetatea Nimicirii. Va fi un altar închinat Domnului în mijlocul ţării şi un stâlp închinat Domnului la graniţă, ambele fiind martori ai Domnului. Josephus ne spune că profeţia din versetul 19 s-a împlinit în anul I d.Cr., când Onias, marele preot, în fuga sa de la Ierusalim, a

primit permisiunea să înalţe un altar în Egipt. Dar sensul deplin al profeţiei este fără îndoială din domeniul Mileniului.

Judecăţile lui Dumnezeu asupra Egiptului vor reuşi să-i determine pe oameni să I se închine.

O şosea va stabili legătura între Egipt (trecând prin Israel) şi Asiria. Accesul pe această şosea fiind lipsit de restricţii. Naţiunile se vor uni, închinându-se lui Iehova.

Atunci Israel va fi una din cele trei ţări, alături de Egipt şi Asiria, adică vor forma o alianţă triplă, beneficiind de binecuvântările împărăţiei lui Cristos. Notaţi refrenul: „în ziua aceea" (v. 16, 18, 19,21,23,24).

În anul 711 Î.Cr. Tartan, sau comandantul şef al regelui Sargon al Asiriei, a cucerit cetatea filisteană Aşdod. În acelaşi timp, Domnul i-a spus lui Isaia să umble gol (adică îmbrăcat sumar, nu complet gol) şi desculţ, ca semn de înştiinţare pentru Egipt şi pentru Etiopia, când acestea vor fi umilite timp de trei ani de Asiria. Apoi locuitorii Iudei vor vedea cât de mare e nebunia de a se încrede în Egipt şi de a aştepta de la el să-i apere de Asiria. (Unii comentatori sugerează că versetele 5 şi 6 se referă la filisteni sau şi la Iuda, şi la filisteni, adică la întreaga Palestina - Denumirea „Palestina" provine din cuvântul Filistean.)

8. Judecata asupra Babilonului (21:1-10)

Cele trei oracole din capitolul 21 sunt aducătoare de veşti rele pentru Babilon, Edom şi Arabia. „Pustia mării" este Babilonul, numită probabil aşa datorită ieşirii sale la Golful Persic. Babilonul va fi fi devastat „cum înaintează vijelia de la miazăzi... din pustie" întrucât el continuă să jefuiască şi să facă prăpăd, va fi, la rându-i, umilit de persani (Elam) şi de mezi (Media). Atunci Babilonul va înceta să-i facă pe alţii să geamă (printre care şi pe captivii evrei). Viziunea este atât de groaznică încât îl umple pe Isaia de o cumplită întristare.

În timp ce dregătorii benchetuiesc şi petrec în. siguranţă, deodată răsună chemarea la luptă („Ungeţi scutul!"). Desigur este o referire la Ospăţul lui Belşaţar (Dan. 5).

Domnul îl instruieşte pe Isaia să numească un străjer care să descrie hoardele invadatoare, în special nenumăratele unităţi de cavalerie. După ce aşteaptă zile şi nopţi, el descrie înaintarea călăreţilor, perechi-perechi. Aceasta ar putea sugera înaintarea mezilor şi a perşilor. Apoi, cu un răcnet de leu, el anunţă căderea Babilonului şi a religiei, sale idolatre. Anunţul este un mesaj de mângâiere pentru Israel, o naţiune ce a fost măcinată şi cernută de Babilon. E demn de reţinut faptul că această profeţie a fost făcută cu circa două sute de ani înainte de căderea Babilonului.

Şi noi putem fi străjeri pentru împărăţia lui Dumnezeu: Străjerul este cel ce participa la sfaturile lui Dumnezeu, ştiind ce va urma şi veghind până în clipa împlinirii evenimentului. Tot aşa şi în prezent, cel care află din Scripturile de-acum încheiate, ce ne stau la dispoziţie, ce a prezis Dumnezeu , putând să discearnă planurile Sale, nu printr-o interpretare speculativă, ci prin compararea unor versete din Scriptură cu alte versete din Scriptură, şi care acceptă ceea ce este lămurit acolo, poate să-i avertizeze şi să-i îndemne pe alţii. El sta în turnul de veghere (versetul 7) în părtăşie cu Dumnezeu.

9. Judecata asupra Dumei (Edomului)

Duma este Idumeea sau Edomul. Un edomit îngrijorat îl întreabă pe străjer cât mai este din noapte, adică dacă ameninţarea asiriană e pe sfârşite. Iată răspunsul:

Noaptea actualei tale tulburări se va sfârşi, fiind urmată de o zi nouă. Dar în curând va veni o altă noapte. Dacă vei căuta un răspuns de mângâiere la întrebările tale stăruitoare, va trebui mai întâi să te „întorci", termen care înseamnă şi „să te pocăieşti". Numai atunci vei găsi răspunsul nădăjduit; noaptea suferinţelor tale se va sfârşi şi vor răsări peste tine zorii dimineţii izbăvitoare.

10. Judecata asupra Arabiei

Şi pe Arabia o aşteaptă necazuri. Caravanele se vor ascunde în păduri de armata asiriană iar cei ce vor reuşi să scape de măcel vor suferi de foame şi sete cumplite. Domnul a decretat că slava Arabiei va înceta în decurs de un an şi numai câţiva din faimoşii săi luptători vor supravieţui. Sintagma: „anul argatului" înseamnă că nu se va depăşi nici cu o zi termenul de un an.

11. Judecata asupra Ierusalimului

Valea Viziunii se referă la Ierusalim (vezi v. 9-11). Cetatea este asediată. Oamenii s-au suit pe acoperişurile caselor, privind îngrijoraţi spre inamicul aflat la porţile cetăţii. Străzile cetăţii pline odinioară de veselie sunt acum presărate cu trupurile celor răpuşi de ciumă. Dregătorii şi oamenii de rând ce încearcă să scape din cetate sunt capturaţi tară nici un efort de către inamic. Însuşi Isaia este nemângâiat la vederea judecăţii pe care Dumnezeu a promis că o va aduce peste Ierusalim.

Elamul şi Chirul sunt unităţile de nord şi de sud ale armatei babiloniene. Carele lor de luptă, împreună cu cavaleria, umplu văile din jurul cetăţii. Evreii se pregătesc cu sârguinţă să facă faţă asediului. Ei răscolesc Casa Pădurii (depozitul de arme), demolează casele pentru a obţine pietrele necesare reparării zidului, şi încearcă să pună la punct un sistem improvizat de aprovizionare cu apă. Cu alte cuvinte, fac de toate, numai spre Făcătorul lor nu privesc, când, de fapt, El este cel care a adus peste ei această nenorocire, pe care a plănuit-o cu mult timp în urmă.

Când Domnul i-a chemat la pocăinţă, ei au trăit în chefuri şi petreceri, total nepăsători faţă de El, drept care nu vor fi iertaţi pentru acest lucru.

Şebna, administratorul de la palatul lui Ezechia, îşi pregăteşte un mormânt împodobit. Dumnezeu îi spune însă prin gura profetului Isaia că toate eforturile sale sunt zadarnice. Domnul îl va duce în captivitate, ca pe un ghem. El va muri într-o ţară străină şi va fi dat uitării. Poate că Şebna a fost cel care s-a situat în fruntea celor ce au susţinut încheierea unei alianţe cu Egiptul.

După demiterea lui Şebna, Eliachim (adică „Dumnezeu va stabili") îi va ocupa locul. Un tip al Domnului Isus, Eliachim va fi un lider responsabil şi îndurător, cu autoritate deplină. Lui i se vor înmâna cheile casei lui David, el urmând să aibă controlul asupra încăperilor regale şi să aleagă slujitorii în casa regelui. (în Apocalipsa 3:7 se spune că Domnul Isus deţine cheile casei lui David.) Eliachim va fi întărit în postul său, având

autoritate completă în sfera sa de atribuţii.

Întrucât Eliachim este neîndoios „cepul împlântat într-un loc sigur" (v. 23a), îndepărtarea şi căderea sa ar putea fi o referire la captivitatea casei lui Iuda, al cărei reprezentant este el.

12. Judecata asupra Tirului

Întorcându-se din Tarşiş (care aici înseamnă probabil Spania), marinarii din Tir primesc vestea căderii cetăţii când ajung în Cipru. Întrucât casele le-au fost distruse şi nu mai au nici un port în care să se întoarcă, ei urlă de durere. Negustorii Sidonului stau înmărmuriţi, amintindu-şi cum vecinii lor din Tir traversaseră marea, aducând grâne din regiunea superioară a Nilului (Şihor), cum aceştia fuseseră negustorii naţiunilor. Sidon, cetatea-mamă a Tirului, se ruşinează la vederea talazurilor ce se lovesc de ruinele Tirului, părând să plângă alături de locuitori. Este ca şi când Tirul n-ar fi avut niciodată copii care să locuiască în el! Şi Egiptul este cuprins de agonie la vestea pierderii clientului său cel mai bun.

Tirienilor li se spune să caute adăpost hăt departe, în Spania (Tarşiş). Cândva locuitori ai unei cetăţi ce fusese veacuri de-a rândul prosperă, picioarele lor îi poartă acum prin străinătăţi. Şi cine a adus această grozăvie peste Tir, cetatea cu puterea, bogăţiile şi slava sa? Domnul oştirilor - hotărât să dezonoreze mândria întregii glorii omeneşti.

Văzând cum Tirul a fost atacat de Nebucadneţar, oamenii sunt îndrumaţi să fugă în alte ţări, împrăştiindu-se de-a lungul Râului (adică al Fluviului Eufrat, care traversează multe ţări). Dumnezeu a trezit Babilonul pentru a-l face să distrugă cetatea negustorească (Canaanul). Chiar dacă refugiaţii vor fugi în Cipru, tot nu vor găsi odihnă. Profetul este uimit de faptul că o naţiune atât de neînsemnată, fondată de Asiria, poate duce Tirul de râpă. Tirul va fi dat uitării în timpul celor şaptezeci de ani ai monarhiei caldeene. La sfârşitul acestei perioade, îşi va relua bucuroasă activitatea de prostituare pe plan comercial cu toate regatele lumii.

„Câştigul Tirului şi plata ei" se referă la a doua venire a lui Cristos, când „fiica Tirului va veni cu un dar" (Psalmi 45:12). Comorile ei vor fi o ofrandă sfântă pentru Domnul.

13. Judecata asupra întregului pământ

Judecăţile lui Dumnezeu par să înceapă cu ţara Israelului, dar apoi cuprind tot pământul şi chiar fiinţele rele din ceruri. „Pământul" mai poate fi tradus aici şi prin „ţara," iar referirea la „preotul" din versetul 2 sugerează că ţara Israelului este avută în vedere în versetele 1-3. Observaţi cum alternează textul între ţară .şi popor. Distrugerea are proporţii cataclismice, afectând toate categoriile sociale.

Menţionarea termenului „lumea" în versetul 4 sugerează că teatrul judecăţii s-a lărgit. Cauza poluării mondiale este faptul că oamenii au călcat legământul veşnic. Unii consideră că aceasta se referă la legământul încheiat de Dumnezeu cu Noe (Geneza 9:16), dar acel legământ necondiţonat depindea în întregime de Dumnezeu. Alţii cred ca este o referire la legea lui Moise. Numai că aceasta a fost dată doar Israelului şi nu se spune nicăieri că ar fi fost un legământ veşnic. The Bible Knowledge Commentary spune că este „legământul pe care l-au încheiat oamenii implicit cu Dumnezeu de a asculta de Cuvântul Său." „Cetatea confuziei" ar putea însemna Ierusalimul, dar într-un sens mai larg ar putea cuprinde şi întreaga civilizaţie urbană.

În acest punct se aud cântecele rămăşiţei ce a fost păstrată în viaţă, credincioşii aceştia intonând laude la adresa lui Iehova (sau Domnul în NKJV) pentru harul Său salvator. Apoi profetul deplânge groaznicele orori ale Marii Strâmtorări, acel timp de cumplită perfidie, când orice scăpare va fi imposibilă. Pământul se va clătina ca un beţiv, de parcă ar fi fost atins de un cutremur uriaş. Se va prăbuşi, fără să se mai ridice.

Oştirile forţelor rele din locurile cereşti vor fi şi ele judecate. Aceasta corespunde cu textul de la Apocalipsa 19:19, 20; 20:1-3. Regii pământului care au jucat rol de marionete vor avea şi ei parte de această judecată la a doua venire a lui Cristos. Slava neîntrecută a Domnului va face ca soarele şi luna să pălească.

1. Cântarea de laudă a Israelului pentru binecuvântările împărăţiei

Capitolele 25-27 au fost numite „Cartea cântărilor." Aici rămăşiţa de evrei răscumpăraţi îl laudă pe Domnul pentru că i-a izbăvit din Marea Strâmtorare. Cetăţile inamice (nu neapărat o cetate anume) au fost făcute praf, determinându-le pe Neamuri să recunoască puterea lui Iehova. Dumnezeu a fost pentru poporul Său tot ce i-a trebuit acestuia.

Pe Muntele Sion Domnul întinde un ospăţ cu cele mai alese bucate spirituale. El înlătură acoperământul ignoranţei, vălul orbirii satanice care a învăluit toate naţiunile. El cucereşte moartea (prin învierea sfinţilor din timpul Marii Strâmtorări ce au murit), alungă întristarea şi anulează stigmatul ce planase asupra poporului evreu. Rămăşiţa va spune apoi: „Acesta este Dumnezeul nostru; pe El L-am aşteptat; ne vom bucura şi ne vom veseli în mântuirea Lui."

Duşmanii Israelului, al căror reprezentant este, pare-se, Moabul, va fi făcut de ruşine şi călcat în picioare. Dumnezeu este asemuit cu un înotător în versetul 11, care-Şi întinde mâinile în semn de judecată peste moabiţi.

2. Cântarea lui Iuda adresată Stâncii Veacurilor

Reveniţi în patrie, israeliţii răscumpăraţi din cadrul rămăşiţei celebrează viaţa de credinţă şi bizuire pe Domnul. Cetatea lui Dumnezeu este în contrast cu cetatea omului (24:10). Naţiunea neprihănită (Israelul răscumpărat) se bucură acum de o pace desăvârşită care provine din bizuirea lor pe de-a întregul pe Iehova. Referitor la versetul 3, renumitul autor american de imnuri baptiste, Philip P. Bliss, obişnuia să spună: „Iubesc acest verset mai mult decât oricare alt verset din Biblie: «Tu îl vei păstra în pace deplină pe cel al cărui minte se reazemă pe Tine, căci se încrede în Tine.

Moody a legat versetul 3 de versetul 4 în următoarele cuvinte: „Pomul păcii îşi înfige rădăcinile adânc în crăpăturile din Stânca Veacurilor." În sfârşit ei vor realiza că „în IAH, în Domnul (în ebraică IAH este forma abreviată a Lui IAHWH) este tărie veşnică" sau „Stânca Veacurilor". Tocmai pornind de la această sintagmă i-a venit lui Augustus Toplady ideea unuia dintre cele mai măreţe imnuri din limba engleză: „Rock of Ages" (tradusă în româneşte cu cuvintele: „Cel ce Te-ai deschis mie stâncă de mântuire", n.tr.). Căutând adăpost de furtuna năprasnică într-o crăpătură a stâncii, el a scris:

Stâncă a Veacurilor, despicată pentru mine,

Lasă-mă să mă ascund în Tine;

Lasă ca apa şi sângele,

Ce au curs din coasta ta străpunsă,

De păcat să-mi fie vindecare,

De-a sa vinovăţie şi putere să mă izbăvească!

Cât vremelnic mai am suflare pe acest pământ,

Şi-apoi când ochii mi se vor închide ia moarte,

Când mă voi înălţa spre lumi necunoscute.

Văzându-Te pe tronul judecăţii Tale,

Stâncă de Veacuri, ce pentru mine ai fost lovită,

Ascunde-mă în Tine.

Aroganta civilizaţie a omului a coborât până într-acolo încât picioarele săracilor şi nevoiaşilor calcă oraşul, cetatea îngâmfată.

Versetele 7-19 par să repete rugăciunile rostite de rămăşiţă când trece prin Marea Strâmtorare. Domnul este cel ce le-a netezit cărările, în timp ce ei L-au aşteptat cu înfrigurare, ca să-Şi arate îndurarea faţă de ei. Numai atunci când Dumnezeu va acţiona în judecata Sa vor învăţa cei răi neprihănirea. Mâna lui Dumnezeu s-a înălţat, fiind pregătită să lovească, dar atunci când va coborî în mânia Sa, ei vor fi ruşinaţi iar Israelul va avea pace. Rămăşiţa a fost sub stăpânirea multor stăpâni dintre Neamuri, dar Dumnezeu este singurul şi adevăratul lor Domn. Naţiunile care au tracasat Israelul nu se vor mai înălţa pentru a mai tulbura pe copiii lui Dumnezeu vreodată. Versetul acesta nu neagă învierea cu trupul a celor răi, ci doar promite că marile puteri ale lumii neevreieşti nu se vor mai reface niciodată.

Dar după ce Israel va trece prin chinuri similare celor asociate cu naşterea, care nu par să fi dat rezultate, naţiunea va beneficia de o înviere. Iehova răspunde la rugăciunea poporului Său cu promisiunea refacerii pe plan naţional când „rouă din iarbă" (Duhul Sfânt) va fi turnată peste ţară.

Între timp, Domnul sfătuieşte rămăşiţa credincioasă din poporul Său să se ascundă în cămările tainice, până când El va termina de vărsat mânia Sa peste lumea apostată.

Când va veni ziua Domnului, Iehova îl va pedepsi pe Leviatan, şarpele zburător (Asiria), pe Leviatan şarpele inelat (Babilonul) şi va ucide reptila din mare (Egiptul). Unii comentatori cred că taţi aceşti trei monştri simbolizează Babilonul. Alţii consideră că sunt o întruchipare a lui Satan, cel care animă puterile mondiale; el este numit şarpele si balaurul (Geneza 3:1; Apocalipsa 12:3; 13:2; 16:13).

În ziua aceea, Dumnezeu Se va bucura de via Sa răscumpărată cu vin roşu (Israel), izbucnind în cântec. El o va păzi zi şi noapte. El nu mai e mâniat acum pe poporul Său. Dacă ar fi să se ridice puterile ostile împotriva rămăşiţei, El le-ar arde ca pe spini şi mărăcini. Mult mai indicat ar fi ca aceste puteri să se îndrepte spre Domnul, cerând protecţia şi pacea Sa. În Mia de ani Israel va înflori şi înmuguri şi va umple faţa lumii cu rod.

Dumnezeu nu S-a purtat cu Israel în acelaşi mod în care S-a purtat cu asupritorii mondiali ai Israelului. Dimpotrivă, El l-a pedepsit pe Israel într-o măsură limitată, i-a izgonit pe israeliţi în exil, pentru a-i curaţi de idolatrie. Acest obiectiv va fi fost realizat când Israel va fi distrus orice urmă de chipuri cărora li s-a închinat.

Între timp, Ierusalimul este văzut în ruine, aşa cum reiese din imaginea viţeilor ce pasc printre tufe şi a femeilor care strâng vreascuri de loc. Toate acestea s-au întâmplat pentru că poporul nu a dat dovadă de nici un discernământ spiritual.

Când va sosi acea zi, Domnul va treiera, despărţind cele adevărate de cele false pe tot cuprinsul ţării Israelului. Apoi îi va readuna pe acei evrei care sunt împrăştiaţi printre naţiuni neevreieşti cum sunt Asiria şi Egiptul. Reveniţi în patrie, ci se vor sui la Ierusalim pentru a se închina Domnului.

1. Vai de Efraim/Israel!

Samaria a fost cununa îngâmfată a beţivilor Israelului (Efraim). Cetatea aceasta aşezată pe o înălţime a fost ca o cunună ce privea văile mănoase ale oamenilor îmbătaţi de vin, îmbuibaţi de plăceri, de materialism si de sex. Cuceritorii asirieni sunt gata să devoreze cetatea, ca şi când ar fi o smochină coaptă de iunie.

Domnul oştirilor va fi cununa nepieritoare de slavă pentru rămăşiţa credincioasă când El Se va întoarce pentru a-Şi întemeia împărăţia. El îi va împuternici pe lideri să aducă la îndeplinire judecata şi să respingă inamicul, forţând-l să se retragă la poarta cetăţii sale.

Profetul îşi îndreaptă acum atenţia spre Iuda. Asemenea Israelului, locuitorii iudei sunt îmbătaţi, bălăcindu-se în voma lor şi în murdăria de la mese. Chiar preotul şi profetul s-au dedat la destrăbălare.

Conducătorii religioşi îşi bat joc de Dumnezeu, obiectând că le-ar vorbi ca unor prunci. Crede oare Domnul că are de a face cu nişte puşti, cărora trebuie să le dea învăţăturile pe silabe (în ebraică)? (Aceste versete sunt adesea citate în afara contextului lor ca metodă corectă de a preda (de pildă, mergând de la ceea ce se cunoaşte la ceea ce nu se cunoaşte, puţin câte puţin). Deşi este negreşit un sfat bun, nu acesta este însă sensul versetelor în contextul lor propriu)

„Ei bine," spune Dumnezeu, „întrucât nu vreţi să ascultaţi de cuvintele pe care vi le dau în limbaj simplu, lesne de înţeles, vă voi trimite un cotropitor străin (Asiria)." Limba lor străină va fi un semn al judecăţii asupra unui popor care L-a respins pe Dumnezeu când El i-a oferit în zadar odihna Sa şi capacitatea de a da şi altora odihnă. Cât despre Domnul, aşa cum arată Jennings, el va continua să vorbească în limbajul

cel mai simplu şi limpede; data asta o va face pentru ca întreaga responsabilitate pentru respingere să fie pusă nu pe seama presupusei încifrări a mesajului, ci pe umerii celor care îl resping.

Dregătorii lui Iuda s-au lăudat cu legământul pe care l-au încheiat cu Egiptul, ca şi când i-ar fi pus la adăpost de atacul Asiriei, dar alianţa lor va însemna moarte şi Şeolul pentru ei. Ei se încredeau în minciuni şi falsităţi. (Desigur, legământul cu moartea şi pactul cu Şeolul nu a fost un tratat în sens literal. Mai degrabă ideea care se desprinde de aici este că Iuda se credea în termeni buni cu moartea şi cu Şeolul şi că n-avea de ce să se teamă, din pricina alianţei cu Egiptul. Unii comentatori văd în acest legământ o imagine a unei alianţe viitoare între Israel şi Fiară [Dan. 9:27].)

Dumnezeu L-a stabilit pe Mesia ca singurul vrednic de încredere, o temelie sigură. Cei care se bizuiesc pe El nu vor avea de ce să se teamă. Sub domnia Sa toate lucrurile vor trebui să treacă testul dreptăţii şi neprihănirii iar judecata va îndepărta orice obiect fals de încredere.

Toate maşinaţiile politice ale Iudei vor fi neputincioase în a-i asigura protecţie când va fi invadată de cotropitor. Toate incursiunile lansate de inamici vor reuşi. Oamenii vor realiza, prea târziu, adevărul spuselor Lui Dumnezeu. Patul este prea scurt, învelitoarea prea îngustă, adică legământul nu le asigură mângâierea şi protecţia scontate. Domnul Dumnezeu se va ridica la judecată împotriva poporului Său cum făcuse odinioară împotriva vrăjmaşilor lor-o judecată ce-i fusese cu totul străină înainte. Iar dacă vor avea o atitudine batjocoritoare, asta nu va face decât să sporească robia lor.

După cum subliniază Herbert Vander Lugt, profetul ilustrează modul în care Se poartă Dumnezeu cu copiii Săi, citând trei aspecte din munca câmpului. Mai întâi, el declară că plugarul nu desţeleneşte; pământul la nesfârşit, ci se opreşte când vine vremea semănatului (v. 24). Tot aşa, încercările noastre sunt curmate de îndată ce şi-au realizat scopul pentru care le-a îngăduit El în viaţa noastră. Apoi profetul spune că agricultorul seamănă sămânţa sa cu discernământ, împrăştiind chimenul, dar aşezând sămânţa de grâu în şiruri ordonate (v. 25, 26). Asta ne asigură că Domnul selectează cu grijă disciplina cea mai adecvată la nevoia noastră. În fine, Isaia îl înfăţişează pe lucrător secerându-şi recolta. Cu nespusă grijă, el loveşte mărarul cu un băţ uşor, dar chimenul îl loveşte cu un instrument mai puternic. Pentru grâu recurge la o roată nu prea grea, aşa încât să nu strivească grăunţele (v. 27, 28). Astfel Cel Atotputernic utilizează cea mai uşoară atingere posibilă potrivită cu starea noastră, neîngăduind niciodată suferinţei să fie mai mare decât am putea-o suporta.

2. Vai de Ariel/Ierusalim

Ariel este cetatea privilegiată a Ierusalimului în care David şi-a avut sediul. Locuitorii săi efectuează an de an ritualurile mecanice ale religiozităţii lor externe, dar Dumnezeu va duce strâmtorare peste această cetate, până când nu va mai fi decât un Ariel. Numele Ariel are două sensuri: „leul lui Dumnezeu" şi „altarul" (vezi Ez. 43:1,5, 16) unde Ariel este tradus prin vatra altarului). Cetatea ce era odinioară „leul lui Dumnezeu" a ajuns acum să fie altarul aprins. Chiar locuitorii săi sunt victimele de sacrificiu.

Dar Dumnezeu va interveni dintr-odată şi duşmanii vor fi alungaţi, ca pulberea fină şi ca pleava. Tocmai când vrăjmaşii credeau că vor devora Ierusalimul, atacurile lor vor fi zădărnicite, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis.

Orbirea lor intenţionată a adus peste ei orbirea justiţiară, drept care acum se clatină ca nişte beţivi. Nu mai pricep cuvântul lui Dumnezeu. Pentru unii el este o carte pecetluită, pentru alţii indescifrabil. Fiecare are scuza sa.

Deoarece religia lor este doar o chestiune exterioară şi singura lor frică de Dumnezeu se manifestă sub forma unor crezuri memorate, Dumnezeu va face o lucrare supranaturală de judecată, despuind minţile cele mai ascuţite de înţelepciune şi discernământ. „Minunile" din versetul 14 se referă la invadarea ţării de către Senaherib. W. E. Vine scrie:

Dregătorii lui Iuda au căutat să se bizuiască pe Egipt, crezând că această ţară îi va putea ajuta. Acesta a fost însă o înţelepciune de natură politică, din prisma considerentelor pur omeneşti. Dar din punctul de vedere al lui Dumnezeu a fost un gest de răzvrătire, drept care Dumnezeu a făcut să se aleagă praful de această politică, reducând Iuda la starea de neputinţă, pentru ca în viitor să se încreadă numai în Dumnezeu. Astăzi „minunile" se realizează prin evanghelie (vezi 1 Corinteni 1:18-25).

Se rosteşte în acest punct o urgie (un „vai") împotriva dregătorilor înşelători care complotează împreună cu Egiptul, ca şi când Dumnezeu nu i-ar vedea. Toate lucrurile ei le înţeleg pe dos, aşezând lutul pe locul olarului şi vice-versa, şi astfel tăgăduind puterea şi cunoştinţa lui Dumnezeu.

Dar va veni ziua izbăvirii când şi Dumnezeu va inversa lucrurile. Ceea ce este în prezent o pădure sălbatică (Libanul) va deveni un ogor mănos; şi ceea ce e considerat în prezent un ogor mănos va fi privit în acea zi ca o pădure năpădită de buruieni. Atunci surzii vor auzi, orbii vor vedea şi cei nenorociţi se vor bucura tot mai mult în Domnul şi săracii se vor înveseli de Sfântul lui Israel. Asupritorul şi batjocoritorul nu vor mai fi - după cum nu vor mai fi nici cei ce tăiau firul în patru, încercând să-i prindă în cursă pe cei neprihăniţi!

Ultimele versete ale capitolului descriu rămăşiţa credincioasă, numită aici Iacob. Ruşinea şi ocara sunt acum de domeniul trecutului. Copiii lui Iacob îşi vor da seama cum a intervenit Dumnezeu în folosul lor şi îi vor da cinste pentru aceasta. Cei care au judecat greşit şi s-au plâns vor fi făcuţi maleabili, gata de a cunoaşte si de a se lăsa învăţaţi.

3. Vai de alianţa cu Egiptul! (cap. 30,31)

Copiii răzvrătiţi sunt politicienii din Iuda care încheie alianţe cu Egiptul împotriva Asiriei. Întrucât nu există nici o cronică despre o atare alianţă, suntem înclinaţi să credem că această profeţie încă nu s-a împlinit. Iuda va afla că Egiptul nu e demn de încredere. Se văd caravanele ce transportă tributul din Iuda în Egipt, prin zonele periculoase din Neghev (sudul), dar cu toate că emisarii evrei ajung până în Zoan şi Hanes, întregul proiect este sortii eşecului. Dumnezeu numeşte Egiptul: „Rahab-Hem-Şebeth" (Rahab care stă liniştită).

Să rămână scris pentru posteritate că tratatul cu Egipt (şi toţi cei ce-şi pun încrederea în lucruri nevrednice de încredere) constituie o crasă respingere a legii Domnului aşa cum a fost aceasta transmisă prin profeţi. Iuda va vedea că Egiptul este un jalnic zid de apărare. De fapt, zidul înalt se va surpa şi se va prăbuşi. Va fi zdrobit complet ca un vas de lut, cioburile sale fiind atât de mici încât nu vor putea fi folosite la nimic.

Dumnezeu i-a spus mereu Iudei: „Salvarea ta constă în întoarcerea la Mine şi în odihna ta în Mine. Tăria ta stă în încrederea în Mine, mai degrabă decât în fuga frenetică în Egipt." Dar Iuda a spus: „Nu! Ci vom fugi împotriva duşmanului." La care Dumnezeu le răspunde: „Da, veţi

fugi, dar în retragere şi cuprinşi de panică! Veţi fi urmăriţi de forţe inferioare, până când veţi ajunge ca un jalnic stâlp pe vârful unui munte şi ca un steag pe un deal."

Totuşi Domnul aşteaptă ca să-Şi arate îndurarea. „Dumnezeu aşteaptă până când dezastrul cauzat de noi înşine ne va învăţa cât de nechibzuită a fost alegerea noastră." Când Iuda se va întoarce la Domnul, El va fi învăţătorul lor, călăuza lor, dătătorul de ploaie, fertilitate şi prosperitate, Vindecătorul, Stânca şi Apărătorul. Poporul Său „îşi va arunca idolii ca pe nişte lucruri întinate ce sunt, strigând, «Ce bine că am scăpat de voi!

Lumina intensificată din versetul 26 trebuie înţeleasă ca un simbol al slavei şi neprihănirii. Naţiunile fără Dumnezeu vor fi cernute ca într-o sită a nimicirii. Asiria va fi zdrobită de Domnul şi fiecare lovitură de pedeapsă va fi însoţită de strigătele de triumf ale lui Iuda. Focurile din Tofet (adică din Iad) sunt gata să-l primească pe regele rău.

Dumnezeu este împotriva celor care se duc în Egipt ca să capete ajutor, care se încred în cai... care... şi în călăreţi pentru a obţine victoria. El Se va ridica împotriva casei răufăcătorilor (Iuda) şi împotriva ajutoarelor (Egiptul) celor care lucrează fărădelegea (Iuda). Ajutorul (Egiptul) se va poticni iar cel ce este ajutat (Iuda) va cădea.

Dumnezeu este ca un leu pe care o mulţime de păstori (Asiria) încearcă să-L alunge strigând ca să-L sperie şi să-L determine să fugă. Sau, folosind altă metaforă, El este ca un stol de păsări ce plutesc în zbor deasupra Ierusalimului. El este gata să apere şi să izbăvească cetatea. Când Israel se va întoarce înapoi la Dumnezeu, se va debarasa de idolii săi. Asirienii vor pieri prin intervenţia directă a Domnului. Distrugerea lui Senaherib nu a epuizat sensul acestor versete, drept care profeţia mai are şi o împlinire viitoare în timpul Marii Strâmtorări.

4. Domnia Regelui neprihănit

Primele cinci versete descriu domnia de o mie de ani a lui Cristos. El este regele care domneşte în neprihănire; prinţii ar putea fi cei doisprezece apostoli (vezi Matei 19:28). „Un om va fi ca un adăpost de vânt..." - Omul acela este Domnul Isus, care asigură ocrotire, adăpost, înviorare şi umbră. Nu va mai exista orbirea justiţiară care să-i afecteze pe oameni, după cum urechile nu vor mai fi închise când vine vorba de ascultare. Cei care în prezent iau decizii pripite vor avea atunci discernământ iar cei ce se bâlbâie acum se vor exprima atunci coerent. Distincţiile morale nu vor mai fi estompate. Omul fără minte nu va mai fi ridicat la loc de cinste. Venirea lui Cristos îi va dezvălui pe oameni în adevărata lor lumină. Nebunul şi tâlharul vor fi demascaţi, arătându-li-se adevărata faţă (şi bineînţeles vor fi pedepsiţi cum se cuvine). Omul generos va fi de asemenea etalat şi binecuvântat. Versetele 6-8 descriu viaţa aşa cum a văzut-o Isaia în vremea sa.

Dar împărăţia nu a sosit încă. Femeile din Iuda continuă să trăiască în lux, confort, complăcându-se în tot felul de plăceri ilicite. Curând însă va cădea peste ele pedeapsa judecăţii - manifestată prin compromiterea recoltelor, scăderea populaţiei şi pustiire. Necazurile lui Iuda vor continua până când va fi turnat Duhul la a doua venire a lui Cristos. Alunei pustiul se va preface în pământ roditor iar ceea ce este considerat în prezent un teren roditor va fi transformat atunci într-o pădure de toată frumuseţea.

Dreptatea socială şi neprihănirea vor pătrunde atunci în toate sferele vieţii, soldându-se cu pace, linişte, siguranţă şi încredere. Duşmanul (pădurea) va fi nivelată prin căderea grindinii judecăţii lui Dumnezeu iar cetatea (adică capitala sa) va fi umilită. Va fi un timp de fericire, când oamenii vor putea semăna în siguranţă lângă toate apele, când boul şi măgarul vor paşte alături, fără nici un pericol.

5. Vai de prădător/Asiria!

Spiritul distrugător şi perversitatea asirianului se întoarce acum asupra capului său (v. 1, 2). În ziua aceea copiii lui Dumnezeu se vor ruga Domnului să fie izbăviţi în ceasul încercării lor. Când Dumnezeu va trece la acţiune, un vuiet cumplit ca de tunet va cuprinde naţiunile de panică. Va fi rândul evreilor să culeagă prada rămasă în urma lor. Cristos este întronat, umplând Sionul cu dreptate şi neprihănire, aducând vremuri de stabilitate şi îmbogăţindu-şi poporul cu comori spirituale.

Versetele acestea revin la timpul în care Ezechia a trimis ambasadori de pace la Senaherib şi i s-a spus să achite o amendă de trei sute de talanţi de argint si treizeci de talanţi de aur (2 Regi 18:13-16). Dar nici asta nu a reuşit să-l înduplece pe asirian să nu pornească la atac împotriva regatului Iuda, acţiune militară care s-a soldat cu imense pierderi şi suferinţe pentru acesta din urmă. Fiii din Iuda plâng cu amărăciune din pricina eşecului misiunii lor. Asirianul şi-a călcat cuvântul, invadând Iuda. Chiar locurile cele mai alese ale ţării au fost pustiite cei mai tare.

La timpul potrivit, când scăparea nu mai părea posibilă, Domnul Se ridică, trecând la acţiune şi ocupându-Se de inamic. În cuvinte marcate de un acut sarcasm, El spune că asirianul a conceput pleavă şi a născut paie. Cu alte cuvinte, planurile sale au fost date peste cap. Furia cu care s-a năpustit el asupra altora se va întoarce asupra capului său, distrugându-l. Cuptoarele de var şi spinii tăiaţi indică o judecată nemiloasă, completă.

În continuare se vesteşte un mesaj către Neamurile fără Dumnezeu (Voi, cei de departe) şi către evreii apostaţi din Sion (voi, cei de aproape). În focul judecăţii lui Dumnezeu şi al mâniei Sale aprinse, singurii care vor supravieţui sunt cei ce umblă drept şi se păzesc de orice formă de rău.

Apoi, în condiţii de siguranţă şi mulţumire, rămăşiţa credincioasă îl va vedea pe Rege în frumuseţea Sa şi ţara ale cărei hotare au fost acum mult lărgite.

A. J. Gordon a adaptat acest verset la una din cântările sale:

Îl voi vedea pe Rege în frumuseţea Sa, în ţara de departe,

Când în sfârşit umbrele se vor fi ridicat,

Iar negura va ti fost înghiţită de zorii zilei.

Îl voi vedea în glorie,

Pe Mielul ce fusese cândva junghiat;

Ce bucurie va fi atunci să rememorez

Minunata istorie a răscumpărării cu toţi salvaţi!

Aleluia! Aleluia!

Îi cânt Mielului odinioară junghiat;

Aleluia, Aleluia,

Aleluia Amin!

Atunci amintirea groaznicelor momente când asirianul cântărea tributul de aur ce i s-a adus, când iscoadele au numărat turnurile cetăţii, pregătindu-se să o atace, când evreii au auzit vorbindu-se în mijlocul lor limba străină a asirienilor - ei bine, toate acestea vor fi doar o amintire ce nu le va mai aduce nici o întristare.

În Sionul din timpul Mileniului, se vor ţine din nou sărbătorile rânduite. Cetatea va fi ca un cort ce nu va mai fi mutat, ai cărui ţăruşi nu vor mai fi scoşi niciodată. Domnul va fi pentru Sion tot ce este un râu pentru o cetate - protecţie, înviorare şi frumuseţe. Nici o galeră şi nici un vas de-al vrăjmaşului nu va mai trece pe acolo, deoarece Domnul se va afla în acel loc.

Există o diversitate de opinii în rândul comentatorilor cu privire la prima parte a versetului 23, dacă se referă la Ierusalim, sau la duşmanii săi. Dacă se referă la duşmanii Sionului, atunci înfăţişează soarta oricărei corabii ce va mai îndrăzni să atace cetatea. Iar dacă se referă la Ierusalim, versetul 23 vorbeşte despre slăbiciunea şi neputinţa oamenilor, prezentaţi fie ca incapabili de a conduce destinele cetăţii, fie - în varianta mai plauzibilă - de a-şi aranja cortul ca locuinţă, cu toaie cele necesare: funia, ţăruşul şi pânza de cort.

În împărăţie, chiar şi şchiopii vor fi în stare să ia prada. Bolile vor fi încetat iar fărădelegea poporului va fi iertată.

6. Vai de toate naţiunile!

În capitolul 34 avem indignarea lui Dumnezeu împotriva tuturor naţiunilor în general şi împotriva Edomului în particular. Acesta din urmă ar putea fi un reprezentant al tuturor celorlalte naţiuni. Când Iehova va judeca Neamurile (naţiunile), văzduhul va duhni de trupurile aliate în descompunere iar munţii se vor topi de şuvoiul sângelui lor. Chiar bolta cerească se va cutremura.

Sabia Domnului, „îmbătată de sânge," se va abate cu furie asupra Edomului, lovind şi oamenii de rând (mieii, ţapii, berbecii), şi nobilii sau mai-marii poporului (bivolii, boii taurii).

Căci este ziua răzbunării Domnului.

Termenul „răzbunare" este de importanţă crucială, sensul lui nefiind acela de a fi chit cu cineva, de a-i face cum ţi-a făcut şi el, ci se referă la acţiunea prin care Dumnezeu aduce la îndeplinire sentinţa pe care tot El, ca Judecător a rostit-o în dreptatea Sa.

Pasajul acesta descrie soarta Edomului - ce va deveni o vâlvătaie, o conflagraţie, un pustiu nelocuit, peste care vor stăpâni păsări tainice şi fiare sălbatice. Dumnezeu nu Se va opri până când Edomul nu va deveni un ţinut inform şi pustiu. (Textul ebraic original pentru ideea de „confuzie şi deşertăciune" din versetul 11 este identic cu textul tradus prin „gol şi fără formă" din Geneza 1:2.) Nu va mai fi nici un regat, nici un rege, nici prinţi demni de numele ce-l poartă. Ruinele sale vor fi acoperite cu spini, adăpostind fiinţe ciudate (ce nu pot fi identificate cu certitudine). Fiecare din aceste vietăţi ciudate va avea pereche, asigurând astfel reproducerea. Iar Dumnezeu le va dărui ruinele Edomului ca să le ia în stăpânire din generaţie în. generaţie. Totdeauna din versetul 17 înseamnă din generaţie în generaţie.

7. Gloria împărăţiei viitoare

După distrugerea naţiunilor rebele, ne este prezentată glorioasa împărăţie a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Cristos. Printre trăsăturile principale ale acestei perioade se vor număra şi: o sporire a fertilităţii solului, precum şi prezenţa personală a Domnului în slavă şi strălucire. Sfinţii se vor încuraja reciproc. Toate tipurile de neputinţe vor fi îndepărtate şi cu mare bucurie se va celebra transformarea deşertului în câmpii mănoase, bine udate.

De-a lungul sutelor de kilometri ce-i despart pe exilaţi de Ierusalim se va croi Calea Sfinţeniei, urmând a fi folosită exclusiv de către răscumpăraţii Domnului. Revenirea Israelului din dispersia sa mondială prefigurează bucuria şi fericirea ce vor umple inimile credincioşilor când vor fi strămutaţi în casa Tatălui, la revenirea lui Isus.

În unele ediţii ale Bibliei la începutul unor pasaje din Isaia pot fi citite titluri de genul: „Binecuvântări acordate bisericii" şi „Blesteme rostite împotriva Israelului." În realitate aproape toate aceste pasaje au referire directă la Israel - fie că e vorba de binecuvântările prezise, fie de blesteme - iar biserica survine mai târziu sau prin aplicaţie. Jennings deplânge acest tratament nedrept la care este supus Israelul:

Pe bună dreptate îi blamăm pe cei care îşi însuşesc toate promisiunile Vechiului Testament, lăsându-l pe bietul evreu doar cu ameninţări, căci prin aceasta ei comit o mare greşeai 1 Totuşi există un grăunte de adevăr în argumentul tor, întrucât „toate promisiunile lui Dumnezeu sunt Da şi Amin în Cristos Isus." Greşeala lor constă în afirmaţia că, întrucât Dumnezeu nu ar mai avea nimic de-a face cu Israelul, aceste preziceri mângâietoare s-ar aplica numai la creştini, iar nu şi la Israel ca naţiune! Slavă Domnului însă că tot ce este de natură spirituala aşa se şi aplică: binecuvântările materiale de care va avea parte Israelul pe baza noului legământ al harului sunt, în sens spiritual, ale noastre pe baza aceluiaşi har. Dar asta nu împlineşte promisiunile acestea care au fost făcute direct Israelului în identificarea sa cu Mesia al său, Isus, şi care i-au fost dăruite cu mult înainte de a fi fost revelată Biserica Lui Dumnezeu.''

1. Sfidarea manifestată de Asiria faţă de Dumnezeu

În capitolul 36, Rabşache (textual: paharnicul principal, dar având aici sensul de guvernator sau şef al personalului), un emisar al Regelui Asiriei, se întâlneşte cu cei trei delegaţi trimişi de Ezechia la apeductul iazului de sus, pe drumul ogorului înălbitorului. Este locul în care stătuse Ahaz când se încrezuse în Asiria, în loc să se încreadă în Dumnezeu, crezând că Asiria îl va salva de alianţa siriano-efraimită (7:3).

Rabşache îi avertizează că nu e prudent să se încreadă în promisiunile Egiptului, deoarece acea împărăţie şubredă îi va răni pe toţi cei ce se reazemă pe ea. Faţă de toate declaraţiile lor că se încred în Iehova, Rabşache spune că Ezechia a îndepărtat înălţimile şi altarele lui Iehova - afirmaţia făcută fie din neştiinţă, fie din dorinţa deliberată de a-i induce în eroare. Ezechia îndepărtase înălţimile idolilor, întărind în schimb închinarea adevărată de la templu, consacrată Domnului. În continuare, pe un ton batjocoritor, Rabşache aduce alte acuze, luând în derâdere posibilitatea ca Regele lui Iuda să poată strânge suficienţi călăreţi pentru două sute de cai pe care i-ar dona Senaherib. Or, din moment ce Iuda duce o lipsă atât de acută de ostaşi, cum poate spera să-i înfrângă pe asirieni, chiar admiţând că ar beneficia de ajutorul Egiptului? În final el minte, când spune ca Domnul le-ar fi poruncit asirienilor să distrugă Iuda.

Emisarii lui Ezechia se tem că lăudăroşenia neruşinată a lui Rabşache şi ameninţările sale, rostite în limba ebraică, ar putea submina moralul bărbaţilor din Iuda, drept care îl roagă să vorbească în aramaică. Dar acesta nu numai că refuză, ci se lansează într-un nou potop de ameninţări şi batjocuri, susţinând că Ezechia i-ar amăgi pe cetăţenii lui Iuda, promiţându-le o falsă securitate. El promite bărbaţilor din Iuda că le va da mâncare din belşug, dacă se vor preda, plus o eventuală strămutare în ţinuturi mănoase. Apoi enumeră o serie de cetăţi cucerite (printre care şi Samaria), ai căror dumnezei nu fuseseră în stare să-i salveze de forţa irezistibilă a asirienilor şi încheie cu o întrebare provocatoare: ce şanse are Ierusalimul având în vedere toate acestea? După care Rabşache trase el singur concluzia arogantă că poporul lui Dumnezeu nu are altă şansă decât să se predea.

Respectând cu strictețe porunca regelui, oamenii lui Ezechia nu răspund defel la provocările lui Rabşache, mulţumindu-se să revină la palat, transmiţându-i regelui conţinutul mesajelor.

2. Nimicirea Asiriei de către Dumnezeu

La auzul cuvintelor lui Rabşache, Ezechia este cuprins de descurajare. După ce se duce mai întâi la templu, trimite o delegaţie la Isaia, cu următorul mesaj: „Copiii sunt pe punctul de a se naşte, dar nu este putere pentru naştere." După cum subliniază J. A. Alexander, metafora aceasta „exprimă culmea durerii, iminenţa pericolului, starea de urgenţă maximă, totala slăbiciune şi bizuirea integrală pe ajutorul altora."

Permiţând fricii să-i învingă credinţa, Ezechia sugerează că probabil Iehova a auzit cuvintele de batjocură rostite de Rabşache şi, în consecinţă, îl va mustra pe acesta.

Apoi Domnul îl asigură pe rege prin profetul Isaia că nu are nici un motiv să se teamă de regele Asiriei. Domnul va trimite un duh (probabil o aprehensiune) asupra lui Senaherib, aşa încât acesta, auzind un zvon, va reveni în ţara sa, unde va fi ucis.

Părăsind Ierusalimul şi revenind alături de Senaherib, Rabşache constată că regele a schimbat teatrul luptelor de la Lachiş la Libna, cu 16 kilometri spre nord-vest, în timp ce o parte a armatei continuă asediul Ierusalimului. Apoi, frustrat de zvonul că Tirhaca, etiopeanul ce domnea în Egipt, ar fi declanşat un atac împotriva sa, Senaherib trimite emisari la Ezechia, cu o scrisoare plină de hule similară batjocurilor rostite anterior de Rabşache. În această scrisoare el spune că ar fi o mare nechibzuinţă ca Iuda să se încreadă în Iehova, şi citează în sprijinul acestei afirmaţii pomelnicul victoriilor istorice obţinute de regii Asiriei.

Ezechia procedează cu înţelepciune, ducând scrisoarea în templu şi întinzând-o înaintea Domnului. În cadrul unei rugăciuni scurte, dar emoţionante ce face dovada profundei sale credinţe, regele îl roagă pe Dumnezeu să salveze Iuda de regele Asiriei, pentru ca „toate împărăţiile pământului să ştie că Tu eşti Domnul, numai Tu!"

Iehova îi răspunde prin Isaia, în cadrul unui poem ce înfăţişează mai întâi Ierusalimul ca pe o fecioară ce-l apostrofează pe Senaherib în înfrângerea acestuia. Apoi Iehova Îl ia la refec pe asirian pentru că şi-a bătut joc chiar de Domnul însuşi, precum şi pentru faptul că s-a lăudat ca şi când deja ar fi cucerit Iuda şi Egiptul. Dumnezeu îi spune lui Senaherib că este doar un pion în mâna lui Iehova, împlinind întru totul ceea ce plănuise El cu mult timp înainte. Acelaşi Domn care cunoaşte totul despre acest rege rău îl va duce înapoi în Asiria, ca pe un animal tras de veriga din nările sale.

Apoi, întorcându-se spre Ezechia, Domnul îl asigură că deşi proviziile de alimente vor fi limitate anul acesta şi următorul, din pricina incursiunii asiriene, recoltele vor reveni la belşugul de altă dată în al treilea an. Locuitorii Ierusalimului ce stătuseră tupilaţi în cetate de frica invaziei, în zilele cumplite ale asediului, vor ieşi din ascunzători şi vor reveni la viaţa normală. Toate acestea vor fi chezăşuite de râvna Domnului.

Domnul îl asigură pe Ezechia că regele Asiriei nu va pătrunde în Ierusalim şi că de fapt nici nu se va apropia ce cetate suficient de mult ca să poată s-o atace. Dumnezeu o va apăra, trimiţându-l pe inamic înapoi de unde a venit.

Desigur, exact aşa s-a întâmplat. Îngerul Domnului a ucis o sută optzeci şi cinci de mii de oameni din armata asiriană în timpul nopţii.

Limba engleză dispune de un poem compus în 1815, care surprinde dramatismul evenimentului. Întrucât mulţi cititori nu au de acces la o bibliotecă cu multe volume, ne permitem să reproducem în întregime acest poem, fără să ne cerem scuze pentru aceasta.

NIMICIREA LUI SENAGHERIB

Pândea ca lupul turma, asirul pe coclaur,

Cu oştile-nmuiate în purpură şi aur,

Cu lănci lucitoare ca stelele pe mare

Când valu-n Galileea e albastru-n înserare.

Ca frunzele pădurii, când vara-i încă verde,

În asfinţit stindardul oştirilor se pierde.

Ca frunzele pădurii, când toamna se abate,

A doua zi zac toate înfrânte, spulberate.

Al Nimicirii înger şi-a-ntins aripa-n vânt

Şi a suflat asupra duşmanului înfrânt,

Şi ochii dintr-o dată încremeniră, reci,

Şi zvâcnetul din inimi a îngheţat pe veci.

Cu nările răsfrânte-nfocatul armăsar

Zăcea, lipsit de suflul galopului sprinţar,

Şi spuma rece-a goanei sta risipită-n iarbă

Ca spulberele apei lovind în stânca oarbă;

Zăcea şi călăreţul cu chipul pal, strivit,

Cu fruntea-nrourată, pieptarul ruginit.

Şi sulițele frânte şi trâmbiţa sta mută,

Stindardele stinghere, în tabăra tăcută.

Şi în Asur vădane jelesc, iar pe altar,

În templul Baal, în ţăndări sar idolii de var

Şi vlaga seminţiei ce-a ocolit-o spada.

Sub ochii Celui Veşnic topită-i ca zăpada.

- Ceorge Gordon, Lordul Byron (J78H-1824) (Traducerea poeziei: Virgil Teodorescu, în volumul Byron: Opere, Editura Univers.)

Senaherib s-a întors în Ninive, unde a fost ucis de fiii săi Adrame-lec şi Şarezerîn templul idolului său.

B. Boala şi vindecarea lui Ezechia

Capitolul 38 nu continuă firul cronologic din capitolul 37, deoarece în versetul 6 lui Ezechia i se promite că va fi izbăvit de ameninţarea asiriană, pe când, la sfârşitul capitolului precedent ameninţarea respectivă încetase deja.

Când Ezechia cade la pat, grav bolnav, se roagă să i se prelungească viaţa şi Dumnezeul lui David tatăl său îi acordă încă cincisprezece ani. Ca semn că se va vindeca şi că Senaherib va fi înfrânt, Dumnezeu promite că va face ca umbra de pe cadranul Lui Ahaz să se dea înapoi cu zece trepte. Textul din versetul 8 este redactat într-o ebraică dificil de înţeles. Se pare totuşi că Ahaz construise un obelisc, cu trepte, care să arate ora şi că Dumnezeu a făcut în chip miraculos ca umbra să se dea înapoi cu zece grade, în văzul lui Ezechia.

Pentru a celebra însănătoşirea sa, Ezechia a compus un poem sau un psalm. Acest text constituie partea unică a secţiunii istorice din Isaia, care se regăseşte în textul paralel de la 2Regi. Poetul începe prin a-şi descrie tristeţea care i-a copleşit sufletul la auzul veştii că va muri în floarea vieţii. El nu-L va vedea pe IAH, adică pe Domnul. Cu alte cuvinte, nu va avea parte de bunătatea Domnului, ci viaţa îi va fi luată din mijlocul oamenilor. Viaţa sa, spune poetul, se sfârşeşte aidoma cortului unui păstor ce este strâns. Firul vieţii îi este tăiat ca de un ţesător, care l-ar rupe din ţesătura lui. În continuare el descrie starea de deznădejde, amărăciunea de care este cuprins, rugăciunile fierbinţi pe care le îndreaptă către Dumnezeu şi sentimentul de neajutorare ce-l cuprinde în faţa acestei lovituri din partea Sa.

Dar în versetul 16 intervine o schimbare. Ezechia recunoaşte că prin aceste lucruri trăieşte omul şi ca ele au un efect benefic asupra caracterului său. Acum Dumnezeu l-a izbăvit de moarte, un indiciu al faptului că Domnul a iertat păcatele regelui. Versetul 18 reflectă concepţia neclară pe care o aveau sfinţii din Vechiul Testament despre starea fără trup a omului după moarte. Acum, pentru că mai este încă în viaţă, el poate să-I mulţumească Domnului şi să le spună copiilor săi despre credincioşia lui Dumnezeu. Ezechia este hotărât să-L laude pe Iehova toate zilele vieţii sale.

Aceste două versete se integrează, cronologic, între versetele 6 şi 7. Plasându-le aici, scrie Kelly, „Dumnezeu demonstrează interesul Său pentru ai Săi, indiferent care ar fi neputinţa de care suferă aceştia, şi explică mijloacele la care se recurge, precum şi motivul pentru care a fost dat un semn."

Matthew Henry trage, două învăţături de preţ din acest pasaj:

1. Că promisiunile lui Dumnezeu sunt menite nu să înlocuiască, ci să grăbească şi să încurajeze folosirea unor mijloace medicale. Ezechia se va vindeca, negreşit, dar va trebui neapărat să ia o turtă de smochine şi s-o întindă peste umflătură, v. 21. Nu ne încredem în Dumnezeu, ci îl ispitim, dacă, atunci când ne rugăm să primim ajutor, nu adăugăm la rugăciunile noastre eforturile noastre.

2. Că scopul principal pe care trebuie să-l avem în vedere când dorim viaţă şi sănătate este să-L putem slăvi pe Dumnezeu şi să facem bine, să sporim în cunoştinţă şi în har, şi în caracterul adecvat pentru cer.

C. Păcatul lui Ezechia

Capitolul 39 consemnează greşeala colosală pe care a comis-o Ezechia când a dezvăluit toate resursele sale delegaţiei trimise de regele Babilonului, chipurile pentru a-l felicita pentru însănătoşirea sa. Probabil Ezechia sperase că babilonienii vor ajuta regatul Iuda să facă faţă ameninţării Asiriei. Când a auzit Isaia ce s-a întâmplat, a rostit judecata lui Dumnezeu. Iuda va fi dusă în captivitate de către babilonieni. Fiii regelui vor fi eunuci la palatul din Babilon. Această prezicere a fost făcută cu şaptezeci de ani înainte de a se fi întâmplat evenimentele respective, pe când Asiria, nu Babilonul, era forţa care ameninţa securitatea regatului Iuda.

Răspunsul lui Ezechia: „Cuvântul Domnului... este bun!" reflectă predarea sa şi sentimentul de uşurare pentru faptul că personal nu va ajunge să vadă această nenorocire.

1. Mângâiere datorită iertării lui Dumnezeu şi păcii (40:1-11)

Capitolul 40 începe cu un mesaj de mângâiere pentru captivii care se întorc în patrie. Necazurile Ierusalimului au luat sfârşit, fărădelegea i-a fost iertată, căci ea a primit de două ori pentru păcatele sale (adică o măsură plină, după cum merita). Această profeţie se va împlini deplin la a doua venire a lui Cristos. Între timp, pentru bătrânul nostru pământ şi chiar pentru biserică e nevoie de mângâiere. Fiecare dintre noi poate să-şi aducă contribuţia la mângâierea poporului lui Dumnezeu:

stabil decât cerul sau pământul.

Roagă-i pe Dumnezeu să-ţi dăruiască iscusinţa şi arta mângâierii;

Ca să fii consacrat şi pus deoparte

Pentru o viaţă de mângâiere a altora.

Căci grea mai e povara cu tot felul de neputinţe în inimile tuturor;

Şi ce mare nevoie e astăzi de mângâietori cu mână ca a lui Cristos.

-A. E. HamiUon

Aici se lansează chemarea de a pregăti calea Domnului. Ioan Botezătorul a îndeplinit rolul de premergător la prima venire a lui Cristos (Matei 3:3) iar Ilie va îndeplini acest rol la a doua venire a lui Cristos (Mal. 4:5.6). Pregătirea venirii Sale este de natură morală şi spirituală, nu topografică, cum arată Morgan:

Credincioşii din rândurile oamenilor pregătesc calea Lui şi îi îndreaptă calea când i se predau pe de-a întregul, fiindu-i întru totul loiali, încrezându-se numai în El.

Munţii şi dealurile reprezintă oamenii mândri şi aroganţi, pe când văile se referă la oamenii smeriţi. Orice asperitate a caracterului trebuie netezită. Slava Domnului (adică Domnul însuşi) va fi revelată şi toată suflarea omenească o va vedea (vezi Apocalipsa 1:7).

Domnul îl instruieşte pe profet să strige către oameni, să le spună cât de trecători sunt şi cât de permanent, de trainic este Cuvântul Său. Deşi aceste versete descriu vremelnicia tuturor oamenilor, ele se referă probabil în mod special la asupritorii Israelului.

„Cuvântul Domnului rămâne în veac" a fost adoptat moto al multor instituţii creştine de învăţământ, în special în varianta din limba latină: Verbum Dei manet in aeteniam. William Keily scrie că:

Pe măsură ce se apropie sfârşitul, avem o nevoie tot mai mare de a ne odihni, de a ne bizui cu simplitate pe Cuvântul lui Dumnezeu. Poate constatăm o mulţime de dificultăţi în noi înşine, poate ne vine greu să ne bizuim pe Cuvânt în perspectiva eternităţii, dar adevărul e că el e mai stabil decât cerul sau pământul.

Chiar Sionul ar putea fi purtătoarea unor veşti bune despre venirea lui Mesia sau poate că vestea este transmisă Sionului de o crainică (sensul din original este feminin). Versetele 10 şi 11 scot în evidenţă asprimea şi bunătatea lui Dumnezeu - asprime pentru cei ce refuză să-L recunoască, dar bunătate pentru turma Sa şi mieii Săi împrăştiaţi până în ziua de azi printre Neamuri. Versetele acestea înfăţişează venirea Sa cu putere şi slavă.

În acest punct începe pasajul clasic despre măreţia lui Dumnezeu în contrast cu totala deşertăciune a idolilor. Iehova a măsurat apele mării cu mâna Lui şi a măsurat cerurile cu palma, distanţa de la vârful degetului Său mare până la vârful degetului Său mic. El a cuprins ţărâna pământului într-o măsură.

Nimeni nu a îndrumat vreodată Duhul Domnului. Toate lucrările Sale din cadrul creaţiei şi providenţei au fost şi sunt efectuate fără nici un ajutor din afară.

Naţiunile sunt tot atât de nesemnificative înaintea Sa ca o picătură de apă într-o găleată. Pădurile Libanului nu sunt suficiente pentru a asigura combustibilul iar toate animalele sunt insuficiente pentru o jertfă arsă de tot înaintea Lui.

Ce chip făcut după asemănarea omului ar putea să-L înfăţişeze vreodată pe un Dumnezeu atât de mare? Bogatul îşi confecţionează idolul cu metale preţioase iar săracul şi-l face din lemn. Cât de ridicolă este această îndeletnicire! Oare n-au ştiut ei, n-au auzit despre măreţia Persoanei lui Iehova, despre puterea Sa? Ce chip ar putea capta vreodată mărirea Celui care a făcut stelele? Când le cheamă El să iasă noaptea pe bolta cerească, nici una nu lipseşte de la apel.

Dacă vreunul din cetăţenii regatului Iuda va fi descurajat sau se va întreba dacă lui Dumnezeu îi mai pasă de el, să-şi aducă aminte de faptul că cei ce se bizuiesc pe Domnul primesc mereu noi asigurări, reînnoindu-şi forţele. Este absurd să se creadă că Lui i-ar putea păsa mai puţin de oamenii Săi decât de stelele pe care le călăuzeşte cu atâta precizie!

Dumnezeu cheamă naţiunile să se confrunte cu El. Ele trebuie să-şi reînnoiască forţele, adică să fie în stare să formuleze o pledoarie cât mai solidă.

Iehova descrie mai întâi faptul că l-a chemat pe Cirus, cel din răsărit. Pentru a sublinia certitudinea împlinirii profeţiei, se foloseşte timpul trecut pentru a descrie evenimente ce erau din perspectiva lui Isaia încă la timpul viitor. Trebuie subliniat aici că unii comentatori sunt de părere că versetele 2 şi 3 se referă la chemarea lui Avraam, dar victoriile militare ale bărbatului descris în aceste versete umbresc cu mult realizările lui Avraam. Omul acesta (Cirus, Regele Persiei) s-a încununat cu o serie neîntreruptă de victorii militare. În calea maşinii sale de război orice rezistenţă e ca ţărâna şi pleava. El înaintează cu mare iuţeală în locuri ce-i sunt noi. Cine l-a ridicat pe Cirus şi Cine cheamă o generaţie ca s-o înlocuiască pe cealaltă? Este Iehova - Cel dintâi. Iar cu ultima (adică cu ultima generaţie) El este Acelaşi.

Naţiunile sunt îngrozite, la auzul cuceritorului ce se apropie. Oamenii încearcă să se încurajeze unii pe alţii, zicându-şi că n-au de ce se teme. Apoi îşi făuresc în grabă un idol ca să-i scape de la pierzare. Dar sărmanul idol trebuie prins cu cuie, ca să nu se prăbuşească!

Versetele 8-20 descriu dragostea şi grija pe care le manifestă Dumnezeu pentru copiii Săi. Întrebarea care se subînţelege este: „Au avut oare idolii grijă de voi cu atâta tandreţe?" Dumnezeu i-a chemat din Ur din Caldeea ca să fie slujitorul Său; ei sunt asiguraţi de prezenţa Sa, de relaţia specială cu El, de ajutorul Său şi de puterea cu care îi susţine El în tot timpul, în cadrul unuia din cele mai frumoase versete din preafrumoasa carte Isaia:

Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te lăsa doborât de întristare, căci Eu sunt Dumnezeul tău. Eu te voi întări, da, Eu te voi ajuta, te voi susţine cu dreapta Mea neprihănită.

Duşmanii lor vor pieri şi vor dispare. Dumnezeu este Ajutorul şi Răscumpărătorul lor. Domnul Se va folosi de Israel ca de un instrument de treierat împotriva naţiunilor iar Israel se va bucura numai în Domnul.

Cei săraci şi nevoiaşi vor fi îngrijiţi de Domnul. Pământul milenar va avea apă din belşug iar pustia va înflori cu o mare varietate de arbori. Va fi o lecţie pentru toţi că Domnul realmente are grijă de ai Săi.

În versetul 21, Dumnezeu revine la controversa Sa cu naţiunile. El le provoacă, cerându-le să producă idoli care să fie în stare să prezică lucrurile viitoare sau măcar să explice lucrurile existente. Să profeţească sau să facă binele sau răul - orice numai să arate că pot face ceva! Dar desigur ei sunt total neputincioşi. De fapt sunt mai puţin decât nimic - nici măcar în nimic nu excelează!

Cirus intră din nou în vizor în versetul 25, de data aceasta în persoana celui ce vine din nord. Iniţial el venise din Persia (răsăritul din versetul 2), apoi a cucerit Media (nordul), după care s-a încununat cu alte cuceriri militare. Cirus a chemat numele lui Dumnezeu în sensul că a recunoscut faptul că Dumnezeu a fost Cel care l-a călăuzit şi l-a împuternicit (Ezra 1:2). Nici un idol nu prezisese venirea lui Cirus. Dumnezeu însă Şi-a înştiinţat poporul cu mult înainte de a se fi întâmplat. Dar El nu a găsit nici măcar un singur idol care să vorbească cu autoritate. Toţi idolii sunt doar o închipuire, o amăgire, total nevrednici de încredere.

Ultimul verset din capitolul 41 relevă cu claritate contrastul dintre Dumnezeu şi netrebnici „idoli turnaţi". Vine redă plastic acest verset, într-o variantă apropiată de original:

Uitaţi-vă la ei toţi! Deşertăciune! Producţiile lor sunt nimicnicie; vânt şi pustiire sunt chipurile lor turnate.

4. Mângâiere datorită Robului Domnului

Isaia aplică denumirea „Robul" la Mesia, la întreaga naţiune Israel, la rămăşiţa evlavioasă a poporului Israel (43:10) şi la Cirus. De obicei contextul ne ajută să identificăm la care din aceste entităţi se referă termenul „Robul." În versetele 1 -4 e clar că se referă la Domnul Isus - susţinut şi ales de Dumnezeu şi înzestrat cu Duhul Sfânt. El va aduce dreptate Neamurilor. Nu va fi un scandalagiu, nu va zdrobi pe cei ce sunt cu adevărat pocăiţi, nu va stinge nici o scânteie de credinţă, nu va slăbi, nici nu Se va lăsa până când va aşeza împărăţia Sa neprihănită.

Dumnezeu, măreţul Creator, I se adresează acum lui Mesia, spunându-I ce Şi-a propus să realizeze prin Cel pe care L-a chemat. În neprihănire, Dumnezeu nu va împărţi gloria Sa cu altcineva şi, bineînţeles, nu o va împărţi cu chipurile cioplite. Prezicerile făcute de El în trecut s-au împlinit. Acum El face noi dezvăluiri cu privire la evenimentele ce se vor petrece în viitor.

Israel cheamă naţiunile cele mai îndepărtate de pe pământ sa se alăture celor care Îl slăvesc pe Mesia, în drumul Său spre pământ, un viteaz, gata să Se răzbune pe vrăjmaşii Săi. În versetul 13 se spune că „satele locuite de Chedar... locuitorii din Sela... să cânte!" (în româneşte „locuitorii din Sela" a fost tradus în ediţia GBV prin „locuitorii stâncilor," n.tr.) Asta înseamnă că şi unele voci ale arabilor se vor uni cetei care va cânta noua cântare.

Iehova este Cel care vorbeşte aici. A trecut vremea ca să Se mai reţină. Acum El îşi va dezlănţui furia asupra vrăjmaşilor Săi, dar se va purta cu îndurare faţă de rămăşiţa credincioasă a Israelului. Pe toţi idolatrii îi va face însă de ruşine.

Domnul este hotărât să zdrobească Babilonul din pricina lui Israel. Asta va dovedi că El este Domnul, Sfântul, Creatorul şi Regele poporului Său. El este cel care i-a trecut pe israeliţi prin Marea Roşie, dar în acelaşi timp i-a distrus pe egiptenii ce s-au năpustit după ei. Însă experienţa Exodului păleşte pe lângă ceea ce urmează să facă ei. Domnul va crea un drum prin pustiu pe care poporul Său sa poată reveni din captivitate. În pământul reînnoit, locurile pustii vor beneficia de cantităţi mari de apă, pentru ca fiinţele pustiului să poată trăi şi mulţumi Domnului. Iar copiii lui Dumnezeu vor fi şi ei plini de recunoştinţă, lăudându-I numele.

În versetul 19 robul nu mai este Mesia, ci Israel, care este surd şi orb faţă de cuvintele şi lucrările lui Iehova. „Cine este orb ca cel ce e desăvârşit?" ar putea însemna desăvârşit în ce priveşte privilegiile ce i-au fost acordate sau, cum s-a tradus în ediţia JND: „Cine este atât de orb ca cel în care am avut încredere?" sau cum s-a tradus în versiunea NASB: „Cine este atât de orb ca cel ce este în pace cu Mine?" Israel a fost aşezat într-o relaţie specială cu Dumnezeu, pe baza legământului pe care l-a încheiat El cu acest popor. Numai că israeliţii nu s-au purtat la înălţimea nobilei lor chemări. Domnul a ridicat la rang înalt legea, care a fost onorabilă pentru El. Dar Israel a dispreţuit-o, neascultând de ea. În consecinţă, a fost lăsat să aibă parte de jaf, tâlhării şi întemniţare.

Profetul Isaia întreabă: „Cine dintre voi va pleca urechea la asta?... Cine a dat pe Iacob pradă jafului şi pe Israel în mâinile jefuitorilor? Oare nu Domnul, împotriva căruia am păcătuit noi?" Dumnezeu a turnat asupra Israelului furia mâniei Sale şi focul bătăliei, dar nimeni nu a părut să-şi dea seama de semnificaţia mustrării Sale sau s-o pună la inimă.

5. Mângâiere datorită restaurării Israelului (cap. 43,44)

În cuvinte pline de tandreţe şi iubire, Iehova îşi asigură poporul, spunându-le israeliţilor să nu se teamă, deoarece Cel care i-a creat, i-a plăsmuit, i-a răscumpărat şi i-a chemat va fi cu ei când vor trece prin ape şi nu se vor arde când vor merge prin foc. Sfântul lui Israel dă Egiptul ca preţ de răscumpărare pentru ei - o profeţie ce s-a împlinit după întoarcerea evreilor din captivitate. Vine scrie următoarele în această privinţă: Domnul l-a răsplătit pe monarhul persan Cirus pentru faptul că i-a eliberat pe evrei, permiţându-i lui şi fiului său Cambise să posede Egiptul şi regatele învecinate. Seba a fost ţinutul întins dintre Nilul Alb şi Albastru, contiguu cu Etiopia. Stăpânirea asupra acestor

ţinuturi nu a fost doar un cadou, ci un preţ de răscumpărare (un kopher, sau un acoperământ), pentru locuitorii acestor teritorii achitându-se o plată şi fiind prin asta acoperiţi.

Întrucât Israel este de mare preţ, onorat şi iubit, Dumnezeu vadă oameni în schimbul său, adică judecata se va abate asupra Neamurilor din toate părţile pentru ca fiii şi fiicele Sale să poată fi readuşi în patria lor. Versetele 5-7 descriu acea refacere.

Domnul cheamă acum Israelul şi toate naţiunile să participe la o probă în instanţă. Să aducă martori care să ateste dacă idolii sunt în stare să prezică viitorul. Altminteri să recunoască că numai Dumnezeu este adevărat. Domnul îi cheamă pe israeliţi să-I fie martori ;(Unul din cultele deraiate de nuanţă anti-trinitariană recurge la acest pasaj „Voi îmi sunteţi martori, spune Iehova," ca origine a numelui lor. Întrucât ei mărturisesc împotriva atâtor lucruri din adevărul Domnului, tare ne temem că ar trebui să li se spună martori falşi. Contextul este cu totul altul decât cel în care folosesc ei acest pasaj.) e de datoria lor să mărturisească faptul că numai El este Dumnezeul adevărat, că El este etern şi că în afară de El nu este un alt mântuitor şi Izbăvitor şi că decretele şi edictele Sale nu pot fi zădărnicite.

Versetele acestea revin la perioada de dinainte de captivitatea Israelului. Oamenii încetaseră să se mai roage Lui Dumnezeu. Ajunseseră să li se urască cu Dumnezeu. Deşi îi aduceau jertfe, o făceau mecanic, din obişnuinţă, inimile lor fiind departe de Dumnezeu, încât era ca şi când nu ar fi adus deloc jertfe. Ei nu L-au împovărat pe Dumnezeu cu darurile lor - numai cu fărădelegile lor!

Şi totuşi, în harul Său, El le şterge fărădelegile şi le iartă şi le uită păcatele. Pot ei să găsească vreun merit în ei înşişi pentru care Dumnezeu S-ar fi simţit obligat să procedeze aşa? Nicidecum. Întreaga lor istorie a demonstrat că fără întrerupere au păcătuit şi au ţinut-o numai în eşecuri - începând de la Adam. De aceea a venit judeca Lui peste ei.

În versetele acestea auzim cum bate inima Domnului pentru poporul Său. Iubirea Lui nu se stinge, în pofida tuturor păcatelor lor. El îi numeşte Iacob (care înseamnă înlocuitor), Israel (prinţ al - lui Dumnezeu) şi Ieşurun (drept). El, Cel care i-a făcut, i-a întocmit şi i-a ales, îi va ajuta. Promisiunea Duhului a fost împlinită parţial la Rusalii, dar va avea completa şi finala ei împlinire la a doua venire a lui Cristos. Atunci pământul arid, la propriu şi la figurat, va avea parte de o îmbelşugată revărsare de apă. Urmaşii Israelului vor înflori şi nu le va mai fi ruşine să se identifice după numele Israel şi după numele lui Iacob şi al Domnului. (Sau versetul 5 ar putea să însemne că Neamurile se vor identifica cu Iehova şi cu poporul Său; vezi Psalmi 87:4,5).

Domnul, Regele Israelului, este unic - singurul Dumnezeu adevărat. El îl provoacă pe oricare aşa-numit dumnezeu (zeu) să prezică viitorul, aşa cum o face El, în special cu privire la străvechiul popor Israel. Ai Săi nu au nici un motiv să se teamă că supremaţia Sa ar putea fi în vreun fel ameninţată. Ei sunt martorii Săi că El a prezis viitorul şi că este singurul Dumnezeu. El însuşi nu cunoaşte nici o altă Stâncă adevărată. Prin urmare, cum ar putea Israel să cunoască o altă stâncă?

Cei care fac idoli ciopliţi sunt sortiţi să aibă parte de ruşine şi dezamăgire. Idolii sunt total neputincioşi şi netrebnici.

Iată imaginea unui fierar care face un idol la comandă pentru un bogat. El munceşte din greu pentru a-i da forma dorită. Dar după un timp trebuie să facă pauză, pentru a mânca, a bea şi a se odihni. Dacă cel ce confecţionează idolul oboseşte atât de lesne, ce se poate spune despre chipul fără viaţă pe care-l creează ei?

Sau să luăm imaginea unui meşteşugar, ce făureşte un idol de lemn pentru un om mai puţin înstărit. El cioplеşte de zor în bucata de lemn, până când de sub mâna lui prinde formă an chip de om. Poate că el însuşi a sădit copacul din care cioplеşte acum acest idol. O parte a lemnului o foloseşte ca combustibil, pentru a se încălzi, iar cu o altă parte din lemn face focul pentru a-şi găti mâncarea. Şi din ce a rămas confecţionează un zeu. Apoi se prosterne înaintea lui, închinându-se acestui zeu creat de ei însuşi.

Din pricina refuzului lor de a vedea, Dumnezeu le-a închis idolatrilor ochii. Ei nu stau să se gândească că aceiaşi copac ce este stăpânul lor este în aceiaşi timp şi robul lor, că se închină la o parte din el, pe când cealaltă parte o întrebuinţează pentru treburile de pe lângă casă! Ei se hrănesc cu ceea ce este tot atât de nefolositor pe cât este cenuşa. Ei sunt induşi în eroare, sunt amăgiţi de aceşti idoli. Nu se pot izbăvi singuri din robia lor şi niciodată nu recunosc faptul că zeul pe care îl ţin în mână este o minciună.

Israel este chemat să-şi aducă aminte că Dumnezeu este creatorul său, cel care nu-i uită niciodată pe israeliţi şi că ei sunt slujitorii Lui. El le-a şters norul de fărădelegi ce ascundea faţa Lui de ei; El i-a readus din robie şi-i invită să se întoarcă la El întreaga creaţie este îndemnată să cânte şi să strige de bucurie, pentru că Domnul l-a răscumpărat pe Iacob.

Dumnezeu Se prezintă rămăşiţei credincioase ca Răscumpărătorul. Iehova (Domnul), Creatorul, Protectorul şi Restauratorul. El zădărniceşte prezicerilor bolborositorilor caldeeni şi ale ghicitorilor, îi face pe cei înţelepţi să dea înapoi. Însă El confirmă prezicerile profeţilor Săi conform cărora Ierusalimul şi Iuda vor fi restauraţi iar copiii Săi se vor întoarce din captivitate în baza decretului lui Cirus.

Profeţia aceasta cu privire la Cirus este remarcabilă prin faptul că îl pomeneşte pe nume cu circa 150-200 de ani înainte ca acesta să se fi născut. De asemenea este uimitor faptul că Dumnezeu îl numeşte „păstorul Meu."

Din nou Cirus este numit drept cel de care Se va folosi Dumnezeu pentru a-Şi izbăvi poporul din Babilon şi pentru a autoriza rezidirea templului. Iată ce a scris în această privinţă istoricul evreu Josephus:

Iar Cirus a aflat acest lucru (referitor la clădirea Templului) citind cartea pe care o lăsase Isaia, conţinând profeţiile sale făcute cu 210 ani mai devreme. Aceste lucruri Isaia le-a prezis cu 140 de ani înainte de a fi fost distrus Templul. Prin urmare, când Cirus le-a citit şi le-a admirat caracterul divin, a fost cuprins de un impuls şi o emulaţie ca să înfăptuiască ce era scris [acolo].(Engleza are un lexic mult mai bogat decât ebraica. Termenul din ebraică tradus aici prin „evil" (rău) în KJV şi „calamity" (calamitate) în NKJV poate avea ambele sensuri, ba chiar şi alte sensuri ("dezastru," „răutate," etc). Este nefericită alegerea de către traducătorii versiunii engleze KJV din 1611 a unui termen ce înseamnă rău moral (evil). Traducerea termenului ebraic amintit prin calamitate este mult mai adecvată în acest context.)

6. Mângâiere datorită lui Cirus, unsul lui Dumnezeu

Domnul îl numeşte pe Cirus „unsul" Său (în ebraică acelaşi termen ca în cazul lui Mesia) deoarece monarhul persan a fost un prototip al lui Mesia, Care avea să dăruiască izbăvire definitivă poporului Său. Iehova promite să-i dăruiască izbânda asupra naţiunilor, în principal asupra Babilonului; să înlăture toate obstacolele din calea cuceririlor sale şi să-i dea cantităţi uriaşe de bogăţii ascunse în locuri secrete.

Adresându-Se în continuare lui Cirus, Domnul Se numeşte pe Sine singurul Dumnezeu adevărat, care îi cheamă pe Cirus pe nume, care îl supranumeşte unsul şi păstorul (44:28) şi care îi înzestrează cu tot ce are nevoie pentru a-şi duce la bun sfârşit misiunea. Dumnezeu face toate acestea din pricina poporului Său şi pentru ca lumea întreagă să ştie că doar El este Domnul.

Versetul 7 nu înseamnă că Dumnezeu creează „răul" moral, cum au susţinut unii, bazaţi pe versiunea King James şi pe alte traduceri mai vechi.

Delitzsch scoate în evidenţă faptul că Marcion, ereticul aşa-zis creştin din perioada bisericii primare, precum şi Valentinienii eretici şi alte secte gnostice, au maltratat acest text, pe baza căruia au răspândit doctrina falsă conform căreia Dumnezeul Vechiului Testament ar fi „o altă fiinţă faţă de Dumnezeul Noului [Testament]."

Ocupându-se de problema răului (inclusiv, evident, cea a calamităţii), Delitzsch continuă: „Negreşit răul ca act nu este lucrarea directă a lui Dumnezeu, ci lucrarea spontană a unei creaturi înzestrate cu libertate."

În contextul actual sunt prezentate contrastele dintre lumină şi opusul acesteia, întunericul; între pace şi contrariul ei, calamitatea. Se spune adesea că Dumnezeu creează despre ceea ce, de fapt. El doar îngăduie. Unii cred că lumina şi întunericul se referă la două principii pe care persanii le îmbrăţişau cu patos, ca pe doi zei aflaţi în permanent conflict. (Alţii spun că nu există probe din care să reiasă că Cirus ar fi fost urmaş al acestei religii.) Pe măsură ce Cirus înainta în campaniile sale militare, pentru Israel acest lucru însemna pace, pe când pentru duşmanii Israelului aceasta era o calamitate, în timp ce Dumnezeu superviza întreaga operaţie.

Condiţiile ideale de neprihănire abundentă (sau izbăvire) descrise aici sunt cele ce rezultă într-o anumită măsură din intervenţia lui Cirus în favoarea Israelului. Dar ele îşi vor cunoaşte împlinirea deplină în împărăţia de o mie de ani.

Se rosteşte o altă condamnare, introdusă prin binecunoscutul „vai", asupra tuturor celor care ar îndrăzni să pună la îndoială dreptul lui Iehova de a recurge la serviciile unui străin pentru a o răscumpăra pe Iuda. Este aidoma lutului care i-ar întoarce vorba olarului, acuzându-l ca nu are mâini - respectiv că ar fi neputincios. Versetul 11 ar putea fi citit probabil ca o întrebare: „Mă întrebaţi voi pe Mine ce planuri am întocmit eu în viitor cu privire la fiii Mei, sau îmi porunciţi voi Mie cu privire la lucrarea mâinilor Mele?" Cu alte cuvinte, ,,Cu ce drept Mă chestionaţi?"

Acelaşi Dumnezeu care l-a creat pe om, a făcut pământul şi a întins cerurile cu mâinile Sale este cel care l-a ridicat pe Cirus să-i elibereze pe exilaţi şi să rezidească cetatea Sa, Ierusalimul. Deşi rezidirea propriu-zisă a cetăţii s-a înfăptuit mai târziu, prin decretul lui Artaxerxes (Neemia 2:8b), Cirus a jucat un rol hotărâtor prin faptul că el a fost primul ce a pus bazele demarării acestui proiect, permiţându-le evreilor să revină din Babilon.

Foştii duşmani ai Israelului se vor apropia într-o zi de ea (în originalul englez Israel este redat la genul feminin, n.tr.), aducându-i daruri, plătindu-i tribut, recunoscând că Dumnezeul evreilor este adevăratul Dumnezeu şi că nu este altul. Promisiunea aceasta, precum şi toate lucrările săvârşite de Dumnezeu în folosul lor, îi determină pe cei ce alcătuiesc rămăşiţa salvată să-L laude pe Dumnezeu pentru judecăţile şi căile Sale de nepătruns. Cei ce confecţionează dumnezei falşi şi li se închină vor fi făcuţi de ruşine, pe când Israelul, salvat de Domnul, nu va avea niciodată prilejul de a fi ruşinat după a doua venire a lui Mesia.

Când a creat Domnul lumea, aceasta nu a fost un haos sau în zadar (tohu, acelaşi cuvânt folosit la Geneza 1:2). El a întocmit-o pentru a fi locuită de oameni şi S-a revelat oamenilor într-un limbaj clar, pe înţelesul tuturor. El nu a creat în chip haotic, după cum nu a comunicat în chip haotic. Mai degrabă, El s-a revelat pe Sine în adevăr şi neprihănire, ca Dumnezeu absolut şi suprem.

El cheamă Neamurile, care îşi adoră idolii, rugându-se unor dumnezei neputincioşi, să demonstreze dacă pot că idolii lor pot cu adevărat prezice viitorul, cum a făcut El. Numai El e în stare să facă acest lucru - El fiind singurul Dumnezeu drept şi Mântuitor.

El invită Neamurile să vină la El ca să fie mântuite şi decretează că orice genunchi I se va pleca şi orice limbă îl va mărturisi (vezi Romani 14:11; Filipeni 2:9-11). Această profeţie îşi va găsi împlinirea în Mileniu. Atunci oamenii îl vor recunoaşte pe Domnul Isus ca singura lor sursa de neprihănire şi tărie. Toţi duşmanii Săi vor veni la El cu căinţă, iar Israelul va fi justificat, proslăvindu-se în El, nu în idoli.

7. Mângâiere datorită căderii idolilor Babilonului

Idolii Babilonului, Bel şi Nebo. sunt dislocaţi şi transportaţi de către persani, în timp ce animalele de povară se opintesc transportându-i, aceşti idoli se răstoarnă. Dumnezeii pe care îi reprezintă aceşti idoli nu pot face nimic pentru a îndrepta situaţia. Mai degrabă, sunt duşi în captivitate.

În contrast cu idolii ce sunt purtaţi de oameni. Adevăratul Dumnezeu îi va purta pe ai Săi până la bătrâneţe. James Steward rezumă concis acest adevăr:

De la Isaia încoace, oamenii şi-au dat seama că una din deosebirile vitale dintre religia adevărată şi cea falsă este faptul ca pe când cea din urmă este o povară moartă pe care sufletul se opinteşte s-o ducă, prima este o putere vie care duce ea însăşi sufletul.

Ce chip ar putea reprezenta Dumnezeirea adevărată şi absolută? Cu toate acestea, oamenii se lasă amăgiţi, continuând să plătească sume mari de bani aurarului casă le confecţioneze un dumnezeu. Ei se prosternează şi se închină acestui idol, purtându-l. Apoi îl aşează jos, unde rămâne nemişcat, incapabil de a se deplasa singur. Nu poate auzi rugăciunea închinătorului, după cum nu-l poate salva.

Oricine ar fi înclinat să îmbrăţişeze idolatria ar trebui să stea puţin şi să-şi aducă aminte că numai Dumnezeul adevărat a revelat evenimentele înainte ca acestea să se fi întâmplat, aducându-Şi la îndeplinire fără greş toate planurile. El îl va chema pe Cirus (o pasăre de pradă din răsărit) ca să-Şi salveze poporul de sub robia caldeenilor.

Cei care refuză cu încăpăţânare să privească adevărul în faţă, cei care ignoră evidenţele aud acum despre planul lui Dumnezeu de a pune mântuirea în Sion.

8. Mângâiere datorită căderii Babilonului

Cetatea Babilon este înfăţişată ca o tânără şi frumoasă regină fecioară, care este obligată să coboare de pe tronul ei şi să devină roabă, să presteze munca de jos şi, trecând prin râuri, să ajungă în captivitate. Ea va fi despuiată şi făcută de ocară în public. Dumnezeu Se va răzbuna şi nu va cruţa nici un om, deoarece El este Răscumpărătorul... Sfântul lui Israel.

Babilonul va fi pedepsit pentru patru păcate.

1. Deşi Dumnezeu i-a trasat într-adevăr sarcina de a duce poporul Său în exil, El nu i-a poruncit să fie crud şi nemilos cu acest popor. Acum Babilonul spune: „Fi-voi pe veci stăpână!" Dar Dumnezeu spune: „Nimeni nu te va mai chema stăpâna regatelor."

2. Ea (Babilonul) a fost mândră şi arogantă, presupunând că nimic nu va putea să-i compromită prosperitatea. Dar ea va deveni văduvă şi va fi lipsită de copii într-o singură zi şi nici una din vrăjitoriile ei nu va putea să prevină această calamitate.

3. Ea s-a considerat imună la posibilitatea de a fi depistată şi pedepsită. Dar încrederea ei în forţele proprii şi aroganţa ei îşi vor primi răsplata, dezastrul abătându-se peste ea.

4. Ea s-a încrezut în vrăjitorii şi astrologii ei. Jennings scrie că: „Iehova o sfătuieşte să facă apel la toate aceste puteri, rugându-le să-i vină în ajutor, căci va avea mare nevoie de ele." Pedeapsa lui Dumnezeu va fi ca o deflagraţie, iar nu ca focul plăcut ce răspândeşte căldură dintr-un şemineu. Cei care au făcui comerţ în Babilon îşi vor vedea de drum, neputând s-o ajute.

9. Mângâiere datorită Revenirii Israelului, în urma mustrării sale

Dumnezeu se adresează aici captivilor din Iuda aflaţi în Babilon. Cei mai mulţi dintre ei erau, probabil, apostaţi. Doar o mână dintre aceştia au rămas credincioşi lui Iehova. El Se plânge că aceştia îşi zic că sunt israeliţi. că poartă numele Israel (care înseamnă prinţ al lui Dumnezeu) dar nu sunt în realitate prinţi. Ei descind, într-adevăr, din Iuda (care înseamnă laudă) dar nu-L laudă pe Domnul. Ei îl mărturisesc pe Dumnezeul lui Israel, dar nu-şi mărturisesc păcatele. Ei poartă numele cetăţii sfinte, dar nu sunt sfinţi. Ei se bizuiesc pe Dumnezeul lui Israel, dar nu sunt dumnezeieşti în purtare.

Iehova prezisese dinainte traiectoria pe care o va urma istoria lor, ceea ce s-a întâmplat întocmai. Cunoscându-le încăpăţânarea şi împietrirea inimii. Dumnezeu a vestit ce vor face ei, pentru ca nu cumva ei să poată atribui vreun merit idolilor lor când acest lucru se va întâmpla.

Acum El va prezice un lucru nou, respectiv revenirea din captivitate şi refacerea de care vor avea parte sub domnia lui Cirus. El face acest lucru pentru ca ei să nu poată zice: „Ştiam ca aşa se va întâmpla!"

El va pune capăt exilului lui Iuda, nu din pricina vreunui merit al lor, ci din pricina Sa, pentru Numele Său. El i-a lămurit, nu cum se lămureşte argintul într-un foc fizic, ci în cuptorul suferinţei (captivitatea babiloneană). Acum Ei îi va reface, din pricina numelui Său - un nume ce a fost profanat de ei. El nu va împărţi meritele pentru această refacere cu idolii lor.

Prezentându-Se pe Sine drept Dumnezeul etern, absolut (Primul şi Ultimul), Creatorul şi Susţinătorul universului. Făuritorul istoriei, El anunţă că îl va ridica pe cel ce-l iubeşte (pe Cirus) ca să-i înfrângă pe babilonieni şi să izbăvească poporul Israel. Observaţi că toate trei Persoanele Sfintei Treimi sunt prezente în versetul 1.6 - Domnul Dumnezeu şi Duhul Său şi Eu (adică Cristos). Aici asistăm la o schimbare aproape imperceptibilă a temei , de la Cirus la Anti-tipul său, Domnul Isus, care va izbăvi naţiunea, adunându-i pe israeliţi din toate colţurile lumii, cu prilejul celei de-a doua Sa veniri.

Din nou Domnul lansează un apel către poporul Israel, în calitate de Răscumpărător al evreilor, Dumnezeul lor, învăţătorul şi Călăuza lor. Dacă ar fi ascultat de El, ar fi avut parte de pace, neprihănire, fertilitate şi o părtăşie neîntreruptă cu El.

El îndeamnă rămăşiţa evlavioasă să iasă din Babilon şi să-L proclame cu bucurie pe Domnul ca Răscumpărător al lor (vezi Apocalipsa 18:4). Versetul 21 s-a împlinit cu prilejul Exodului din Egipt. Dacă Iehova a săvârşit această faptă măreaţă o dată, o va face din nou. Israeliţii răi care refuză să asculte de Domnul, separându-se de Babilon şi tot ce reprezintă acesta, nu vor putea cunoaşte pacea niciodată.

În capitolele 49-5 3, Dumnezeu Se ocupă de poporul Său pentru faptul că L-a respins pe Mesia. Aceasta este cartea Robului suferind al lui Iehova.

Robul lui Iehova din capitolul 49 ar putea părea a fi naţiunea Israel în versetele 1-3, dar numai Domnul Isus este cel care corespunde întru totul parametrilor din acest text. În versetul 3 Israelul este menţionat pe nume, dar este vorba de Cristos, adevăratul „Prinţ al lui Dumnezeu," iar nu de naţiunea Israel. În versetele 5 şi 6 se face o distincţie între Rob şi Israel. Restaurările Israelului se contopesc în aceste versete, mai întâi fiind repatrierea sa sub domnia lui Cirus, apoi restaurarea viitoare când Mesia îşi va întemeia împărăţia.

Robul cheamă locuitorii pământului să ia aminte la cuvintele Sale, prin care El relatează despre naşterea Sa, numele ce I s-a dat înainte de a Se fi născut (Matei 1:21), despre mesajul Său incisiv şi plin de autoritate şi despre numirea Sa de către Dumnezeu ca Rob, Prinţ al lui Dumnezeu (Israel) în care Iehova avea să fie proslăvit. În continuare El relevă întristarea pe care a încercat-o sufletul Său datorită respingerii Sale de către Israel (vezi Matei 11:16-24), urmată însă de satisfacţia că Dumnezeu îl va răsplăti (cf. v. 4 cu Matei 11:25,26).

Dumnezeu L-a chemat nu doar pentru a efectua renaşterea Israelului, ci şi pentru a aduce mântuire Neamurilor. Versetul 6b e citat la Fapte 13:47 ca fiind o referire la Cristos.

La prima Sa venire. Domnul a fost profund dispreţuit şi renegat de naţiunea Israel, acordându-I-se pe treptele sociale un loc chiar inferior celui acordat regilor Neamurilor. Dar la a doua Sa venire, monarhii pământului îi vor aduce omagiu. Sintagma: „Slujitorul dregătorilor" (în GBV: slujitorul celor puternici) se aplică cu egală justeţe la naţiunea Israel; vezi cazul lui Iosif, al lui Mardoheu, Ezra, Neemia şi al lui Daniel.

Dumnezeu a răspuns la rugăciunea lui Cristos, Înviindu-L din morţi şi apoi Încredinţându-I sarcina repatrierii Israelului. Robul lui Iehova va chema poporul, rugându-i pe israeliţi să se întoarcă în patria lor, în acest sens asigurându-le condiţii ideale de călătorit. Ei vor veni din toată lumea, chiar din ţinuturile îndepărtate ale Sinimului (probabil China). Va fi o zi de mare bucurie când Israelul va gusta mângâierea şi îndurarea Domnului pe parcursul călătoriei sale spre patrie.

Între timp, cetatea Sionului este înfăţişată ca una care crede că Domnul a uitat de ea. Răspunsul lui Iehova este că o mamă s-ar putea, la un moment dat, să uite de copilul pe care-l alăptează, dar El nu va uita niciodată de cetatea Sa. Sionul este săpat în palmele mâinilor Sale iar zidurile ci nu lipsesc nici o clipă din gândul Domnului, în mod instinctiv comparăm referirea la palmele mâinilor lui Iehova cu rănile suferite de Cristos din pricina iubirii cu care ne-a iubit. Un mare poet creştin englez a redat în chip măiestru acest gând:

Numele meu din palmele mâinilor Sale Eternitatea nu-l va şterge;

Pe veci întipărit în inima Sa va rămâne Prin semnele de neşters ale Harului Său.

- Augustus Toplady

Copiii lui Israel se grăbesc să revină în Sion, în timp ce pleacă ceata dărâmătorilor. Mulţimile ce se adună, îndreptându-se din toate colţurile spre cetatea Sion, sunt asemuite cu giuvaerele cu care este împodobită o mireasă.

Locurile pustiite şi părăsite din Israel vor cunoaşte o explozie demografică. Sionul se va minuna de ceata uriaşă a israeliţilor veniţi din toate colţurile pământului, după atâta amar de timp cât ea a fost văduvă!

La un semnal din partea Domnului Dumnezeu, naţiunile, vor organiza un uriaş pod aerian pentru repatrierea exilaţilor. Monarhii Neamurilor vor sluji poporul lui Dumnezeu iar Israelul îşi va da seama, în cele din urmă, că se merită să-L aştepte pe Domnul.

Dacă robii din Babilon se îndoiesc de faptul că ar putea fi eliberaţi din strânsoarea puternicului tiran, e bine să ştie ca Iehova Se va lupta cu duşmanii lor şi-i va salva pe copiii lor. Când asupritorii vor culege ce-au semănat: lumea va şti că Domnul este Mântuitorul Israelului şi Răscumpărătorul israeliţiior, Puternicul lui Iacob.

2. Mesia - Ucenicul adevărat

În cadrul unei convorbiri intime cu Israelul, Iehova le aminteşte israeliţiior că nu din pricina vreunui capriciu a divorţat El de ei (deşi de divorţat a divorţat de ei, Ieremia 3:8), după cum nu i-a dat pe mâna caldeilor din pricina vreunei presupuse datorii către această naţiune dintre Neamuri. Mai degrabă, cauza a constituit-o fărădelegile şi nelegiuirile lor. Nici unul din membrii acestei naţiuni nu L-a primit pe El cu braţele deschise, nimeni nu a răspuns la chemarea Sa. Au crezut ei oare că El nu poate să-I salveze? Oare nu secase El Marea Roşie şi Râul Iordan pentru ei? Oare nu îmbrăcase El cerurile în straie de doliu?

În continuare cel care vorbeşte este Mesia. - Naţiunea care L-a respins pe Iehova în Vechiul Testament este aceeaşi care L-a respins pe Isus în Noul Testament. El a venit ca Ucenicul Adevărat, învăţat de Dumnezeu ca să spună cuvântul potrivit. În fiecare dimineaţă urechea Sa a fost deschisă să primească instrucţiuni din partea Tatălui Său pentru ziua respectivă. Pentru El a fost o desfătare să facă voia lui Dumnezeu, chiar dacă aceasta a însemnat să meargă la cruce. El nu S-a dat înapoi, ci de bunăvoie S-a dat pe Sine suferinţei şi ruşinii. Deplin încredinţat că Dumnezeu îl va îndreptăţi, El Şi-a îndreptat faţa cu toată hotărârea, ca de cremene, să meargă spre Ierusalim. Desigur, El a fost îndreptăţit prin învierea Sa. Acum El îl provoacă pe Satan, ca să mai îndrăznească dacă poate să-L condamne, (Şi noi putem face aceeaşi afirmaţie îndrăzneaţă, Romani 8:31-39.) toţi duşmanii Săi vor îmbătrâni ca o haină mâncată de molii.

Ultimele două versete descriu două categorii de oameni. În prima sunt cei ce se bizuiesc pe Domnul în viaţă. Ei mărturisesc că au nevoie de călăuzire din partea Sa. Domnul îi sfătuieşte să se încreadă în Numele Domnului şi să se bizuiască pe Dumnezeul lor şi vor fi scăldaţi de lumina Sa.

În a doua categorie sunt cei ce-şi făuresc propria lor călăuzire, neresimţind nici o nevoie de călăuzire divină. Aceştia pot umbla în lumina propriilor lor scântei, dar Domnul va avea grijă ca ei să zacă în dureri.

5. Mesia - Domnitorul drept (51:1-52:12)

Toţi cei din Israel care caută izbăvire sunt îndemnaţi să-şi aducă aminte cum le-a purtat Dumnezeu de grijă în tot timpul scurs de când i-a luat din cariera de piatră (Mesopotamia). Ar trebui să fie încurajaţi prin rememorarea harului şi dragostei cu care S-a purtat Dumnezeu cu Avraam şi cu Sara şi a faptului că le-a dat acestora un foarte mare număr de urmaşi. Apoi israeliţii trebuie să se îmbărbăteze datorită făgăduinţei pe care a făcut-o Domnul că va mângâia Sionul. Observaţi cele trei chemări ia ascultare (v. 1, 4, 7) şi cele trei chemări la trezire (51:9, 17; 52:1).

Mesia va domni deopotrivă peste popoarele neevreieşti şi peste naţiunea Israel în Mileniu. Când mia de ani se va sfârşi, cerurile şi pământul vor fi distruse şi toţi necredincioşii vor pieri, dar oamenii lui Dumnezeu vor fi păstraţi pe veci în siguranţă.

Domnul îndeamnă rămăşiţa să nu se teamă de mânia oamenilor în zilele grele ale Marii Strâmtorări, deoarece pierzarea celor răi este pecetluită după cum izbăvirea poporului Său este asigurată.

La auzul acestor cuvinte, rămăşiţa este îndemnată să-L cheme pe Domnul în ajutor, ca să îi scape de Egipt (Rahab) şi de Faraon (şarpele fiind simbolul său), să secе marea pentru ca răscumpăraţii să poată trece de partea cealaltă. Rememorarea intervenţiei lui Dumnezeu în trecut îi determină să prevadă întoarcerea robilor în Sion. F. C. Jennings descrie acest eveniment în cuvinte de toată frumuseţea:

Capetele lor sunt încununate cu bucuria şi înviorarea pe care în zadar o căutaseră pană atunci, dar de care iată acum au în sfârşit parte, în timp ce furtuna prin care au trecut se risipeşte ca un nor întunecat alungat de vânt, despovărându-i de toate suspinele şi lacrimile lor!

Iehova rosteşte un mesaj de mângâiere la adresa celor care se tem de tiran, fie că e vorba de Nebucadneţarul acelor vremuri, fie de omul păcatului ce încă nu s-a arătat. Ei trebuie să se teamă de Domnul, care a întins cerurile şi a întemeiat pământul. Procedând aşa, le dispare frica de omul cel slab. În curând cel in lanţuri va fi dezlegat; nu va muri in groapă şi nu va duce lipsă de pâine. Aceşti robi au fost dezlegaţi cu acea ocazie de Cirus şi vor fi dezlegaţi de Mesia la arătarea Sa în slavă. Cel care infinit de înalt este de asemenea intim aproape, ascuzându-I pe ai Săi sub aripa mâinii Sale. El pune cuvintele Sale în gura lor pentru ca ei să-I fie misionari în lume. Versetul 16 s-ar putea aplica şi la Domnul Isus. Tatăl a pus cuvintele Sale în gura lui Mesia, L-a apărat şi echipat ca să poată sădi noile ceruri şi noul pământ al perioadei Mileniului şi să-i spună Sionului: „Tu eşti poporul Meu!"

„Trezeşte-te, trezeşte-te!" îi spune El Ierusalimului după lunga ei noapte de suferinţă când nici unul din fiii ei n-a putut s-o călăuzească, când a fost devastată de foamete şi de sabie, când bărbaţii ei au zăcut neputincioşi ca o antilopă vlăguită, prinsă în laţ.

El va lua paharul mâniei Sale, ce a făcut Ierusalimul să se clatine, şi-I voi da duşmanilor ei care au depăşit măsura ce le-o rânduise Dumnezeu, purtându-se cu cruzime şi necruţare faţă de poporul Israel.

Din nou Sionul este chemat să se trezească din somnul captivităţii sale şi să se îmbrace cu straiele sale minunate. Căci niciodată nu va mai fi invadat de păgâni. Desigur aceasta e o anticipare a inaugurării împărăţiei. Abia atunci se va adeveri acest cuvânt.

Israel nu a fost vândut ca sclav pentru un câştig monetar. Tot aşa, naţiunea Israel va fi răscumpărată fără bani. Israeliţii s-au dus mai întâi în Egipt ca oaspeţi, dar mai apoi au fost supuşi la tot felul de maltratări. Ulterior asirienii i-au asuprit pe israeliţi tară temei, dar nu din motive pecuniare. Acum din nou poporul lui Dumnezeu este tiranizat de asupritorii care nu-l achită Domnului nici o plată. Stăpânii sunt încântaţi iar numele Domnului este hulit. Dar El îşi va arăta puterea şi măreţia în folosul alor Săi iar aceştia vor şti că El este tot ce a promis că va fi pentru ei.

În versetele următoare se înfăţişează întoarcerea evreilor din diasporă, adică din împrăştierea lor în toate colţurile lumii. Şi, în drumul spre Sion, care trece prin munţi, exilaţii sunt precedaţi de crainici ce aduc vestea bună despre domnia lui Mesia. Străjerii de pe zidurile Ierusalimului cântă de bucurie, când îl zăresc pe Domnul ce revine în fruntea unei mulţimi mari. Însuşi Ierusalimul este chemat să celebreze măreaţa izbăvire înfăptuită de Domnul.

Exilaţii sunt îndemnaţi să lase în urma lor întinăciunile ţării în care fuseseră ţinuţi robi. În timp ce readuc la Ierusalim vesela templului. Ei nu vor pleca cuprinşi de panică sau frică, întrucât Dumnezeul lui Israel va fi ocrotirea lor, mergând în faţa şi în urma lor.

Robul Lui Iehova S-a purtat cu chibzuinţă pe tot parcursul slujirii Sale pământeşti. El a fost înălţat la înviere, ridicat la înălţarea Sa la cer şi aşezat în mărire la dreapta lui Dumnezeu.

La prima Sa venire, mulţi au rămas uimiţi de adâncimea suferinţelor Sale. Faţa şi trupul I-au fost schimonosite, trăsăturile de om nemaifiind recunoscute.

Dar când va veni din nou oamenii vor tresări (Expresia paralelă „îşi vor închide gura" sprijină traducerea „startle" (a face să tresară, n.tr.). Dar traducerea tradiţională prin cuvântul „sprinkle" (a stropi) aminteşte de stropirea sângelui jertfei din Levitic şi de vestirea în toată lumea a mesajului răscumpărării. Observând asemănarea (în engleză, n.tr.) dintre termenii „astonish" şi „startle," Vine scrie: „în degradarea şi desfigurarea la care L-a supus omul, mulţi au rămas, uimiţi" în manifestarea slavei Sale El va uimi multe naţiuni (adică le va face să sară şi să tremure cuprinse de uimire); «startle» (a face să tresară) este sensul aici, nu «sprinkle» (a stropi, n.tr.) (după cum reiese din forma gramatical folosită).") uimiţi de magnifica strălucire a gloriei Sale. Regii naţiunilor vor amuţi când vor vedea splendoarea Sa fără seamăn. Atunci ei vor înţelege că umilul Om de la Calvar este Regele regilor şi Domnul domnilor:

Oare Te-a părăsit atunci Dumnezeu! Tău, Şi-a ascuns El faţa de nevoia Ta profundă? Pe faţa Ta, odinioară crunt lovită şi schimonosită. Deplina Lui slavă acum o citim.

- Miss. C. Thompson

Rămăşiţa pocăită a Israelului îşi aduce aminte că atunci când s-a vestit prima venire a lui Mesia nu mulţi au fost cei ce au crezut. În consecinţă, puterea Domnului de a mântui nu s-a descoperit către mulţi.

Domnul Isus a crescut sub privirea încântată a lui Iehova ca o plantă exotică, o mlădiţă fragedă în mijlocul acestei lumi îmbâcsite de păcat. El a fost ca o rădăcină care iese dintr-un pământ uscat. Israel a fost pământul uscat, un sol cât se poate de nepromiţător. Naţiunea Israel n-a fost în suire să vadă nici un pic din frumuseţea Sa, nimic din înfăţişarea Sa care s-o atragă spre El. F. B. Meyer descrie taina umilirii Sale: mlădiţa fragedă; planta ce se opinteşte să străbată scoarţa uscată a pământului; absenţa oricărei înfăţişări naturale plăcute. Această imagine aşteaptă şi îşi primeşte tălmăcirea deplină din Noul Testament, cu istoria părinţilor ţărani ai lui Cristos, cu ieslea în care a fost pus la naştere şi cu toate împrejurările umile, cu ucenicii pe care Şi i-a ales dintre pescari; cu sărăcia care nu L-a părăsit nici o clipă; însă avându-I mereu printre admiratori pe oamenii de rând; iar pe cruce având de-o parte şi de alta hoţi şi răufăcători; iar apoi Biserica Sa alcătuită din oameni umili şi săraci. Toate acestea au constituit o umilire, lăsând să se întrevadă abia cu greu înălţimile din care S-a pogorât.

Dispreţuit şi respins, El a fost un Om al durerilor care a ştiut ce înseamnă întristarea. Pentru oameni a fost respingător, ba nici măcar de Israel nu a fost preţuit.

„Om al durerilor" - ce nume Pentru Fiul lui Dumnezeu ce a venit Păcătoşii ruinaţi să-i răscumpere! Aleluia! Ce Mântuitor!

Purtând ruşinea şi cruntele batjocuri, în locul meu El a stat condamnat; Iertarea mi-a pecetluit-o prin sângele Său; Aleluia! Ce Mântuitor! - Philip P. Bliss

Rămăşiţa ştie acum şi recunoaşte adevărul cu privire la El. Cei din această ceată mărturisesc: „Suferinţele noastre El le-a purtat, durerile noastre le-a luat asupra Sa. Dar noi, când L-am văzut pe cruce, am crezut că este pedepsit de Dumnezeu pentru propriile Sale păcate. Dar nu aşa au stat lucrurile! Ci pentru fărădelegile noastre, pentru nelegiuirile noastre, pentru ca noi să avem pace, pentru ca noi să fim tămăduiţi - pentru asta a suferit El. Adevărul este că noi am fost cei care ne-am rătăcit, apucând pe căi îndărătnice iar Iehova a aşezat fărădelegea noastră asupra Sa, El înlocuitorul nostru fără de păcat!"

Până când va veni clipa în care rămăşiţa Îl va recunoaşte, noi, cei ce suntem creştini, putem rosti următoarea mărturie:

El a fost rănit pentru fărădelegile noastre, El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemnul crucii;

În schimbul vinovăţiei noastre El ne-a dăruit pace, Din robia noastră ne-a eliberat.

Şi prin vânătăile Sale, da, prin vânătăile Sale, Prin vânătăile Sale sunt tămăduite sufletele noastre.

El a fost numărat printre răufăcători. Noi L-am considerat uitat şi părăsit de Dumnezeu:

Ca jertfa a noastră El a murit. Pentru ca cerinţele legii să fie îndeplinite

Şi tot păcatul nostru, tot păcatul nostru Da, tot păcatul nostru asupra Lui a fost aşezat.

Noi ne rătăciserăm, da, ne rătăciserăm cu toţii, Departe de stâna „Păstorului oilor";

Dar El ne-a căutat acolo unde ne găseam. Pe munţii cei crunţi şi pustii,

Şi acasă ne-a dus, acasă ne-a dus. Da, ne-a dus acasă la Dumnezeu în siguranţă. -Thomas O. Chisolm

Domnul nostru Isus a suferit toate cele cinci genuri de răni cunoscute în medicină: contuzii - create de loviturile de nuia; sfâşieri - provocate de biciuire; plăgi (răni pătrunzătoare) - provocate de cununa de spini; răni perforate - provocate de cuie; răni incisive - provocate de suliţă.

„Ca un miel pe care-l duci la tăiere şi ca o oaie mută înaintea celor care o tund" El a îndurat crucea. El a fost scos în grabă din temniţă şi I s-a refuzat un proces echitabil (sau varianta cealaltă: „El a fost luat prin constrângere şi judecată"). Se părea că nu va avea urmaşi, deoarece a fost şters de pe pământul celor vii în floarea vieţii, şi lovit pentru păcatele oamenilor.

Oameni răi au uneltit să-L îngroape la un loc cu criminalii, dar Dumnezeu a intervenit, zădărnicind acest plan şi astfel mormântul Lui a fost cu cel bogat - adică a fost înhumat în mormântul lui Iosif din Arimateea. Oamenii I-au urzit o îngropare neonorantă, cu toate că nu făcuse nici o nelegiuire şi nu rostise nici o minciună.

10-11a Şi totuşi Domnul a găsit cu cale sa-L zdrobească, să-l supună suferinţei. Dar după ce sufletul Lui a fost făcut o jertfă pentru păcat, El va vedea o sămânţă de urmaşi, adică toţi cei care aveau să creadă în El; va trăi multe zile, în puterea unei vieţi fără de sfârşit. Toate planurile lui Dumnezeu vor fi realizate în El. Văzând mulţimile celor care au fost răscumpăraţi prin sângele Lui, El va fi pe deplin satisfăcut.

11b „Prin cunoştinţa lui Slujitorul Meu cel drept va îndreptăţi pe mulţi." Asta ar putea însemna că cunoştinţa Sa despre voia Tatălui îl va conduce la cruce şi că prin moartea şi învierea Sa El îi poate socoti pe credincioşi drepţi (neprihăniţi). Sau un alt sens ar putea fi următorul: „prin cunoaşterea Sa" adică oamenii sunt îndreptăţiţi prin cunoaşterea Sa (Ioan 17:3). Şi într-un caz, şi-n altul, numai prin faptul că El a purtat fărădelegile lor a fost posibil ca mulţi să fie îndreptăţiţi.

Ultima strofă din cântarea lui Thomas Chisholm, citată anterior, atinge un crescendo triumfător:

Cine poate număra generaţia Sa? Cine va vesti toate biruinţele Crucii Sale? Milioane de morţi trăiesc acum din nou. Mulţimi fără număr vin după El! Domnul biruitor, Domnul biruitor, Domnul biruitor şi Regele ce va veni!

O altă urmare a lucrării Sale isprăvite este că Iehova va împărţi partea Sa cu cei mari, adică cu sfinţii, a căror unică măreţie constă în legătura lor cu El. Şi va împărţi prada cu cei puternici - adică cu credincioşii, care sunt slabi în ei înşişi, dar tari în Domnul.

Patru sunt motivele menţionate pentru glorioasa Sa izbândă.

(1) Şi-a vărsat sufletul la moarte;

(2) a fost pus în numărul celor fărădelege, adică cei doi tâlhari răstigniţi împreună cu El;

(3) a purtat păcatul multora;

(4) a mijlocit pentru cei vinovaţi.

David Baron face următoarele comentarii pe această temă:

Verbul... iaf'gia' („a mijlocit") constituie un caz de folosire a viitorului perfect sau nehotărât şi exprimă o lucrare începută, dar încă neterminată. Cea mai izbitoare împlinire, observă Delitzsch, a fost rugăciunea Mântuitorului răstignit: „Tată, iartă-i că nu ştiu ce fac." Dar lucrarea aceasta de mijlocire pe care a început-o pe cruce El o continua şi acum de la dreapta lui Dumnezeu, unde este actualmente aşezat, ca Prinţ şi Salvator, pentru a da pocăinţă Israelului şi iertarea de păcate.

Iată ce spune Moody pe marginea paradoxurilor inerente în acest măreţ capitol: Dispreţuit, şi totuşi acceptat şi adorat. Sărac, dar bogat. Să moară, şi totuşi să trăiască. Rabinii au spus că trebuie să fie să existe o dublură a lui Mesia ca să se poată împlini acest capitol.

5. Mesia - Răscumpărătorul şi Restauratorul

Nu e o coincidenţă faptul că capitolul 54 începe cu cuvântul „Cântă!" întrucât urmează imediat după capitolul 53, în care ne sunt prezentate moartea, îngroparea, învierea şi preamărirea lui Cristos, nici un alt termen nu ar fi mai adecvat.

Primul verset contrastează starea Israelului în captivitate, neroditor şi pustiit, cu viitoarea restaurare a naţiunii răscumpărate, în care vor domni din nou bucuria şi bunăstarea. Pavel a aplicat versetul acesta Galateni 4:21-31 la Ierusalimul ceresc în opoziţie cu cel pământesc. Hotarele ţării vor fi considerabil lărgite, pentru a se putea face faţă exploziei demografice, în contextul în care Israelul va fi liderul naţiunilor iar oamenii lui Dumnezeu vor locui cetăţile ce fuseseră părăsite în trecut.

Toată ruşinea pe care a presupus-o robia sa în Egipt (tinereţea) şi captivitatea în Babilon (văduvia) vor fi date uitării, deoarece Iehova va reaşeza naţiunea într-o stare de părtăşie cu El. Captivitatea a exprimat mânia de o clipă a lui Dumnezeu; restauraţia va demonstra compasiunea şi îndurarea Sa veşnică.

După cum Dumnezeu a încheiat un legământ cu Noe, tot aşa El promite acum că atunci când Israel va intra în Mileniu el nu va mai avea parte de mustrare sau mânie.

Deşi Ierusalimul a fost întristat şi lovit de furtună. Dumnezeu va reface această naţiune, redându-i frumuseţea. Pietrele ei scumpe vor fi împodobite cu antimoniu iar temeliile ei vor fi acoperite cu safir. Crestele zidurilor vor fi făcute din rubin, porţile de cristal şi toate marginile de pietre scumpe - toate exprimând în mod figurat o neasemuită frumuseţe de care va avea parte Israelul. Dean Alford a exprimat această frumuseţe de care va avea parte Ierusalimul în următoarele versuri engleze (redate aici în traducere, n.tr.):

Căci dincolo de orizont.

Se ridică turnurile cetăţii,

Unde locuieşte Dumnezeu;

Acel cămin minunat este al nostru!

Străzi pavate cu jasp,

Porţi aurite,

Şi râul cel îmbucurător

Răspândind nespuse desfătări.

Toţi vor beneficia de educaţie divină iar prosperitatea va fi fără margini. Neprihănirea va predomina. Nu va mai fi nici o teamă de invazie, exil sau asuprire. Oricine va încerca să prejudicieze Israelul va fi judecat şi pedepsit.

Dumnezeul care l-a creat pe fabricantul de muniţii (fierarul) şi pe cuceritor (nimicitorul) va fi pe deplin capabil de a-Şi ţine sub control creaturile. Iehova a decretat că nici o armă făurită împotriva Ierusalimului nu va izbândi şi că Israelul însuşi îl va condamna pe orice pârâş. Eliberarea de orice condamnare şi victoria absolut sigură sunt moştenirea slujitorilor Domnului. Aşa îi va răzbuna Dumnezeu în epoca de aur a păcii şi prosperităţii.

Duhul Domnului lansează o invitaţie evanghelistică Israelului să se întoarcă şi în acelaşi timp îi îndeamnă pe toţi la ospăţul evangheliei. Tot ce se cere e să fii conştient de nevoia ta (să însetezi). Binecuvântările sunt apele Duhului Sfânt, vinul bucuriei şi laptele Cuvântului cel bun al lui Dumnezeu. Acestea sunt darurile gratuite ale harului, fără bani şi fără plată.

În starea sa de înstrăinare faţă de Dumnezeu, Israel şi-a risipit energiile şi resursele. Adevărata satisfacţie şi orice plăcere durabilă se găsesc numai în Domnul. Dacă israeliţii se vor întoarce la Domnul, vor primi toate îndurările sigure ce i-au fost făgăduite lui David în cadrul legământului veşnic pe care l-a încheiat Dumnezeu cu el (vezi Psalmul 89:3,4, 28, 29). Aceste binecuvântări sunt împlinite în Domnul Isus şi în glorioasa Sa domnie. Naţiunile neevreieşti vor beneficia şi ele de pe urma împărăţiei, în contextul în care vor exista reiaţii amicale între Israel şi restul naţiunilor.

Calea spre binecuvântare constă în a-L căuta pe Domnul şi a te lăsa de păcat. Cei care se întorc astfel la Domnul vor constata că El este plin de îndurare şi iertare.

Oamenii nu trebuie să-L judece pe Iehova după gândurile şi căile lor. El gândeşte şi acţionează în modalităţi care transcend tot ce-şi poate imagina vreodată omul. Acest lucru este prin excelenţă adevărat în cazul planului de mântuire al evangheliei, care constă în întregime în harul lui Dumnezeu, nemaifiind loc pentru nici un merit propriu al omului, cu care acesta s-ar putea lăuda. William Cowper a exprimat acest adevăr în stilul său caracteristic de înaltă ţinută a limbii engleze, într-un poem intitulat „Adevărul":

O ce contrast între lucrările întortocheate ale omului

Şi planul simplu, limpede şi eficient al Cerului!

Fără dedesubturi meşteşugite.

Fără înfloriturі care i-ar putea estompa mesajul;

Liber de orice ostentaţie sau slăbiciune,

El ni se prezintă în toată splendoarea ca bolta cerului albastru,

Maiestuos în simplitatea sa. Înscrise deasupra porţii, de departe,

Vizibile ca strălucirea unei stele, Lizibile doar prin lumina ce-o emană,

Stau aceste cuvinte dătătoare de viaţă pentru suflet: CREDE ŞI VEI TRĂI!

Cuvântul lui Dumnezeu este la fel de irezistibil şi eficace precum ploaia şi zăpada. Toate armatele din lume nu i se pot împotrivi, Cuvântul Domnului împlinindu-şi scopul. Cuvântul lui Dumnezeu nu eşuează niciodată în realizarea ţelurilor sale:

Tot aşa şi Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face ce îmi este plăcut şi va împlini lucrul pentru care l-am trimis.

Cei care Îl caută pe Domnul vor părăsi ţara robiei cu bucurie, întorcându-se acasă cu pace. Întreaga natură se va bucura de eliberarea ce-i va fi hărăzită. Pământul se va bucura de eliberarea de sub blestem, urmarea fiind o fertilitate nemaipomenită, în locul spinilor şi al mărăcinilor vor creşte chiparosul şi mirtul. Toate aceste binecuvântări din perioada Mileniului îi vor aduce Domnului un renume şi vor constitui un semn veşnic, adică un memorial etern al harului şi bunătăţii Sale.

Ca o anticipare a izbăvirii pe care le-o va aduce Dumnezeu, exilaţii sunt îndemnaţi să înceapă să practice dreptatea şi neprihănirea şi să ţină Sabatul. Nici străinul, nici eunucul nu trebuie să se teamă că vor fi excluşi de la vreuna din binefacerile împărăţiei lui Cristos. În fapt, cei ce

ascultă de Cuvântul Domnului vor beneficia de posturi privilegiate. Templul va fi atunci o casă de rugăciune pentru toate naţiunile, nu doar pentru Israel. Dumnezeu va aduna Neamurile în staulul Său, alături de casa Lui Israel.

7. Mesia - Judecătorul celor răi (56:9-57:21)

Versetul 9 ne readuce la zilele de răzvrătire ale Israelului. Naţiunile (fiarele) sunt chemate să mustre poporul ai căror străjeri nu văd pericolul. Sunt ca nişte câini muţi care nu latră ca să-i avertizeze pe oameni. Ei sunt visători ce iubesc somnul. Sunt păstori lacomi, mercenari şi egoişti. Ei îşi invită prietenii să bea şi să petreacă, zicând: „Mâine va fi ca astăzi, ba chiar mai lată o vom face" (Ronald Knox).

Primele două versete ale capitolului 57 sunt legate de versetele 9-12 din capitolul precedent. În mijlocul păcatului şi asupririi, cei neprihăniţi sunt loviţi de persecuţii. Din punct de vedere omenesc, nimănui nu pare să-i pese. Dar lui Dumnezeu îi pasă - El îi izbăveşte pe cei evlavioşi de rău şi-i duce la pace şi odihnă.

Chiar în exil, unii oamenii continuă practicile idolatre. În acest sens, ei sunt urmaşii părinţilor lor necredincioşi, adulterul şi prostituata. Batjocorindu-L pe Domnul, ei sunt copiii fărădelegii şi ai falsităţii. Ei ard cuprinşi de pofte când se închină arborilor, când jertfesc în văi copii în cinstea lui Baal şi Moloc.

Toate acestea fac parte din relaţia lor adulteră de închinare la idoli, la lăcaşurile lor de pe înălţimi. În loc să scrie legea lui Dumnezeu pe uşorii uşilor (Deuteronom 6:9; 11:20), ei atârnă simboluri idolatre în dosul uşilor şi se angajează în orgii sexuale. Ei aduc daruri şi ofrande regelui (Moloc înseamnă rege) şi trimit soli în Şeol în căutarea unor noi urâciuni. Chiar când sunt istoviţi de acest dezmăţ, tot nu renunţă la păcatele lor, ci par să capete forţe noi cu care se avântă şi mai turbat în gustarea din toate fărădelegile.

Fără nici o teamă de Iehova, ei mint şi nici din greşeală nu se gândesc la El. Pentru că El tace, ei îşi pierd respectul pentru El. Dar El le va demasca neprihănirea lor de sine şi idolii lor nu le vor putea veni în ajutor. Dumnezeii lor vor fi total neputincioşi, în schimb cei ce se încred în Domnul vor avea parte de binecuvântare.

Celor credincioşi din exil Dumnezeu le promite că se va construi o şosea pentru a facilita revenirea lor în patrie şi că toate obstacolele vor fi înlăturate. Căci Dumnezeul care locuieşte în locuri înalte şi în sfinţenie locuieşte şi în inima smerită şi zdrobită. El nu Se va lupta pe veci cu sufletele pe care le-a creat, căci altminteri ele ar pieri sub mânia Sa. Da, e drept că Dumnezeu Şi-a trimis mânia împotriva poporului său lacom şi căzut în păcat, dar mânia Sa are o limită. El îi va restaura pe cei ce se lasă de idolatria lor, pe aceştia făcându-i să-I aducă rodul buzelor lor.

Frumoasa similitudine făcută de Isaia între cei răi şi marea învolburată a fost redată minunat în limba engleză, în formă versificată:

Dar cei răi - ei sunt ca marea,

De furtună loviţi, neputându-se odihni,

Ale cărei ape sunt mereu frământate,

Aruncând afară noroi şi murdărie!

Pentru cei drepţi va fi pace, dar pentru cei răi nu este pace.

1. Desfătările adevăratei spiritualităţi

Profetul trebuie să vestească în gura mare nelegiuirea lui Iuda. Se pare că oamenilor le place tare mult să efectueze ritualurile zilnice prescrise, ca şi când ar fi o naţiune ascultătoare. În realitate însă ei Îl acuză pe Dumnezeu că ar fi nepăsător faţă de posturile lor şi actele lor de smerenie, dar Dumnezeu îi acuză că-şi satisfac plăcerile lor, că profită de salariaţii lor, exploatându-i, că se luptă cu pumnii chiar în toiul posturilor lor. Nu acesta este genul de post pe care pune Dumnezeu preţ. Adevăratul post nu ţine de postura fizică pe care o adoptă cineva sau de exprimarea exterioară a unei stări de jale.(Postul fizic poate fi de asemenea un bun instrument pentru disciplina spirituală. Deşi NT nu ne porunceşte să postim, totuşi Domnul nostru a spus: „Când postiţi..." nu „dacă postiţi".)

Dumnezeu doreşte postul care să fie însoţit de dezlegarea lanţurilor răutăţii, de ridicarea jugului de pe grumazul celor asupriţi, de hrănirea celor flămânzi, de asigurarea unui adăpost pentru cei săraci, de îmbrăcarea celor goi şi de ajutorarea semenului nevoiaş. Cei care astfel practică dreptatea socială vor avea negreşit parte de călăuzire, însănătoşire şi escortă ocrotitoare. „Dreptatea ta" poate însemna fie sus-menţionatele fapte de mărinimie, fie neprihănirea lui Dumnezeu, care este atribuită celor ce cred. Se cuvine să citâm aici parafrazarea versetelor 5-8 aşa cum apar ele în Psaltirea Scoţiană:

Fie ca cei ce simt povara asupririi de îndurarea ta plină de tandreţe sa aibă parte:

Şi fie ca cei neajutoraţi şi fără adăpost să beneficieze de grija ta deosebită.

Du-te şi urează-i orfanului flămând binecuvântarea belşugului tău;

Invită-l înăuntru pe străinul de la poarta ta şi oferă-i un loc de odihnă.

Iar cel ce lâncezeşte în gerul de afara dă-i prilejul să se încălzească şi să se îmbrace cu haine călduroase;

Asumă-ţi fericita sarcină de a însenina fruntea celui amărât.

Atunci ca zorii strălucitori, în pace şi bucurie, vor fi zilele tale;

Iar slava de la Domnul din înălţime căile tale toate ţi le va lumina.

Cel evlavios este asigurat că ori de câte ori va chema, Domnul va răspunde... „Iată-Mă." Dacă va elimina asuprirea, dacă va înceta sa mai arate cu degetul, pe un ton acuzator sau batjocoritor, şi dacă va pune capăt împroşcării cu noroi şi bârfelor, dacă va veni în ajutorul celor nevoiaşi, alinând durerile fizice şi spirituale, atunci Dumnezeu promite că noaptea sa se va preface în zi. Va beneficia de călăuzire, de belşug

de lucruri bune, de sănătate şi tărie, de frumuseţe şi rodnicie şi de refacere pe plan naţional. „Fiii voştri vor rezidi ruinele părăsite ale cetăţilor voastre şi veţi fi cunoscut drept «Poporul care îşi reclădeşte zidurile şi cetăţile»" (v. 12, LB).

Dacă oamenii Lui Dumnezeu vor respecta Sabatul, abţinându-se de la lucrările lor obişnuite sau de la plăcerile egoiste, dacă vor considera o delectare să cinstească ziua sfântă a lui Dumnezeu, atunci îşi vor găsi desfătarea în Domnul care a dăruit ziua; iar El le va dărui o poziţie de conducători pe pământ şi moştenirea pe care Dumnezeu i-a promis-o lui Iacob. Nimic nu va putea împiedica acest lucru, deoarece gura Domnului a vorbit.

2. Fărădelegile Israelului

Păcatul Israelului este cel care îl opreşte pe Dumnezeu de a-i izbăvi; cu siguranţă vina nu poate să I se impute lui Iehova. Mâinile lor, degetele, buzele şi limba lor sunt cu toate active când vine vorba de a ucide şi de a minţi. Peste tot dreptatea este pervertită, justiţia e călcată în picioare, necinstea fiind preamărită. Oamenii concep răul şi nasc nelegiuirea. Activităţile lor sunt la fel de periculoase ca ouăle de viperă şi tot atât de nefolositoare ca pânza de păianjen. Păcatul controlează toate aspectele vieţii lor - ce fac, unde se duc, ce gândesc. Nu le pasă de pace nici de dreptate, preferând tot ce e strâmb. Ceea ce a fost valabil în cazul Israelului se aplică deopotrivă la întreaga omenire (Romani 3:15-17).

Adresându-se rămăşiţei credincioase, Isaia mărturiseşte acum păcatul lor de parcă ar fi al său. El recunoaşte nedreptatea lor, absenţa neprihănirii din viaţa lor, orbirea şi starea lor de mortăciune. Ei mârâie nerăbdători şi gem apăsaţi. Nu este pic de dreptate şi nici o izbăvire. Fărădelegile lor s-au înmulţit în ochii lui Dumnezeu, mărturisind împotriva lor. Ei s-au lepădat de Domnul, îndepărtându-se de El. Au vorbit cu cuvintele asupririi, răzvrătirii si falsităţii. Dreptatea este alungată, neprihănirea ţinută la distanţă iar adevărul cade răpus pe stradă. Integralităţii; se refuză intrarea, adevărul nu se găseşte nicăieri iar cel evlavios este atacat.

Când Domnul priveşte jos. El este întristat că nu există dreptate. El Se minunează că nu este nici un om (mijlocitor sau mediator) capabil să rezolve situaţia, drept care El intervine, soluţionând El însuşi problema. Braţul Său (tăria) îi aduce victoria iar neprihănirea Sa îl susţine. El Se îmbracă în armură şi porneşte la atac împotriva duşmanilor Săi, în neprihănire, mântuire, răzbunare, râvnă şi furie. El le dă Neamurilor exact ceea ce merită, pentru ca, în sfârşit, toţi oamenii de la răsărit la apus să fie obligaţi să recunoască faptul că El este Domnul, căci El (Mesia) vine ca un torent, mânat de suflarea lui Iehova. El va veni ca Răscumpărător al rămăşiţei evlavioase din Sion. Apoi Dumnezeu va încheia un nou legământ cu casa lui Israel, cum citim şi în Ieremia-31:31-34; Evrei 8:10-12; 10:16, 17.

3. Gloria viitoare a Sionului

A sosit timpul ca Sionul să se scoale şi să strălucească, deoarece slava Domnului, adică Mesia însuşi, S-a arătat. E vremea celei de-a doua veniri a Sa. Lumea este încă în întuneric spiritual şi în întunericul Marii Strâmtorări, dar Domnul străluceşte asupra Israelului şi prin Israel către întreaga lume. Reprezentanţii Neamurilor - inclusiv regii - se îndreaptă degrabă spre Ierusalim pentru a aduce omagiu naţiunii renăscute.

Ridicându-şi ochii, Ierusalimul vede fiii şi fiicele ei întorcându-se în patrie. O bucurie fără margini îi umple inima când vede cum Neamurile îi aduc daruri şi tribut. Caravane cu cămile de departe şi de aproape, vin încărcate cu aur şi tămâie, lăudând numele lui Iehova. Turme mari sosesc la Ierusalim pentru a fi folosite la jertfele de la templu, comemorând lucrarea isprăvită a lui Mesia la Calvar. Observaţi că mirul lipseşte în versetul 6, deoarece mirul reprezintă suferinţa. Suferinţele îndurate de Cristos în lucrarea Sa de ispăşire s-au încheiat pe veci! La a doua Sa venire nu va mai fi decât aur (glorie) şi tămâie (mireasmă).

Fiii şi exilaţii Ierusalimului se întorc la bordul unui şir neîntrerupt de avioane, ca stoluri de păsări, împreună cu vase mari la bordul cărora sunt transportate marile lor bogăţii.

Străinii slujesc în calitate de echipe de constructori iar regii ca slujitori ai poporului lui Dumnezeu. Asta pentru că s-a produs o răsturnare de situaţie. Dumnezeu îşi arată acum îndurarea faţă de naţiunea pe care odinioară a pedepsit-o.

Nu mai e nevoie să se încuie porţile cetăţii, deoarece a dispărut pericolul. Dimpotrivă, este important ca ele să fie ţinute deschise pentru ca regii şi caravanele cu bogăţii să poată sosi, zi şi noapte! Nimicirea o paşte pe orice naţiune care nu va sluji Israelul în ziua aceea. Libanul îşi trimite cei mai de preţ arbori ca să înfrumuseţeze zona Templului. Descendenţii acelor Neamuri care în trecut au persecutat Israelul acum recunosc Ierusalimul ca fiind Cetatea Domnului, Sionul Sfântului lui Israel.

În trecut urât şi părăsit, acum Sionul a devenit o cetate excelentă, hrănită şi susţinută de restul lumii. Străvechiul popor al lui Iehova va cunoaşte atunci ca El este Mântuitorul şi Răscumpărătorul său, Puternicul lui Iacob.

Materialele cele mai de preţ, aurul şi argintul, bronzul şi fierul, vor fi folosite în lucrările de construcţie ale cetăţii, pacea îndeplinind rolul de super intendenţi iar neprihănirea rolul de forţă de poliţie. În locul violenţei şi nimicirii, se vor instala Mântuirea şi Lauda. Nu va mai fi nevoie de lumina soarelui şi a lunii la Ierusalim, deoarece slava Domnului va asigura toată lumina de care este nevoie. Întunericul va dispare iar jalea Israelului va fi încetat. Un popor neprihănit va moşteni ţara, săditde Dumnezeu pentru slava Sa. Cei mai smeriţi dintre oameni vor fi binecuvântaţi cu număr mare de urmaşi, deoarece Domnul a decretat acest lucru şi Se va grăbi să-l ducă la îndeplinire.

4. Slujbele lui Mesia

Noi ştim că Domnul Isus este cei care vorbeşte aici deoarece El a citat versetele l-2a în sinagoga din Nazareth (Luca 4:16-21) şi a adăugat: „Astăzi s-a împlinit această Scriptură în auzul vostru" (v. 21). El a fost uns cu Duhul Sfânt la botezul Său şi misiunea Sa a avut drept scop să ducă vestea bună a mântuirii la săraci, să lege rănile celor cu inima zdrobită, să proclame libertatea pentru captivii păcatului şi să deschidă temniţa (sau ochii, RSV marg.) celor care erau ţinuţi legaţi. Şi apoi Domnul a încheiat citatul cu cuvintele; „să vestesc anul de îndurare al Domnului" deoarece ceea ce urmează: „ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru,'' nu se va împlini decât la a doua Sa venire. La glorioasa Sa arătare El va vesti ziua judecăţii lui Dumnezeu. Apoi El îi va mângâia pe cei întristaţi din Sion, dăruindu-le o ghirlandă a bucuriei, în locul de cenuşă pe capetele lor, untdelemnul bucuriei în locul plânsului, lauda în locul unui duh mâhnit. Poporul Său ales se va numi atunci „terebinţi ai dreptăţii", săditi de Domnul şi aducându-I Lui slava. Ei vor rezidi cetăţile Ţării Făgăduinţei ce au zăcut într-o stare de ruină.

Străinii îi vor sluji pe israeliţi, în calitate de muncitori agricoli, dându-le cinstea cuvenită ca preoţi şi slujitori ai Dumnezeului nostru. Bogăţiile Neamurilor vor fi dăruite evreilor iar ocara ce a planat asupra lor veacuri de-a rândul se va sfârşi, poporul Domnului având parte de o măsură

dublă de onoare (Formulele de adresare la persoana a doua plural şi la a treia plural din versetul 7 se referă la aceleaşi persoane, evreii.) Amintindu-Şi de nedreptatea, jarul şi umilirile la care au fost supuşi aleşii Săi, Iehova îi va răsplăti şi va încheia un legământ veşnic cu ei, pentru ca naţiunile să-i recunoască drept binecuvântaţii Domnului. În general se crede că acesta este noul legământ (Ieremia 31:31-34; Evrei 8:8-12).

Mesia Se situează în fruntea laudelor înălţate de rămăşiţa Sa răscumpărată. El celebrează hainele glorioase ale mântuirii şi neprihănirii cu care Dumnezeu i-a împodobit şi apariţia unei neprihăniri şi laude practice în Israel, înaintea naţiunilor în timpul Mileniului. (S-a stabilit că identitatea vorbitorului din versetele 10 şi 11 ar fi: după unii Isaia, după alţii Sionul sau chiar Mesia însuşi. Noi preferăm ultima variantă, adică acelaşi vorbitor ca în versetele 1-3.)

5. Desfătările viitoare ale Ierusalimului

Domnul nu va tăcea şi nu Se va odihni până când binecuvântările promise Ierusalimului nu se vor fi realizat. Atunci Neamurile vor vedea Sionul îndreptăţit iar Iehova va da cetăţii un nume nou. El Se va purta cu Sionul cu mare admiraţie, cum mânuieşte un rege o coroană. Cetatea ce se numea Părăsită se va numi „Desfătarea Mea este în ea" (Hefzibah) iar ţara ce se numea „Pustiită" se va numi acum „căsătorită" (Beulah). Numele acestea exprimă afecţiunea plină de tandreţe a lui Dumnezeu şi desfătarea Sa maritală pentru cetatea Sa şi ţara Sa. Cetăţenii Ierusalimului vor fi căsătoriţi cu ea iar Domnul se va bucura de Sion cum se bucura un mire.

Între timp, Iehova a aşezat străjeri pe zidurile Ierusalimului şi i-a instruit să nu pregete să mijlocească şi să nu-i dea odihnă până când Ierusalimul va fi devenit regina cetăţilor lumii. Niciodată nu vor mai fi confiscate elementele Ierusalimului, ci vor fi puse la dispoziţia celor care au muncit din greu.

Acum exilaţii sunt îndemnau să treacă prin porţile Babilonului şi să revină în Israel, parcurgând şoselele bine pavate, cu steagurile fluturând în bătaia vântului. În toată lumea s-a făcut anunţul că mântuirea Israelului a venit în Persoana lui Mesia şi că El îşi va răsplăti poporul. „Poporul sfânt” şi Ierusalimul vor purta de acum denumirea plină de semnificaţie şi demnitate: „Popor sfânt, Răscumpăraţi ai Domnului" şi respectiv „Cetate căutată şi nepărăsită". Paragraful acesta anticipează revenirea din Babilon, în cadrul restauraţiei finale a Israelului la a doua venire a lui Cristos.

6. Ziua răzbunării

Când Domnul va reveni pentru a-şi stabili împărăţia, mai întâi El va trebui să-Şi nimicească duşmanii. Distrugerea are loc în mai multe momente diferite şi în diverse locuri. Una din etape se va desfăşura în Valea Armaghedon (Apocalipsa 16:16), alta în Valea Iehosafat (Ioel 3:12) şi alta în Edom. Aici în capitolul 63 este vorba despre aceasta din urmă. Mesia înaintează, venind dinspre Bozrah, o metropolă a Edomului, îmbrăcat în straie glorioase, înroşite de sângele duşmanilor Israelului. Când este întrebat de ce-i sunt veşmintele roşii, Domnul recurge la metafora teascului pentru a descrie cum Şi-a călcat în picioare duşmanii. A venit vremea ca El să Se răzbune pe ei şi să-Şi răscumpere poporul. În absenţa vreunui izbăvitor uman, El a intervenit, câştigând izbânda.

7. Rugăciunea rămăşiţei (63:7-64:12)

În continuare, profetul, vorbind în numele rămăşiţei aflate în captivitate, caută să obţină izbăvirea acestor oameni din groaznica loc stare. Mai întâi el recapitulează actele de bunăvoinţă ale lui Dumnezeu faţă de naţiune în trecut. Iehova S-a purtat numai cu bunătate şi îndurare faţă de israeliţi, arătându-Şi faţă de ei marea Sa bunătate. Dumnezeu i-a numit poporul Său. Deşi a ştiut dinainte ce vor face ei, El este prezentat aici în ipostaza de a considera drept un lucru de neconceput ca ei să-L părăsească vreodată şi să se alipească de alţi dumnezei. Aşadar El a devenit Mântuitorul lor. De asemenea a devenit părtaş cu ei la toate încercările prin care au trecut, în special la toată suferinţa pe care au îndurat-o în Egipt. Îngerul (este acelaşi termen ce este tradus şi prin SoF) i-a salvat în dragostea şi îndurarea Sa. El i-a răscumpărat din Egipt şi le-a purtat de grijă în tot timpul peregrinărilor lor prin pustiu. Dar ei au răspuns la dragostea Sa cu răzvrătire, şi astfel El a devenit Adversarul lor.

Dar chiar această rememorare a zilelor de demult face să se nască următoarea întrebare: „Unde este Cel care a trecut Israelul prin Marea Roşie, avându-i în frunte pe Moise şi Aaron şi pe ceilalţi păstori? Unde este Cel care a pus Duhul Său cel Sfânt în Moise, după care a despicat marea în două ca Moise să poată să-i treacă cu bine de partea cealaltă, în felul acesta aducând cinste veşnică numelui Său? Unde este Iehova care i-a trecut prin mare, făcând ca israeliţii să treacă pe pământ neted, ca pe un platou de-a lungul căruia calul poate merge fără să se poticnească?

După cum animalul se duce în vale ca să găsească odihnă şi înviorare, tot aşa Dumnezeu Şi-a condus poporul spre o ţară de odihnă. Şi, procedând aşa, El Şi-a câştigat un nume glorios. Observaţi Trinitatea: Iehova Domnul (v. 7); îngerul lui Iehova (v. 9); Duhul Domnului (v. 10, 11,14).

Rememorarea tuturor îndurărilor manifestate de Dumnezeu faţă de poporul Său îl conduce pe profet să privească înainte, spre momentul când Iuda avea să fie dusă în captivitate în Babilon, drept care profetul se simte îndemnat să mijlocească pentru exilaţi. Se pare că râvna Domnului, tăria şi îndurările Sale îi sunt refuzate rămăşiţei. Isaia pledează însă în favoarea poporului, susţinând că Dumnezeu este în continuare Tatăl lor, chiar dacă Avraam şi Israel ar fi să-i dezmoştenească.

În versetul 17 rămăşiţa pare să dea bine pe Domnul pentru propria ei cădere în păcat, dar adevărul este că Dumnezeu nu împietreşte inimile oamenilor decât după ce aceştia şi le-au împietrit ei înşişi. Probabil rămăşiţa vrea să spună: „De ce ai îngăduit să ne depărtăm de căile Tale?" Se spune adesea că Dumnezeu face un anumit lucru, când, de fapt, doar îngăduie să se facă lucrul respectiv. În orice caz, exilaţii strigă către Iehova să revină alături de ei în îndurarea Sa. Israel avusese stăpânire peste ţară doar un timp relativ scurt, în contextul în care acum sfântul lăcaş zace în ruine iar israeliţii, poporul lui Dumnezeu, nu o duc cu nimic mai bine decât naţiunile ce nu au cunoscut niciodată relaţia specială ce s-a statornicit între poporul ales şi Domnul Dumnezeu în virtutea legământului pe care l-a încheiat El cu ei.

Rugăciunea care a început în 63:15 continuă acum, transformându-se într-o mărturisire. Rămăşiţa Îl imploră pe Dumnezeu să sfâşie cerurile şi să se coboare, revărsându-Şi mânia asupra duşmanilor Săi. Cei credincioşi care au rămas rememorează momentele din trecut când Dumnezeu a intervenit în chip miraculos, demonstrând că este singurul Dumnezeu adevărat, care acţionează în folosul celui ce Îl aşteaptă pe El. Ei îşi aduc aminte că Dumnezeu îşi arată îndurarea faţă de cei ce se delectează în a practica neprihănirea. Ei însă şi-au atras mânia Sa prin

persistarea în păcatele lor şi acum se întreabă dacă mai e vreo speranţă ca oameni de felul lor să poată fi mântuiţi.

Ei mărturisesc necurăţia din viaţa lor personală, recunoscând că până şi faptele lor cele mai bune (neprihănirea) sunt ca nişte cârpe murdare. Nici nu e de mirare că ei sunt ca nişte frunze veştejite, purtate de vântul nelegiuirilor lor. În Israel este multă mortăciune pe plan spiritual. Mijlocitorii nu sunt de găsit, deoarece Iehova i-a abandonat, lăsându-i în plata păcatelor lor.

Şi totuşi Domnul încă este Tatăl lor; încă mai este nădejde ca olarul să mai scoată ceva din lutul pe care-l lucrează. Şi astfel ei îl roagă stăruitor să-Şi potolească mânia, să ierte şi să uite păcatele lor şi să-i recunoască din nou ca popor al Său.

Starea de devastare în care se află ţara şi în special Ierusalimul şi templul sunt motive puternice pentru care Dumnezeu ar trebui să-Şi potolească mânia şi să intervină decisiv în favoarea poporului Său greu încercat.

Aici începe răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea formulată anterior de ei (63:15-64:12).

În context, primul verset se referă la eşecul Israelului de a-L căuta pe Dumnezeu şi refuzul său de a răspunde la chemarea Lui. Dar Pavel aplică acest text în Romani 10:20 la chemarea Neamurilor: „Am fost găsit de cei ce nu Mă căutau; am fost făcut cunoscut celor care nu întrebau de Mine."

Versetele acestea se referă fără îndoială la Israel. Dumnezeu pledează fără încetare, îndemnând poporul ce s-a dedat la fapte abominabile de idolatrie şi păgânism să se pocăiască. Deoarece ei au fost iniţiaţi în ritualurile secrete, se consideră mai sfinţi decât semenii lor. Întrucât sunt o sursă constantă de iritare pentru Cel Preaînalt, El le va plăti cu vârf şi îndesat pentru idolatria şi păcatul lor.

Iehova promisese că va cruţa un ciorchine bun de struguri (rămăşiţa credincioasă) în cadrul unei vii altminteri rea (restul naţiunii). Această rămăşiţă pe care o va păstra El va locui în ţară. Turme vor păştea în Câmpia Şaron, la vest, şi în Valea lui Acor, la est, în folosul sfinţilor. Cât despre masa apostaţilor, lucrurile stau cu totul altfel. Ei au dat uitării templul, închinându-se lui Gad (însemnând trapă sau noroc) şi lui Meni (însemnând număr sau destin). Prin urmare Dumnezeu îi va sorti săbiei. În loc să răspundă la chemările Domnului, ei au ales lucruri care au fost rele şi neplăcute Domnului.

Contrastul dintre soarta adevăraţilor credincioşi şi cea a necredincioşilor este evidenţiat aici. Este deosebirea dintre hrană din belşug şi foame, dintre băutură din belşug şi sete, între bucurie şi ruşine, între cântare şi jale, între blestemul unei adultere (Numeri 5:21-24) şi o binecuvântare. În ziua aceea, când relele pământului vor fi îndreptate, oamenii vor rosti numele „Dumnezeul adevărului" când se vor binecuvânta unii pe alţii sau când vor depune un jurământ. Cu alte cuvinte, Dumnezeu va fi recunoscut drept Cel care aduce la îndeplinire planurile Sale, Cel care tace exact aşa cum a spus că va face.

Ultimele versete din capitolul 65 descriu condiţiile care vor prevala în Mileniu. ,,Noile ceruri" şi „noul pământ" de aici se referă la împărăţia lui Cristos pe pământ; în Apocalipsa 21 ele se referă la starea eternă. În noile ceruri şi noul pământ ale lui Isaia încă mai există păcat şi moarte, în schimb în Apocalipsa 21, acestea vor fi trecut.

Când va veni împărăţia, Domnul Se va bucura pentru Ierusalim şi pentru poporul Israel. Nu se vor mai auzi gemetele de durere şi strâmtorare. Cel ce va muri la vârsta de o sută de ani va fi socotit un copil. Un centenar care va păcătui va fi eliminat. Oamenii vor apuca să se bucure de rodul muncii lor, deoarece durata de viaţă va fi mult mărită în timpul Mileniului în cazul celor credincioşi. Nu va mai exista muncă neproductivă iar tinerii nu vor mai fi seceraţi în floarea vârstei de război sau calamităţi. Părinţii şi copiii se vor bucura de binecuvântarea Domnului.

Nu vor mai fi piedici în calea rugăciunii. Animalele sălbatice vor fi domesticite iar şerpii veninoşi se vor hrăni cu ţărâna înfrângerii şi umilinţei. Nu va mai exista nici un pericol pe muntele cel sfânt al Sionului.

9. Consumarea: pacea ca un fluviu

Cuvintele cu care începe ultimul capitol din Isaia au fost scrise pentru poporul nepocăit al Israelului. Să nu creadă israeliţii că în această stare îi pot fi plăcuţi lui Dumnezeu prin construirea unui templu dedicat Lui. La urma urmelor, El este Creatorul şi Stăpânitorul universului, cel întronat în ceruri, având pământul ca aşternut al picioarelor Sale. Locuinţa pe care o doreşte El este inima smerită şi căită a unei persoane, care tremură la auzul cuvântului Său.

Cei nepocăiţi îl ofensează pe Dumnezeu prin însăşi efectuarea mecanică a ritualurilor religioase. Când sunt lipsite de sfinţenie practică, jertfele şi ofrandele lor sunt, în realitate, nişte crime şi urâciuni. Ei pot alege căile lor făţarnice, dar nu pot alege consecinţele ce vor urma. Dumnezeu este cel ce va aduce aceste consecinţe inevitabile. Cei ce refuză chemarea Sa la pocăinţă, persistând să umble pe căi urâte de El, vor gusta mânia Sa.

Acei evrei credincioşi şi temători de Dumnezeu, care tremură la auzul cuvântului Său vor fi persecutaţi de proprii lor fraţi. Persecutorii răi vor crede însă că-I fac un serviciu Domnului, după cum reiese din cuvintele lor pline de o falsă pioşenie: „Domnul să fie slăvit, ca să putem vedea bucuria voastră!" adică bucuria de a fi fost izbăviţi în chip miraculos. Dar Domnul va interveni, făcându-i de ruşine pe duşmanii lor. Lucrarea de judecată va începe de la templu. Acolo glasul lui Iehova va dezvălui faptul că a sosit clipa recompensării.

În versetul 7 Israel aduce pe lume un copil de parte bărbătească (Mesia) înainte de a fi sosit durerile naşterii (Marea Strâmtorare). În versetul 8 ea (naţiunea Israel) aduce pe lume fii după vremea durerilor ei. Prima naştere a avut loc în urmă cu aproape două mii de ani la Betleem. A doua este renaşterea spirituală a Israelului, ce va avea loc în Marea Strâmtorare. Nimic nu-L va împiedica pe Dumnezeu de a-Şi aduce la îndeplinire planul.

Ziua restaurării Israelului va fi un timp de mare bucurie la Ierusalim. Toţi cei care o iubesc şi au plâns cu ea se vor bucura împreună cu ea, plini de o bucurie nespus de mare şi încântare pentru acest moment glorios. Îmbogăţită de gloria Neamurilor, la rândul ei ea va dărui prosperitate, hrănire, mângâiere şi reîntinerire tuturor celor care vin ia ea. Atunci va fi clar pentru toată lumea că Iehova este decis să aibă grijă de soarta alor Săi şi de pedepsirea duşmanilor Săi. A doua venire a Domnului va însemna dezlănţuirea furioasei Sale indignări împotriva idolatrilor şi rebelilor. El îi vede cum îşi îndeplinesc mecanic ceremonialele, căutând să fie curaţi din punct de vedere ritualist, pentru ca apoi să se bălăcească în cele mai abominabile practici idolatre.

El le cunoaşte faptele şi gândurile şi atunci când va aduce peste ei judecata, ei vor vedea gloria Sa. El le va da un semn supranatural, pe care nu-1 putem identifica în prezent. Cei care vor scăpa se vor duce până la marginile pământului, răspândind vestea despre puterea şi faima Domnului. Atunci Neamurile vor pune în mişcare toate mijloacele de transport pentru a facilita revenirea Israelului împrăştiat în patria sa, făcând acest lucru ca şi când ar aduce o ofrandă lui Iehova. Dumnezeu va reinstitui preoţia şi ordinul levitic pentru slujba în templul milenar.

Israel va beneficia de un statut de permanenţă şi siguranţă în faţa lui Dumnezeu ca cerurile noi şi ca pământul nou. Pelerini din toate naţiunile vor veni la Ierusalim la vremea potrivită pentru a se închina.

Cât se vor afla acolo, vor merge în Valea Hinnom şi vor vedea cadavrele rebelilor ce vor fi incinerate în crematoriu, în focul perpetuu de la groapa de gunoi a cetăţii.

E demn de remarcat faptul că Domnul nostru a citat din ultimul verset din Isaia ca avertisment la adresa celor care trăiesc în păcat şi îi vatămă pe cei micuţi ai lui Cristos. De trei or la Marcu 9 Isus citează aceste cuvinte solemne din Isaia: unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge" (v. 44, 46, 48).

Vestea bună este că oricine poate să scape de aceste focuri veşnice ale iadului, punându-şi încrederea în Mântuitorul, Slujitorul Domnului pe care Isaia L-a descris cu atâta măiestrie în multe din profeţiile Sale. Pentru cei mai mulţi dintre cititorii noştri, care deja L-au primit pe Cristos ca Mântuitor al lor, cartea Isaia este un volum neasemuit de profeţie fără egal şi de poezie de înaltă factură - ocupând un loc de cinste printre cele mai frumoase cărţi din Vechiul Testament. Dar ar fi păcat dacă ne-am rezuma doar la atâta. Mai rămâne să aplicăm această carte la viaţa noastră de zi cu zi, punând în practică lucrurile care-I sunt plăcute lui Dumnezeu.

Încheiem cu îndemnul practic pe care ni-l oferă cucernicul învăţat englez W. E. Vine:

Toate acestea subliniază nebunia, zădărnicia şi păcătoşenia ce rezidă în încăpăţânarea de a ne face nouă înşine pe plac, de a ne vedea de planurile noastre, apucând-o pe căi ce nu-I pot fi plăcute lui Dumnezeu, în loc să ne bizuim pe El, să aşteptăm ajutorul Său, să ascultăm pentru a auzi glasul Său şi să ne delectăm în împlinirea voii Lui. Prin umblarea noastră cu Dumnezeu El împlineşte şi va împlini toate promisiunile cuprinse în Cuvântul Său. El le răspunde celor ce-şi pun încrederea în El şi-şi găsesc desfătarea în El adăugând un Amin la asigurarea ce ne-o dăruieşte. Pacea inimii ascultătoare şi a duhului ce se încrede în El este pacea ce se bucură de soarele privirii Sale şi de calmul comuniunii cu El.

clickbible.org